

วารสารสละศรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2564

วารสารสละศรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2564

Print ISSN 2586-8705
Online ISSN 2730-3748

วัตถุประสงค์

เพื่อเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ผลงานวิจัยและบทความวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ศึกษา ของคณาจารย์ นักวิชาการและนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งภายในและภายนอกสถาบัน โดยมีขอบเขตเนื้อหาในสาขาวิชาทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ การศึกษา บริหารธุรกิจ การจัดการ การท่องเที่ยวและบริการ

เจ้าของ

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

กำหนดออกเผยแพร่

ปีละ 2 ฉบับ: ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน); ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม)

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พงศ์ศรีณย์ จันทร์ขุ่ม

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงใจ บุญกุล

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรี รมพยอม วิชัยดิษฐ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

กองบรรณาธิการ

รองศาสตราจารย์ ดร.ปราโมทย์ จันทร์เรือง

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

รองศาสตราจารย์ ดร.พนิตสุภา ธรรมประมวล

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

รองศาสตราจารย์ ดร.กาสัก เต๊ะขันหมาก

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ศาสตราจารย์ประดิษฐ์ พงศ์ทองคำ

ข้าราชการบำนาญ

ศาสตราจารย์เพ็ญศรี กาญจนโม้ย

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รองศาสตราจารย์ ดร.สุทิวรรณ พิระศักดิ์โสภณ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

รองศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ แสงทอง

มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมภาพ เจริญขุนทด

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมพล จตุพร

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุดมลักษณ์ กุลศรีโรจน์

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฬารัตน์ บุษบก

มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปัญญา อนันตธนาชัย

สถาบันรัชต์ภาคย์

พระมหาดวงเด่น ฐิตญาโณ (ผศ.ดร.)

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เลขานุการ

คุณนพดล มีคุณ

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

คุณเจตนิพัทธ์ กันฉาย

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

คุณลดาวัลย์ อาจวน

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ติดต่อสอบถามรายละเอียดได้ที่

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

321 ถ.นารายณ์มหาราช ต.ทะเลชุบศร อ.เมืองลพบุรี จ.ลพบุรี

โทรศัพท์/โทรสาร 0 3661 1201

คณะกรรมการกลั่นกรองบทความ (Peer Review Committee)

ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายใน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพวัลย์ คำคง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เฉลิมชัย หาญกล้า
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสริมทรัพย์ วรปัญญา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทชวงษ์ จุลสวัสดิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วีรวิทย์ บุญส่ง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วาสิตา เกิดผล ประสพศักดิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปิยะพงษ์ แดงขำ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.มยุรี รัตนเสริมพงศ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา พงษ์สิน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณภรณ์ ทรัพย์รวงทอง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายณัฏฐ์ บำรุงเกียรติ
อาจารย์ ดร.เนติ เฉลียววาระศ
อาจารย์ ดร.สุริยะ หาญพิชัย
อาจารย์ ดร.ดวงพร ไม้ประเสริฐ
อาจารย์ ดร.สรรัชต์ ชูชีพ

ผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก

รองศาสตราจารย์ ดร.ปาจริย์ ผลประเสริฐ
รองศาสตราจารย์ ดร.สุทินันท์ พรหมสุวรรณ
รองศาสตราจารย์ ดร.สัญญา เคนาภูมิ
รองศาสตราจารย์ ดร.ภักดี โพธิ์สิงห์
รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระภัทรา เอกผาชัยสวัสดิ์
รองศาสตราจารย์ปรานี ต้นประยูร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาภากร โพธิ์คง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรภพ วงษ์รอด
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสนห์ ใจสิทธิ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรัช มีชาญ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวิทย์ คงภักดี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังศรา ประเสริฐสิน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิทธิชัย วิชัยดิษฐ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บรรจง เจริญสุข
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โสภภาพร กล่ำสกุล
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สัญญาครณ์ สวัสดิ์ไธสง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สาธิต ทรัพย์รวงทอง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ญาณกร ไพบ่ประยูร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธิดา ทับพันธุ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ พันธุ์ศิริ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พวงทอง เพชรโตน
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฬารัตน์ บุษบก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายณัฏฐ์ นารีนารถ กลิ่นหอม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสาวณี ใจรักษ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มหาวิทยาลัยทักษิณ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี
มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปานตา พิริยะจิตตะ
พระปลัดสมชาย ปโยโค (ดร.)
อาจารย์ ดร.อัจฉรา ผ่องพิทยา
อาจารย์ ดร.ณฐาภพ สมคิด
อาจารย์ ดร.พรทิพา จุลสุคนธ์
อาจารย์ ดร.สาคร มหาหิงค์
อาจารย์ ดร.จันทร์ฉาย จันทร์ลา

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
มหาวิทยาลัยบูรพา
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
วิทยาลัยพิษณุพนธ์
กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น

บทบรรณาธิการ

วารสารละศรีเป็นวารสารวิชาการที่จัดทำโดยสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี เพื่อเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ผลงานวิจัยและบทความวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ศึกษา ของคณาจารย์ นักวิชาการและนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งภายในและภายนอกสถาบัน โดยมีขอบเขตเนื้อหาในสาขาวิชาทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ การศึกษา บริหารธุรกิจ การจัดการ การท่องเที่ยวและบริการรับบทความวิจัย บทความวิชาการ ทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ทั้งภายในและภายนอก โดยมุ่งมั่นพัฒนาคุณภาพให้เป็นที่ยอมรับจนได้รับมาตรฐานจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย ให้อยู่ในฐาน TCI 2 โดยมีคณะทำงานได้ร่วมกันขับเคลื่อนและพัฒนาวารสารอย่างต่อเนื่อง ทุกบทความที่ได้เผยแพร่ตีพิมพ์ผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญทั้งภายในและภายนอกได้ร่วมกันกลั่นกรองบทความที่มีคุณภาพและทรงคุณค่าทางวิชาการ

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ความอนุเคราะห์ในการพิจารณากลั่นกรองบทความ และผู้พิมพ์ที่ได้ส่งผลงานวิชาการมาเผยแพร่ในวารสารละศรี และหวังว่าจะได้รับความไว้วางใจเช่นนี้ตลอดไป

กองบรรณาธิการ

วารสารละศรี

สารบัญ

หน้า

กองบรรณาธิการ	(1)
คณะกรรมการกลั่นกรองบทความ	(2)
บทบรรณาธิการ	(3)
สารบัญ	(4)

การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	1
--	---

ธนิดา สังข์บัวศรี

การจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ เพื่อเสริมสร้างความกล้าแสดงออกของเด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54	17
--	----

บุญศิริ นิยมทัศน์

ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เทคโนโลยีกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7	27
--	----

ดุสิตา ยอดเรือน

สภาพการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปากพั่น จังหวัดนครศรีธรรมราช	43
---	----

มนธิชา ทองหัตถา

การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ด้วยการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์	53
---	----

ภาวิณี ไตรสำลี, ญัฐทิยาภรณ์ การะเกตุ

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว	67
--	----

พิศุทธิ์ปภาณ จินะวงศ์

สภาพชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3	79
--	----

อัญชลี ทองประสพ, พงษ์ศักดิ์ รวมชมรัตน์

รูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร	95
---	----

ยัลพี เจดาโอะ, วันชัย ปานจันทร์

การใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีม ของนักศึกษาครู มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี	109
--	-----

สรรัชย์ ชูชีพ

การพัฒนาการจำอักษรจีน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี	117
--	-----

สุกัญญา ทองแก้ว

ภาคผนวก

ขั้นตอนการดำเนินงานวารสารละศรี
คำแนะนำสำหรับผู้นิพนธ์บทความ
การจัดรูปแบบหน้ากระดาษวารสารละศรี
รูปแบบการอ้างอิงแทรกในเนื้อหาและการเขียนเอกสารอ้างอิง

การพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่าน ระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

The Development of an English Reading Activity Package to Develop the Reading Achievement of Mathayomsuksa 3 Students

ธนิตา สังข์บัวศรี¹

Thanita Sungbuasri

Received: December 1, 2020 Revised: May 11, 2021 Accepted: May 17, 2021

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ประชากรใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนวัดสลักเหนือ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี จำนวน 38 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 18 แผน 2) ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 8 เล่ม 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อและ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 ข้อ แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูลหาประสิทธิภาพของกระบวนการ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและสถิติร้อยละความก้าวหน้า และความพึงพอใจ

ผลการศึกษาพบว่า 1) ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.72/82.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 2) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนซึ่งเป็นไปตามข้อกำหนดที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนพบว่า มีความก้าวหน้าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 20 คะแนนและมีค่าร้อยละความก้าวหน้าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 50.00 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.13

คำสำคัญ: ชุดกิจกรรม, ทักษะการอ่าน, ภาษาอังกฤษ, ผลสัมฤทธิ์

¹ ครูโรงเรียนวัดสลักเหนือ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี e-mail: suwapat.311234@gmail.com

Abstract

This study aims to: 1) to establish and determine the effectiveness of an English reading activity package to develop the reading achievement of Mathayomsuksa 3 students in accordance with the 80/80 criterion; 2) to determine the learning achievement after the use of the learning package and 3) to study students' satisfactions toward the learning package. The samples were 38 MathayomSuksa 3 students studying in the first semester of academic year 2019 at WatSalak-Nuea School, under the Nonthaburi Provincial Administrative Organization.

The research tools were: 1) the 18 learning plans; 2) the 8 volumes of the English reading activities for Mathayomsuksa 3 students; 3) the 4 options-multiple-choice achievement test in total 30 items and 4) the satisfaction questionnaire in total 10 items. The data were analyzed to determine the efficiency of the learning process and learning outcomes by using percentage, mean, standard deviation, the percentage of learning progress and the students' satisfactions. The results suggested that the English reading activity package had the level of efficiency at 82.72/82.22 which is higher than the prior established criteria of 80/80. The students had higher learning achievement than before which meets the setting requirements. This shows that they had some progression on their learning which, on average, there were the progression by 20 points, and 50.00 percent of progress. The students were satisfied with their learning by using the learning package to develop their reading skills, in overall, their satisfaction was at a high level with the mean of 4.13.

Keywords: Activity Package, Reading Skills, English Language, Learning Achievement

บทนำ

ในศตวรรษที่ 21 นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางด้านข้อมูลข่าวสารถูกนำมาใช้อย่างแพร่หลาย ส่งผลให้ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาที่มีผู้นิยมใช้มากที่สุดหรือสามารถใช้ได้ทั่วโลกโดยเทคโนโลยีในปัจจุบันมีการพัฒนาอย่างมาก ส่งผลให้ภาษาอังกฤษเป็นเสมือนเครื่องมือสำคัญในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งข้อมูล หรือแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ จากทั้งในและนอกประเทศ (Dolati & Mikaili, 2011) นอกจากนี้ภาษาอังกฤษในปัจจุบันมีความสำคัญอย่างมากสำหรับประเทศไทยและประเทศสมาชิกในประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารและค้าขายระหว่างประเทศ ดังนั้นเพื่อเตรียมความพร้อมและปรับตัวให้สามารถรับมือกับการเปิดการค้าเสรีสมาคมอาเซียน

อย่างไรก็ตาม กระทรวงศึกษาธิการได้เล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษ จึงได้กำหนดแผนพัฒนาการศึกษาโดยกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่ผู้เรียนทุกคนต้องได้รับการเรียนรู้และมีการกำหนดมาตรฐานตัวชี้วัดความรู้ ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน เขียนโดยกำหนดให้ผู้เรียนที่ผ่านการศึกษาระดับพื้นฐานต้องสามารถใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสมาคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชนให้มีความพร้อมด้านภาษาเพื่อก้าวสู่การค้าเสรีสมาคมอาเซียนและเวทีโลกได้อย่างสง่างาม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2555)

ปัจจุบันประเทศไทยได้ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ซึ่งมุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีสมรรถนะสำคัญด้านภาษา ได้แก่ การใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร และการใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และทัศนะเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) แม้ว่าประเทศไทยได้เริ่มใช้หลักสูตรการศึกษาที่เล็งเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมาเป็นเวลา 8 ปี แต่กระนั้นนักศึกษาไทยส่วนใหญ่ยังมีความสามารถและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนเมื่อเปรียบเทียบกับผลการสอบประเมินตามเกณฑ์มาตรฐานสากล และไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ (บุบผา อยู่ทรัพย์, 2555) นอกจากนั้น ประเทศไทยถูกจัดอันดับอยู่ต่ำกว่าประเทศอื่น ๆ ในอาเซียนในด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ (สมเกียรติ อ่อนวิมล, 2560) โดยผลการศึกษาขององค์กรด้านการศึกษาระดับนานาชาติพบว่าคุณภาพการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยในระดับผู้ใหญ่อยู่ในอันดับที่ 14 จากการสำรวจ 16 ประเทศในเอเชียและถูกจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่ขาดทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอย่างมาก (English Proficiency Index (internet), 2016) รวมทั้งการสอนที่เริ่มเรียนไวยากรณ์แล้วค่อยฝึกทักษะการพูด ส่งผลให้ผู้เรียนกลัวพูดผิดหลักไวยากรณ์และไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษในที่สุด (พารณ อิศรเสนา ณ อยุธยา, 2556) นอกจากนั้นผู้สอนไม่เริ่มสอนจากเนื้อหาในระดับง่าย แต่ผู้สอนมุ่งเน้นเนื้อหาเพื่อสอบในระดับภาษาอังกฤษวิชาการซึ่งแตกต่างจากประเทศอื่น ๆ ที่เรียนรู้อังกฤษในระดับพื้นฐานทางสังคมก่อน จึงส่งผลให้ผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่มั่นคงและไม่สามารถเรียนรู้เนื้อหาเหล่านั้นได้ (คริสโตเฟอร์ไรท์, 2558)

โรงเรียนวัดสลักเหนือ ตำบลบ้านใหม่ อำเภอบางเกร็ด จังหวัดนนทบุรี สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรีมียุทธศาสตร์ ในการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและคุณภาพทางการศึกษาด้านผู้เรียนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่านและการค้นคว้า สามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง เป็นคนที่มีศีลธรรมรู้จักคิดวิเคราะห์ ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการเรียน สร้างงาน สร้างอาชีพนำเสนอผลงานได้อย่างสร้างสรรค์ สืบสานวัฒนธรรมไทยอย่างมั่นใจในตนเองแต่คุณภาพของผู้เรียนโดยเฉพาะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีค่าร้อยละผลการเรียนเฉลี่ยทั้งโรงเรียนอยู่ในระดับพอใช้ (โรงเรียนวัดสลักเหนือ, 2561) จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยได้วิเคราะห์สาเหตุว่านักเรียนไม่ชอบการอ่านภาษาอังกฤษและอ่านไม่เข้าใจเพราะการ

อ่านให้เกิดประสิทธิภาพนั้นจะต้องอ่านแล้วสามารถจับใจความสำคัญและสรุปสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ส่วนหนึ่งเกิดจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยังไม่ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการฝึกทักษะด้านการอ่านเท่าที่ควรขาดการปลูกฝังและส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะการอ่าน การจัดและการเลือกเนื้อหาที่สอน ยังจัดเนื้อหากิจกรรมที่ไม่สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน

ผู้วิจัยตระหนักและต้องการแก้ไขปัญหาข้างต้น จึงเลือกการพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพราะแนวการเรียนภาษาชนิดนี้จะมีการจัดสภาพแวดล้อมอย่างมีความหมายเพื่อสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดทักษะทางความคิด กลวิธีการเรียนและภาษาทางวิชาการที่เกี่ยวข้องกัน ผ่านกิจกรรมหรือภาระงานที่ผู้เรียนต้องลงมือค้นคว้าหาคำตอบ และสื่อออกมาด้วยภาษาอังกฤษของผู้เรียนเอง (Willis, 1996, p.4) โดยชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่จัดทำขึ้น ผู้จัดทำได้ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยการวิเคราะห์ สังเคราะห์ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ผลงานด้วยตนเอง สร้างกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจเหมาะสมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนรวมทั้งครูผู้สอนและผู้สนใจนำไปประยุกต์ใช้กับชั้นเรียนกลุ่มสาระอื่น ๆ ได้ตามความเหมาะสมเพื่อช่วยพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ขอบเขตการศึกษา

ขอบเขตประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนวัดสลักเหนือ ตำบลบ้านใหม่ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี จำนวน 38 คน

ขอบเขตด้านตัวแปร ประกอบด้วยตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

แบบแผนการทดลองการศึกษาคั้งนี้ เป็นการศึกษากับนักเรียนกลุ่มเดียว ซึ่งมีการวัดก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest - Posttest Designs) ซึ่งมีแบบแผนการทดลอง ดังนี้ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2538, หน้า 249)

การทดสอบก่อนเรียน	การทดลอง	การทดสอบหลังเรียน
T ₁	X	T ₂
X หมายถึง	การทดลอง	
T ₁ หมายถึง	การทดสอบก่อนเรียน	
T ₂ หมายถึง	การทดสอบหลังเรียน	

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนวัดสลักเหนือ ตำบลบ้านใหม่ อำเภอบางเกร็ด จังหวัดนนทบุรี สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี จำนวน 38 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

2.1 ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จัดทำขึ้นเพื่อใช้ประกอบประกอบการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดสลักเหนือ ตำบลบ้านใหม่ อำเภอบางเกร็ด จังหวัดนนทบุรี สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี ทั้งนี้เพื่อแก้ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้เทคนิคและกลวิธีต่าง ๆ ในการเรียนการสอน รวมถึงการใช้แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่นมาจัดทำเป็นสื่อประกอบการสอน ซึ่งเป็นสิ่งที่นักเรียนมีความคุ้นเคย นอกจากนี้ ยังเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีความรัก ความผูกพัน และความภาคภูมิใจในท้องถิ่น ร่วมมือกันพัฒนาท้องถิ่นของตนให้เจริญรุ่งเรือง ตลอดจนเป็นการสร้างพื้นฐาน และเจตคติที่ดีในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ โดยผู้จัดทำได้พัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 8 เล่ม คือ Unit 1: Reading for Topic, Unit 2: Reading for Main Ideas, Unit 3: Reading for Detail, Unit 4: Reading for the Recognition, Unit 5: Guessing Meaning from Context Clues, Unit 6: Pak Kret District, Unit 7: Rattanasuwan boiler, Unit 8: Sri Nagarindra Park Nonthaburi

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 18 แผน

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 10 ข้อ

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

3.1 ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้ศึกษาได้จัดทำขึ้นมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

3.1.1 วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุจากการจัดการเรียนการสอน

3.1.2 ศึกษารายละเอียดของ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อวิเคราะห์เนื้อหา และตัวชี้วัด

3.1.3 เลือกเนื้อหาที่เหมาะสมแบ่งเป็นตอน โดยผู้ศึกษาได้กำหนดจุดมุ่งหมายให้แน่นอนว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้ชุดนี้ควรประกอบด้วยเนื้อหาที่เกี่ยวข้องอะไรบ้างตามความเหมาะสม

3.1.4 ศึกษาหลักการสร้างชุดกิจกรรมแบบฝึกทักษะเพื่อกำหนดส่วนประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

3.1.5 ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ เพื่อนำไปกำหนดเนื้อหาในแต่ละเรื่อง

3.1.6 สร้างชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 8 เล่ม

3.1.7 นำชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา และความเหมาะสมของการผลิตสื่อ

3.1.8 ปรับปรุงแก้ไขชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3.1.9 ทดลองใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกชุดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แนวคิดของวาร์ เฟิงส์วส์ดี (2546, หน้า 44) คือ

1) ทดลองครั้งที่ 1 แบบ 1: 1 จำนวน 3 คน ประกอบด้วยนักเรียนเก่ง 1 คน ปานกลาง 1 คน และอ่อน 1 คน

2) ทดลองครั้งที่ 2 แบบ 1: 10 จำนวน 10 คน ที่ไม่ใช่ นักเรียนกลุ่มเดียวกับการทดลองครั้งแรก ประกอบด้วย นักเรียนเก่ง 3 คน ปานกลาง 4 คน และอ่อน 3 คน

3) การทดลองครั้งที่ 3 แบบภาคสนาม (1: 100) ทดลองกับผู้เรียนทั้งชั้นจำนวน 30 คน โดยมีค่า E1/E2 เท่ากับ 81.59/81.63 ผู้ศึกษาพิจารณาผลการปฏิบัติงานในแบบฝึกชุดกิจกรรมที่พัฒนาขึ้นพบว่า สิ่งที่ต้องปรับปรุง คือ การตกแต่งรูปเล่มเพื่อให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียนมากขึ้น และการปรับรูปแบบการพิมพ์ให้มีความประณีตมากขึ้น

4) นำชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้ปรับปรุง ไปใช้จริงกับประชากรในการศึกษา

3.2 แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 18 แผนผู้ศึกษาได้จัดทำขึ้นมีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

3.2.1 ในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้ศึกษาได้ดำเนินการดังนี้ คือได้ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แล้วนำผลการศึกษามาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 18 แผน

3.2.2 ผู้ศึกษาได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นจำนวน 18 แผน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบแผนการจัดการเรียนรู้เบื้องต้น ซึ่งผู้ตรวจสอบเบื้องต้นได้ตรวจสอบแล้วให้คำแนะนำต่าง ๆ

3.2.3 ผู้ศึกษาจึงได้นำข้อเสนอแนะเหล่านั้นมาปรับปรุงแก้ไขแผนการจัดการเรียนรู้ทุกประการให้สมบูรณ์ แล้วจัดพิมพ์ต้นฉบับใหม่เพื่อนำไปสู่การพัฒนาขั้นต่อไป

3.2.4 ผู้ศึกษาได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้แก้ไขปรับปรุงเบื้องต้นแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน พิจารณาตรวจสอบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้

3.2.5 ซึ่งผู้ศึกษาได้นำข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวมาปรับปรุงแก้ไขทุกประเด็น ก่อนนำไปทดลองใช้ร่วมกับชุดกิจกรรมการเรียนรู้และเครื่องมืออื่น ๆ ต่อไป

3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

3.3.1 ศึกษาหลักสูตร คู่มือครู แบบเรียน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อให้ทราบเนื้อหา มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ

3.3.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง เนื้อหาสาระสำคัญ และจุดประสงค์การเรียนรู้

3.3.3 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบ จากหนังสือการสร้างและพัฒนาแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เทคนิคการเขียนแบบทดสอบ (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2542, หน้า 757) และการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบอิงเกณฑ์ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 56-98)

3.3.4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 45 ข้อ

3.3.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจพิจารณาถึงความเห็น ว่า ข้อคำถามแต่ละข้อครอบคลุมเนื้อหาตามหลักสูตร และจุดประสงค์การเรียนรู้หรือไม่ ถ้าไม่ถูกต้องก็นำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญจำนวนทั้ง 5 ท่าน นำแบบทดสอบแต่ละข้อมาหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Item – Objective Congruence) ถ้าดัชนีความสอดคล้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป แสดงว่าแบบทดสอบนั้นมีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบจากการคำนวณพบว่าแบบทดสอบ จำนวน 45 ข้อ แบบทดสอบมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.20 - 1.00 ผู้ศึกษาจึงคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป และมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้จำนวน 45 ข้อ

3.3.6 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนจำนวน 30 คน แบบทดสอบ จำนวน 30 ข้อ แล้วนำคะแนนที่ได้มาหาความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกและนำแบบทดสอบไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนนักเรียน จำนวน 30 คนแบบทดสอบจำนวน 30 ข้อ แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีของโลเวท (Lovett) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 96)

3.3.7 จัดพิมพ์แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับสมบูรณ์ เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.4 แบบสอบถามความพึงพอใจ ของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Likert Scale) จำนวน 10 ข้อ

3.4.1 ศึกษาแนวคิด เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และลักษณะการสร้างแบบสอบถามของประภาพันท์ พลายจันทร์ (2546, หน้า 6) เพื่อกำหนดขอบข่าย เนื้อหา และรูปแบบที่จะสำรวจ

3.4.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยพิจารณาเกี่ยวกับลักษณะของเนื้อหา และการผลิตสื่อตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 102)

3.4.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาตรวจสอบให้ครอบคลุมประเด็นที่ต้องการและความถูกต้องเหมาะสม ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญจำนวนทั้ง 5 ท่าน

3.4.4 นำแบบสอบถามไปคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามของวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective congruence: IOC) ระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรม (ริตนะ บัวสนธ์, 2545)

3.4.5 ปรับปรุงและแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre - test) กับนักเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 30 ข้อ แล้วบันทึกผลไว้เป็นคะแนนสอบก่อนเรียนสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ผู้ศึกษาได้จัดการเรียนการสอนโดยการพัฒนาชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นกับเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โรงเรียนวัดสลักเหนือ ตำบลบ้านใหม่ อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดนนทบุรี จำนวน 38 คน ใช้เวลาทดลอง 18 ชั่วโมง

4.3 หลังจากจัดการเรียนการสอนด้วยชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรียบร้อยแล้วผู้ศึกษานำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 30 ข้อ ไปทำการทดสอบหลังเรียน (Post - test) แล้วบันทึกผลไว้เป็นคะแนนสอบหลังเรียน

4.4 ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นำคะแนนระหว่างเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียนมาคำนวณค่า E_1/E_2

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้สถิติการหาร้อยละความก้าวหน้าของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนก่อนเรียน-หลังเรียน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นรายข้อ

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามเกณฑ์ 80/80 สรุปผลการศึกษาได้ดังต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 38 คน

แบบฝึกชุดกิจกรรมการเรียนรู้	แบบฝึกหัดระหว่างเรียน			แบบทดสอบหลังเรียน			ประสิทธิภาพ E ₁ /E ₂
	คะแนนเต็ม	คะแนน	E ₁	คะแนนเต็ม	คะแนน	E ₂	
		รวม			รวม		
		N = 38			N = 38		
เล่มที่ 1	30	942	82.63	10	314	82.63	82.63/82.63
เล่มที่ 2	30	938	82.28	10	313	82.37	82.28/82.37
เล่มที่ 3	30	956	83.36	10	308	81.05	83.36/81.05
เล่มที่ 4	30	948	83.16	10	312	82.11	83.16/82.11
เล่มที่ 5	30	939	82.37	10	312	82.11	82.37/82.11

ตาราง 1 (ต่อ)

แบบฝึกชุดกิจกรรมการเรียนรู้	แบบฝึกหัดระหว่างเรียน			แบบทดสอบหลังเรียน			ประสิทธิภาพ
	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	E1	คะแนนเต็ม	คะแนนรวม	E ₂	E ₁ /E ₂
		N = 38			N = 38		
เล่มที่ 6	30	949	83.25	10	318	83.68	83.25/83.68
เล่มที่ 7	30	932	81.75	10	311	81.84	81.75/81.84
เล่มที่ 8	30	945	82.89	10	312	82.11	82.89/82.11
คะแนนรวม	240	7,549	82.77	80	2,500	82.22	82.77/82.22

จากตาราง 1 แสดงการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นรายชุดกิจกรรม จำนวน 38 คนพบว่า ทุกแบบฝึกชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพไปตามเกณฑ์ 80/80 โดยมีค่า $E_1/E_2 = 82.77/82.22$ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์คะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตาราง 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์คะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คะแนนเต็ม	คะแนนก่อน	คะแนนหลัง	ความก้าวหน้า	ร้อยละความก้าวหน้า
	เรียน 30	เรียน 30		
คะแนนรวม	552	864	312	1040.00
ค่าเฉลี่ย	14.53	22.74	8.21	27.37
ค่าเฉลี่ยของผลต่าง = 8.21			$\sigma = 2.70$	

จากตาราง 2 คะแนนวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.53 และคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.74 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน และเมื่อพิจารณาค่าร้อยละความก้าวหน้า พบว่า มีความก้าวหน้าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 8.21 คะแนนและมีค่าร้อยละความก้าวหน้าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 27.37

3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตาราง 3 แสดงค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ

ข้อ ที่	รายการ	N = 13		
		μ	σ	ระดับ ความพึงพอใจ
1	นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้นเมื่อได้ศึกษาเนื้อหาในชุดกิจกรรมการเรียนรู้	3.92	0.64	มาก
2	นักเรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาได้สะดวกและรวดเร็วกว่าตำราเรียน	4.38	0.51	มาก
3	นักเรียนสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาได้ด้วยตนเอง	3.92	0.49	มาก
4	ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนเอาใจใส่ต่อการเรียนมากขึ้น	4.38	0.51	มาก
5	ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยแก้ปัญหาในการเรียนไม่ทันเพื่อน	3.92	0.49	มาก
6	นักเรียนมีความสุขและสนุกสนานเมื่อได้เรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้	4.23	0.44	มาก
7	นักเรียนศึกษาเนื้อหาในชุดกิจกรรมการเรียนรู้ได้มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน	3.92	0.49	มาก
8	นักเรียนพอใจกับคะแนนที่ได้รับจากการทำชุดกิจกรรมและการทำแบบทดสอบ	4.23	0.44	มาก
9	นักเรียนประสบความสำเร็จกับการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้	4.08	0.49	มาก
10	ความรู้ที่นักเรียนได้รับเป็นเรื่องที่น่าสนใจในชีวิตประจำวันได้	4.31	0.63	มาก
รวมเฉลี่ย		4.13	0.51	มาก

จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.13$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากทุกข้อ โดยเรียงคะแนนเฉลี่ย 5 ลำดับแรก ดังนี้ นักเรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาได้สะดวกและรวดเร็วกว่าตำราเรียน ($\mu = 4.38$) รองลงมาคือ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ทำให้นักเรียนเอาใจใส่ต่อการเรียนมากขึ้น ($\mu = 4.38$) ความรู้ที่นักเรียนได้รับเป็นเรื่องที่น่าสนใจในชีวิตประจำวันได้ ($\mu = 4.31$) นักเรียนมีความสุขและสนุกสนานเมื่อได้เรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\mu = 4.23$) และนักเรียนพอใจกับคะแนนที่ได้รับจากการทำชุดกิจกรรมและการทำแบบทดสอบ ($\mu = 4.23$) ตามลำดับ

อภิปรายผล

1. จากการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่า $E1/E2 = 82.77/82.22$ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 80/80 และเมื่อพิจารณารายชุดกิจกรรมพบว่า มีค่า $E1/E2$ สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ทุกชุดกิจกรรม และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาคชุดกิจกรรมที่สร้างมีประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ได้ ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นได้ผ่านขั้นตอนกระบวนการสร้างอย่างมีระเบียบ และมีวิธีการที่เหมาะสมโดยเริ่มตั้งแต่การศึกษาเอกสารหลักสูตร คู่มือครู เอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอนวิชาสังคม การวิเคราะห์เนื้อหา การเขียนแผนการสอน กำหนดความคิดรวบยอด จุดประสงค์การเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลการเรียนรู้ โดยมีการให้ผู้เชี่ยวชาญทั้งทางด้านเนื้อหาและการผลิตสื่อเป็นผู้ตรวจสอบ และยังนำไปทดลองใช้กับนักเรียนที่อยู่ในระดับเดียวกันเพื่อให้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ที่สุดสามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้ดีมีประสิทธิภาพซึ่งสอดคล้องกับ ธงชัย ต้นทัพไทย (2548, หน้า 15) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของชุดกิจกรรมว่าเป็นสื่อการสอนที่มีคุณภาพเพื่อช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้สอนและส่งเสริมพัฒนาให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีโอกาสฝึกปฏิบัติ และแสดงความคิดอย่างสร้างสรรค์ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะสมบูรณ์ทั้งด้านความรู้ เป็นคนดี และมีความสุข เสริมสร้างมนุษยสัมพันธ์ แบบกัลยาณมิตรกับผู้อื่นนอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ อภิญา เคนบุปผา (2546, หน้า 26) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการสอนของครู และส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยเปิดโอกาสให้ผู้เรียนศึกษาและปฏิบัติกิจกรรมจากชุดกิจกรรมด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการเรียนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามความสามารถของแต่ละบุคคล ทำให้นักเรียนไม่เบื่อหน่ายที่จะเรียน แต่มีความกระตือรือร้นที่จะค้นคว้าหาคำตอบด้วยตัวเอง ทำให้นักเรียนมีโอกาสในการฝึกทักษะปฏิบัติในด้านต่าง ๆ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดาราวรรณ แก้วศรีทอง (2554, หน้า 67-71) ที่ได้สร้างและพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ซึ่งพบว่า ชุดฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.76/82.87 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด 80/80 และผลการวิจัยของ ภัทรพร ชนะผล (2556, หน้า 95-106) ที่พบว่าชุดกิจกรรมทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจเรื่องความเป็นเมืองแกลง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ได้ด้วยโดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้ศึกษาได้สร้างขึ้นผ่านกระบวนการดังนี้

1.1 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นได้ผ่านขั้นตอนกระบวนการสร้างอย่างมีระบบและวิธีการที่เหมาะสม โดยเริ่มตั้งแต่การเลือกเนื้อหา การเรียบเรียงเนื้อหา การศึกษาเอกสารหลักสูตร คู่มือครู และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษา การวิเคราะห์เนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้ กำหนดเนื้อหาย่อยทั้ง 8 เนื้อหาการกำหนดความคิดรวบยอด การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตลอดจนการวัดประเมินผลการเรียนรู้ โดยคำนึงถึงตัวผู้เรียน อายุ พื้นฐานความรู้ หรือประสบการณ์เดิม คำนึงผลที่ต้องการหรือจุดประสงค์การเรียนรู้ว่าควรเสนอในรูปแบบใด เพื่อให้เหมาะสมกับเนื้อหากลุ่มสาระเป็นเนื้อหาที่เรียงจากเนื้อหาง่ายไปหาเนื้อหาที่ยาก ภาษาที่ใช้ชัดเจนมีความต่อเนื่องในแต่ละกรอบ มีคำถามคำชี้แจงให้ผู้เรียนตอบสนองแต่ละเรื่องนั้นโดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับ ชม ภูมิภาค (ม.ป.ป., หน้า 100) ได้จำแนกแนวคิด และหลักการของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556, หน้า 95) ไว้ว่าทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล นักการศึกษาได้นำหลักจิตวิทยามาใช้ในการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงความต้องการ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญบุคคลมีความแตกต่างกันหลายด้าน กล่าวคือ ความสามารถสติปัญญา ความต้องการ ความสนใจร่างกาย อารมณ์ สังคม และความแตกต่างอื่น ๆ วิธีการที่เหมาะสมที่สุดคือ การจัดการสอนรายบุคคล หรือการศึกษาตามสภาพ การศึกษาแบบเสรี และ

การศึกษาด้วยตนเองล้วนเป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการเรียนตามสติปัญญาความสามารถ และความสนใจโดยครูเป็นผู้คอยช่วยเหลือตามความเหมาะสม

1.2 ชุดกิจกรรมที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น ผ่านการตรวจหาคุณภาพโดยได้รับการประเมินผลจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในแต่ละชุดฝึก และนำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไข จากนั้นผู้ศึกษาได้นำชุดกิจกรรมไปทดลองตามขั้นตอนของ การหาคุณภาพของชุดฝึกในการทดสอบแบบเดี่ยว แบบกลุ่ม เมื่อผ่านการทดลองแต่ละขั้นตอนได้นำข้อปัญหาต่าง ๆ ที่พบเห็นมาปรับปรุงแก้ไข ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Skinner (1904, อ้างถึงใน ไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2548, หน้า 71-81) จุดมุ่งหมายของ Skinner ในเรื่องของจิตวิทยา คือ เรื่องของพฤติกรรมโดยอาศัยพื้นฐานทางธรรมชาติของมนุษย์ วิธีสอนของ Skinner ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการเสริมแรงแบบอาการกระทำ (Operant- Rein-Forcement) ในการกำหนดเสริมแรงการกระทำของผู้เรียน ถ้าวิธีนี้มาใช้กับมนุษย์ในเรื่องของการเรียนการสอน หรือการเรียนรู้เพื่อให้เกิดผลดีต้องใช้เครื่องมือช่วย และขั้นตอนต่าง ๆ ในการสอนก็จะถูกแบ่งออกเป็นขั้นย่อย ๆ หรือสั้น ๆ เพื่อให้ง่ายต่อการเสริมแรงด้วย

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยคะแนนก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.53 และคะแนนวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.74 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะ หลังการเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน และเมื่อพิจารณาคำร้อยละความก้าวหน้า พบว่า มีความก้าวหน้าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 8.21 คะแนนและมีคำร้อยละความก้าวหน้าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 27.37 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีลำดับเนื้อหาตามหลักสูตร มีการเสริมแรงเมื่อนักเรียน และยังเชื่อมโยงความรู้เดิมก่อนที่จะเรียนความรู้ใหม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความท้าทายที่ยากจะเรียนรู้ เกิดเจตคติที่ดี ส่งผลให้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้มีการนำเสนอเนื้อหาที่ครอบคลุม เป็นเนื้อหาวิชาที่นักเรียนต้องใช้ประจำในชีวิตประจำวัน เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้แล้วมีความรู้ความเข้าใจ และสามารถนำไปใช้ได้จริง ช่วยให้เข้าใจเนื้อหาการเรียนรู้อย่างขึ้น มีกิจกรรมที่หลากหลาย เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลมุ่งให้นักเรียนได้เรียนรู้ภายใต้บรรยากาศที่อบอุ่นและเป็นมิตร ทำให้นักเรียน เกิดความมั่นใจในตนเอง มีความกระตือรือร้นในการเรียน และเรียนรู้อย่างมีความสุขส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น รวมถึงสอดคล้องกับแนวคิดของ พวงแก้ว โคจรานนท์ (2550, หน้า 25) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และทักษะด้านวิชาการ รวมทั้งสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ เช่น ระดับสติปัญญา การคิด การแก้ปัญหาต่าง ๆ ของเด็ก ซึ่งแสดงให้เห็นด้วยคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือ การรายงาน ทั้งการเขียน การพูด การทำงานที่ได้รับมอบหมาย ตลอดจนการทำการบ้านในแต่ละวิชา สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภัทรภร ชนผล (2556, หน้า 95-106) ที่ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้สูงขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นด้วยคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือ การรายงาน ทั้งการเขียน การพูด การทำงานที่ได้รับมอบหมาย ตลอดจนการทำการบ้านในแต่ละวิชา

3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นนั้น เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถ ภาษาเหมาะสมกับนักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ฝึกความคงทนในการเรียนรู้ มีการวัดผลที่แน่นอน ทั้งการทดสอบในระหว่างที่เรียน ก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อวัดความก้าวหน้าในการ

เรียนให้เห็นอย่างชัดเจน จึงมีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดี ภายหลังการเรียนทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหามากขึ้นเมื่อได้ศึกษาเนื้อหาในชุดกิจกรรม นักเรียนสามารถเรียนรู้เนื้อหาได้สะดวก และรวดเร็วกว่าตำราเรียน นักเรียนสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาได้ด้วยตนเองทำให้นักเรียนเข้าใจต่อการเรียนมากขึ้น ช่วยแก้ปัญหาในการเรียนไม่ทันเพื่อน นักเรียนมีความสุขและสนุกสนานเมื่อได้เรียนรู้ มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน นักเรียนพอใจกับคะแนนที่ได้รับ นักเรียนประสบความสำเร็จกับการเรียน และความรู้ที่นักเรียนได้รับเป็นเรื่องที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เช่นเดียวกันกับผลการวิจัยของ นิรมล ทิศอาจ (2554, หน้า 70-73) ที่ได้พัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเรื่อง Environment สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และทำการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น พบว่าความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษมีความพึงพอใจในระดับพึงพอใจสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชุตินาฏ ชมศิลป์ (2552, หน้า 62-65) ที่ได้พัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เรื่อง Northern Thai Food สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใจมากที่สุดและนักเรียนมีความสุข สนุกกับการเรียน

จากผลการศึกษาที่กล่าวมาทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้โดยชุดกิจกรรมฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์การอ่านระดับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถทางการเรียนหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และมีความก้าวหน้าและพัฒนาทางการเรียนเพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 ควรนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจและทำชุดกิจกรรมไปตามขั้นตอนอันส่งผลให้เกิดการเรียนรู้ เพราะชุดกิจกรรมที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นได้แบ่งเนื้อหาการทำกิจกรรมอย่างชัดเจน เป็นขั้นตอนและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

1.2 การนำแบบชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ครูผู้สอนต้องศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้ ขณะที่นักเรียนทำชุดกิจกรรมครูต้องคอยดูแลให้คำแนะนำช่วยเหลือ และเมื่อนักเรียนทำเสร็จครูต้องตรวจผลงานแจ้งให้นักเรียนทราบและแก้ไขข้อบกพร่องทันที

1.3 ควรใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถในการเรียนให้เกิดประโยชน์ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียน จัดให้เป็นแหล่งเรียนรู้ ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งในการส่งเสริมให้นักเรียนอยากเรียนวิชาสังคมศึกษามีความสุขกับการเรียน และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป

2.1 ควรนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีผู้ศึกษาอื่น ๆ ได้หาประสิทธิภาพไว้แล้วไปศึกษาทดลองเพื่อตรวจสอบผลของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ชัดเจน

2.2 ควรมีการศึกษาก่อนสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมในเนื้อหาอื่น ๆ และพัฒนาให้มีประสิทธิภาพเพื่อนำไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.3 ควรทำการศึกษาเชิงสำรวจเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้บริหาร ผู้ปกครอง และครูผู้สอนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเป็นแนวทางการบริหารจัดการและการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2555). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- คริสโตเฟอร์ไรท์. (2558). **Cross-culture ฝรั่งไม่เข้าใจ คนไทยไม่แก้**. กรุงเทพฯ: เนชั่น.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. **วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย**, 5(1), 7-20.
- ชุตินาฏ ชมศิลป์. (2552). **การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้รูปแบบ การเรียนรู้แบบร่วมมือเรื่อง Thai Northern Food สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- ดาราพรรณ แก้วศรีทอง. (2554). **การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชธานี.
- ธงชัย ต้นทัพไทย. (2548). **การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิทยาศาสตร์และค่านิยมการบริโภคอาหารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาศักยภาพ การเรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- นิรมล ทิศอาจ. (2554). **การพัฒนาชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษ เรื่อง Environment สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้ทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). **การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 7)**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุบผา อยู่ทรัพย์. (2555). **การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาผ่านการเรียนการสอน รายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้**. **วารสารวิจัย มสธ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**, 8, 189-204.
- ประภาพันท์ พลายจันทร์. (2546). **รายงานการวิจัย เรื่อง ความพึงพอใจของนักศึกษาในการใช้ทรัพยากรสารสนเทศและบริการของห้องสมุดคณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่**. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- รัตน์ะ บัวสนธ์. (2545). **วิจัยเชิงคุณภาพการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2)**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โรงเรียนวัดสลักเหนือ. (2561). **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปีการศึกษา 2560**. เชียงใหม่: (อัดสำเนา).
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2546). **การวิจัยในชั้นเรียน**. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สมเกียรติ อ่อนวิมล. (2560). **ภาษาอังกฤษกับอนาคตของไทยใน ASEAN**. สืบค้นจาก <http://www.facebook.com/notes/>.
- อภิญา เคนบุปผา. (2546). **การพัฒนาชุดกิจกรรมการทดลองวิทยาศาสตร์ เรื่อง สารและสมบัติ ของสาร สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- Dolati, I., & Mikaili, P. (2011). Effects of instructional games on facilitating of students' vocabulary learning. **Australian Journal of Basic and Applied Sciences**, 5(11), 1218-1224.

Willis, J. (1996). **A framework for task-based learning**. Harlow: Longman.

การจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ เพื่อเสริมสร้างความกล้าแสดงออกของเด็ก
และเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54
The Organizing of Singing and Dancing Activities to Enhance Self-
confidence in Children and Youths in Chao-Pho Sombun Shrine
Community 54

บุญศิริ นิยมทัศน¹
Bunsiri Niyomthat

Received: March 4, 2021 Revised: May 12, 2021 Accepted: May 17, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความกล้าแสดงออกของเด็กและเยาวชนโดยผ่านกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ เด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก แบบสอบถามความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ โดยการสุ่มตัวอย่างแบบสมมติใจด้วยการให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้สมัครด้วยตนเอง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า ความกล้าแสดงออกโดยรวมของเด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ มีการเปลี่ยนไปในทิศทางที่เพิ่มขึ้นในระดับมากที่สุด โดยที่ระดับความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดโดยเห็นว่ากิจกรรมทำให้ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ คิดเป็นร้อยละ 92.60 รองลงมาคือ มีความกล้าแสดงออกมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 92.00 รัก ศรัทธา และต้องการสืบทอดศิลปวัฒนธรรมไทยเพิ่มมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 91.40 ได้พบปะ พูดคุย และเล่นกับเพื่อน ๆ และมีความสนิทสนมกับเพื่อน ๆ ที่เข้าร่วมกิจกรรมและครูผู้สอนมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 89.40 มีความสุขเพิ่มมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 89.00 ได้ผ่อนคลายจากการเรียน ได้ฝึกร้องเพลง เต้นและ รำ ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตจริงได้ คิดเป็นร้อยละ 88.00 และมีความรู้เกี่ยวกับการขับร้อง การเต้น และการรำรำ เพิ่มมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 87.40 ตามลำดับ

คำสำคัญ: การจัดกิจกรรม “ร้อง เล่น เต้น รำ”, ความกล้าแสดงออกของเด็กและเยาวชน

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร e-mail: tim24995@hotmail.com

Abstract

The objective of the study is to strengthen the assertiveness of children and youths through singing and dancing activities. The samples were the thirty children and youths living in the community of Chao-Pho Sombunshrine 54. The samples were sampling by allowing the samples to voluntarily apply to join the study by their consents. The research instruments were an in-depth interview form and a satisfaction questionnaire. The data were analyzed using mean and standard deviation.

The results suggested that, in overall, the samples' assertiveness was increased, and had the tendency to be increased to the highest level. The samples' level of opinions toward the activities was at the highest level. They viewed that they could spend free times on the useful activity which was at 92.60 percent, following by having more assertiveness at 92.00 percent, having love, faith and the need to inherit Thai arts and culture at 91.40 percent. The sample also viewed that they had chances to chat, play and get closer with other friends and teachers at 89.40 percent, following by having more happiness at 89.00 percent, having the relaxed time from studying and chance to practice singing and dancing which could be applied in real life at 88.00 percent, and having more knowledge on singing and dancing at 87.40 percent.

Keywords: Organizing “Singing and Dancing” Activity, Assertiveness of Children and Youths

บทนำ

ประเทศไทยได้มีการจัดทำแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2555 – 2559 ขึ้น ตามบทบัญญัติในพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550 โดยมีเป้าหมายหลักให้เด็กและเยาวชนมีความมั่นคงในการดำรงชีวิตมีความแข็งแรงทางร่างกายและจิตใจ มีคุณธรรมจริยธรรม มีสำนึกความเป็นพลเมืองกล้าคิดและแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ตามวิถีประชาธิปไตย และมีความสุข ประกอบกับรัฐบาลได้กำหนดเป้าหมายอนาคตประเทศไทยปี 2479 ที่เป็นเป้าหมายยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี นโยบาย “ไทยแลนด์ 4.0” และเป้าหมายของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals) มาเป็นกรอบในการพัฒนาคนไทยในอนาคตให้มีศักยภาพในการพัฒนาประเทศ มีความพร้อมทั้งกาย ใจ สติปัญญา มีทักษะการคิดวิเคราะห์ มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต มีจิตสำนึกวัฒนธรรมที่ดีงาม รู้ค่าความเป็นไทย และมีความรับผิดชอบเป็นรากฐานที่มั่นคงของชุมชน สังคม รักชาติ และสถาบันพระมหากษัตริย์ (คณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ, 2560, หน้า 1)

จากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมา ประเทศไทยพบกับสถานการณ์ และปัญหาของเด็กและเยาวชนไทยขณะนี้กำลังเผชิญกับความเสี่ยงมากมายอันเกิดจากสังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมอันตรายที่ล้อมรอบตัวเด็กและเยาวชนจำนวนมากซึมซับพฤติกรรมความรุนแรง สื่อลามกอนาจาร เสพยาเสพติด มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร อยู่ในแหล่งมั่วสุม และอื่น ๆ จนพฤติกรรมเหล่านี้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตร่วมสมัยของเด็กและเยาวชนที่เติบโตขึ้นทุกวัน (สิทธิการวางแผนท้องถิ่นเพื่อเด็กและเยาวชน, 2560, หน้า 15) นอกจากนี้เด็กและเยาวชนไทยใช้เวลาอยู่กับสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นส่วนใหญ่ จนขาดการมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้าง รวมถึงการใช้เทคโนโลยีไปในทางที่ไม่เหมาะสม จากการสำรวจ "การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในครัวเรือน พ.ศ. 2556" ของสำนักงานสถิติแห่งชาติพบว่า ช่วงระยะเวลา 5 ปี ระหว่าง พ.ศ. 2552 - 2556 ประชากรอายุ 6 ปีขึ้นไป ใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในสัดส่วนที่เพิ่มขึ้น โดยเมื่อพิจารณาแยกตามกลุ่มอายุต่าง ๆ เปรียบเทียบระหว่าง พ.ศ. 2554 กับ พ.ศ. 2556 พบว่ากลุ่มอายุ 15 - 24 ปี มีสัดส่วนการใช้อินเทอร์เน็ตสูงสุดเพิ่มขึ้น จากร้อยละ 51.9 เป็นร้อยละ 58.4 รองลงมาคือกลุ่มอายุ 6- 14 ปี เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 38.3 เป็นร้อยละ 54.1 จึงเห็นได้ว่าการใช้อินเทอร์เน็ตมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างชัดเจน ปัญหาที่เกิดขึ้นตามมา คือ ประชากรไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มเด็กและเยาวชน มีการใช้อินเทอร์เน็ตที่มากเกินไปจนทำให้เกิดผลเสียกระทบต่อการเรียน สภาพสังคม ทำให้เสียเวลา เสียสุขภาพเสียความสัมพันธ์กับคนในครอบครัว เพื่อนฝูง และหน้าที่การงาน บางคนมีอาการหนักเช่นเดียวกับติดยาเสพติด ที่เรียกกันว่า ภาวะติดอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นปัญหาทางพฤติกรรมและจิตใจ ทั้งนี้การจะให้เด็กและเยาวชนไทย เลิกใช้อินเทอร์เน็ตจึงเป็นเรื่องยากและเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ดังนั้นวิธีการหนึ่งในการหันเหความสนใจของเด็กและเยาวชนออกจากสื่อ คือการสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน โดยการส่งเสริมให้เด็กและเยาวชน และชาวบ้านในชุมชนรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และมีความสำคัญที่ดีต่อกัน เช่น การจัดกิจกรรมให้เด็กและเยาวชนได้แสดงออก เพื่อส่งเสริมให้เกิดรายได้แก่ครอบครัวและชุมชน อาทิ กิจกรรมการร้อง เล่น เต้น รำ สามารถทำอาชีพเสริมในการร่ำกับน และการแสดงในงานต่าง ๆ ของชุมชน (บุญศิริ นิยมทัศน, 2561, หน้า 1-2)

จากปัญหาดังกล่าว ในฐานะที่ผู้วิจัยได้ศึกษาวิชาทางด้านนาฏศิลป์ไทย เป็นนักศึกษาคณะในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทย จากประสบการณ์ที่ได้ศึกษาทำได้อุ้วิจัยได้เห็นสภาพปัญหาของเด็กและเยาวชนที่มีสมาธิสั้น ไม่ค่อยสนใจคนรอบข้าง และมักที่จะหมกมุ่นอยู่กับโลกออนไลน์ ทำให้ไม่กล้าที่จะพูดคุย สนทนากับคนรอบข้าง และไม่กล้าที่จะแสดงออก อีกทั้งยังทำให้เกิดปัญหาในระยะยาว กล่าวคือ ไม่มีทักษะชีวิตในการดำรงชีวิต จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดแนวคิดในการจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ ขึ้นโดยมุ่งหวังให้เด็กและเยาวชนได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ สนุกกับการทำกิจกรรมและเรียนรู้อย่างมีความสุข มีพัฒนาการทางอารมณ์ที่ดี กล้าแสดงออกในทางที่ถูกที่ควร มี

คุณธรรม จริยธรรมที่ดีงาม มีความสามัคคี มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน ๆ อีกทั้งยังได้สนุกสนานและได้ใช้ความสามารถ ผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงประโยชน์ของผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างความกล้าแสดงออกให้กับเด็กและเยาวชน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเสริมสร้างความกล้าแสดงออกของเด็กและเยาวชนโดยผ่านกิจกรรม ร้อง เล่น เต้น รำ

สมมติฐานการวิจัย

1. หลังการเข้าร่วมกิจกรรม ร้อง เล่น เต้น รำ เด็กและเยาวชนมีความกล้าแสดงออกที่สูงขึ้น
2. เด็กและเยาวชนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ร้อง เล่น เต้น รำ

ขอบเขตของการวิจัย

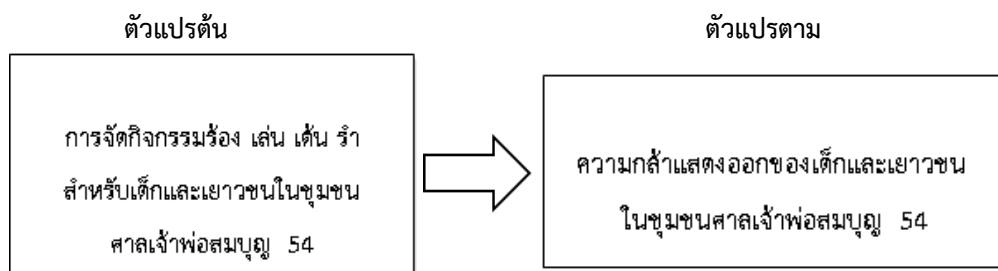
1. ขอบเขตด้านประชากรประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54
2. ขอบเขตด้านเนื้อหาศึกษาบริบทของชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความกล้าแสดงออก แนวทางการจัดกิจกรรม ศึกษาการจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ
3. ขอบเขตด้านพื้นที่พื้นที่ในการวิจัยได้แก่ แหล่งชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54 ซอยพหลโยธิน 54 เขตสายไหม
4. ขอบเขตด้านระยะเวลาการวิจัยการจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ เพื่อเสริมสร้างความกล้าแสดงออกสำหรับเด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54 ใช้เวลาในการวิจัย 3 เดือน

ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

กิจกรรม ร้อง เล่น เต้น รำ คือ กิจกรรมการเคลื่อนไหวและจังหวะ ซึ่งเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สำคัญต่อพัฒนาการของเด็กและเยาวชน เพราะเด็กได้ใช้ร่างกายเป็นสื่อกลางในการแสดงออกทางอารมณ์และความคิดสร้างสรรค์ตามจังหวะ เสียงดนตรี และเสียงเพลงโดยการเคลื่อนไหวอย่างอิสระช่วยให้เด็กได้เรียนรู้การเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เพื่อที่จะสามารถพัฒนาทักษะในการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นช่วยพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ช่วยให้เกิดความมั่นใจในตนเอง เพราะเด็กได้แสดงออกถึงอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด และความเป็นตัวของตัวเองอย่างอิสระ ซึ่งส่งผลในการพัฒนาความมั่นใจในตนเอง (บุญศิริ นิยมทัศน์, 2561)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยการจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ เพื่อเสริมสร้างความกล้าแสดงออกของเด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54 เพื่อเสริมสร้างพฤติกรรมการกล้าแสดงออก โดยกำหนดกรอบแนวคิดไว้ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนามโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ในกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้คำถามที่มีลักษณะเป็นคำถามแบบปลายเปิด (Open-ended Question) ซึ่งมีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54 ซอยพหลโยธิน 54 แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน และแขวงคลองถนน เขตสายไหม กรุงเทพมหานคร

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54 จำนวน 30 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกกลุ่มการสุ่มตัวอย่างแบบอาศัยความสะดวก จากการสุ่มตัวอย่างแบบสมัครใจ ด้วยการให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้สมัครด้วยตนเอง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ เพื่อเสริมสร้างความกล้าแสดงออกสำหรับเด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54 มีเครื่องมือการวิจัยดังนี้

2.1 แบบสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ เพื่อเสริมสร้างความกล้าแสดงออกสำหรับเด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54

2.2 แบบสอบถามความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ มีทั้งข้อคำถามปลายเปิดและข้อคำถามปลายปิดประกอบด้วยข้อคำถามจำแนกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

หลังจากสร้างแบบสอบถามแล้วได้นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องของคำถามกับวัตถุประสงค์ และนำมาปรับปรุงแก้ไขแล้วจึงนำไปทดลองใช้ (Try Out) เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) โดยกำหนดค่าความเชื่อมั่น ตั้งแต่ 0.70 ขึ้นไป จึงยอมรับแบบสอบถามดังกล่าวแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามเพื่อให้มีความครบถ้วนสมบูรณ์ยิ่งขึ้นก่อนนำไปใช้จริง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดให้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามโดยการใช้คำถามในแบบสัมภาษณ์เชิงลึกและแบบสอบถามความพึงพอใจในการจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ ที่สร้างขึ้นเป็นเครื่องมือในการดำเนินการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างนั้น ผู้วิจัยจะทำหน้าที่เป็นผู้สัมภาษณ์ด้วย

ตนเอง โดยก่อนการสัมภาษณ์จะทำการชี้แจงวัตถุประสงค์การศึกษาให้กลุ่มตัวอย่างทราบก่อนการสัมภาษณ์ทุกครั้ง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดลักษณะการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์ ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 2 ความกล้าแสดงออกและการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ของเด็กและเยาวชน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การบรรยายเชิงพรรณนา (Descriptive Narrative) โดยนำข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างมาสรุปภาพรวมของข้อมูลว่า การจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ เสริมสร้างความกล้าแสดงออกของเด็กและเยาวชนร่วมไปถึงการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

ผลการวิจัย

1. ความกล้าแสดงออกโดยรวมของเด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ มีการเปลี่ยนไปในทิศทางที่เพิ่มขึ้นในระดับมากที่สุด

ภาพ 2 การจัดกิจกรรม ร้อง เล่น เต้น รำ สำหรับเด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54

ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 63.33 เป็นเพศชาย จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 36.67 ส่วนใหญ่อายุ 10-15 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือ มีอายุ 16-20 ปี จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00 มีอายุมากกว่า 20 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00

2. ระดับความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54 ที่มีต่อการจัดกิจกรรมร้องเล่น เต้น รำ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุดโดยเห็นว่ากิจกรรมทำให้ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ คิดเป็นร้อยละ 92.60 รองลงมา คือ มีความกล้าแสดงออกมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 92.00 รัก ศรัทธา และต้องการสืบทอดศิลปวัฒนธรรมไทยเพิ่มมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 91.40 ได้พบปะ พุดคุย และเล่นกับเพื่อน ๆ และมีความสนิทสนมกับเพื่อน ๆ ที่เข้าร่วมกิจกรรมและครูผู้สอนมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 89.40 มีความสุขเพิ่มมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 89.00 ได้ผ่อนคลายจากการเรียน ได้ฝึกร้องเพลง เต้นและ รำ ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตจริงได้ คิดเป็นร้อยละ 88.00 และมีความรู้เกี่ยวกับการขับร้อง การเต้น และการรำรำ เพิ่มมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 87.40 ตามลำดับ

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นต่อ กิจกรรม “ร้อง เล่น เต้น รำ”

ประเด็นคำถาม	ผลการประเมิน		
	$\bar{x}$	SD	ระดับ
1. ความเป็นประโยชน์ของกิจกรรม			
1.1 ได้ผ่อนคลายจากการเรียน	4.40	0.72	มากที่สุด
1.2 มีความสุขเพิ่มมากขึ้น	4.45	0.57	มากที่สุด
1.3 ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	4.63	0.61	มากที่สุด
1.4 มีความรู้เกี่ยวกับการขับร้อง การเต้น และการรำรำ เพิ่มมากขึ้น	4.37	0.85	มากที่สุด
1.5 ได้ฝึกร้องเพลง เต้นและ รำ ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตจริงได้	4.40	0.81	มากที่สุด
1.6 มีความกล้าแสดงออกมากขึ้น	4.60	0.62	มากที่สุด
1.7 รัก ศรัทธา และต้องการสืบทอดศิลปะ วัฒนธรรมไทยเพิ่มมากขึ้น	4.57	0.50	มากที่สุด
1.8 ได้พบปะ พุดคุย และเล่นกับเพื่อน ๆ	4.47	0.63	มากที่สุด
1.9 มีความสนิทสนมกับเพื่อน ๆ ที่เข้าร่วมกิจกรรม และครูผู้สอนมากขึ้น	4.47	0.51	มากที่สุด
รวม	4.50	0.65	มากที่สุด

ตาราง 1 (ต่อ)

ประเด็นคำถาม	ผลการประเมิน		
	$\bar{x}$	SD	ระดับ
2. กระบวนการจัดกิจกรรม			
2.1 ผู้สอนตั้งใจสอน ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์แก่เด็ก ๆ	4.77	0.63	มากที่สุด
2.2 ผู้สอนมีเทคนิค วิธีการสอนที่ทำให้ทุกคน มีความสุขกับการเรียน	4.63	0.49	มากที่สุด
2.3 ผู้สอนใจดี และมีความเป็นกันเองกับเด็ก ๆ	4.67	0.48	มากที่สุด
2.4 ผู้สอนว่ากล่าวตักเตือน และดูแลเรื่องระเบียบวินัยในห้องเรียน	4.17	0.75	มาก
2.5 สถานที่จัดกิจกรรมมีความเหมาะสม	4.07	0.69	มาก
2.6 เด็ก ๆ เป็นผู้มีระเบียบวินัย ให้ความร่วมมือ และตั้งใจเรียน	4.47	0.57	มากที่สุด
2.7 เด็ก ๆ ชอบกิจกรรม กิจกรรม “ร้อง เล่น เต้น รำ”	4.77	0.43	มากที่สุด
2.8 อยากให้มีการจัดกิจกรรม กิจกรรม “ร้อง เล่น เต้น รำ”	4.83	0.38	มากที่สุด
รวม	4.55	0.55	มากที่สุด

อภิปรายผล

1. หลังการเข้าร่วมกิจกรรม ร้อง เล่น เต้น รำ เด็กและเยาวชนมีความกล้าแสดงออกที่สูงขึ้นผลการวิจัยพบว่า เด็กและเยาวชนมีความกล้าแสดงออกสูงขึ้นหลังจากที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่ากิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ ดังกล่าวมีส่วนกระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมมีความกล้าแสดงออกมากขึ้น เพราะว่าการที่นำมาใช้นั้นเป็นกิจกรรมที่เน้นและส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรมแสดงออกถึงความสามารถพิเศษ ไม่ว่าจะเป็นการร้องเพลง การเต้นประกอบเพลง การรำไทย การแสดงออกทางความคิด จินตนาการ ตลอดจนการแสดงออกทางการกระทำ รวมถึงกิจกรรมร้อง เล่น เต้น รำ มีส่วนกระตุ้นให้เด็กและเยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรมเกิดความคิดสร้างสรรค์ในการที่จะตอบสนองต่อกิจกรรมที่ได้เข้าร่วมอยู่ ตลอดจนกิจกรรมเหล่านั้นช่วยส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนที่ได้เข้าร่วมกิจกรรมมีความมั่นคงทางด้านจิตใจ ส่งผลให้มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง ทำให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้จากผลการวิจัยในครั้งนี้ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ วุฒพล หาญยอดสุธา (2559, หน้า 89) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของนักเรียน ด้วยกิจกรรมทางดนตรี พบว่าเมื่อผู้สอนนำกิจกรรมทางดนตรีเข้าไปเสริมในการจัดการเรียนการสอนแล้ว นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยทั้ง 40 คน มีคะแนนพฤติกรรมความกล้าแสดงออกเปลี่ยนแปลงไป คือ มีคะแนนเพิ่มขึ้นถึง ร้อยละ 87.5 คะแนนคงที่ ร้อยละ 5.0 และคะแนนลดลง ร้อยละ 7.5 ซึ่งคะแนนรวมเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 21.24 เป็น 24.53 เพิ่มขึ้น 3.08 คะแนน คิดเป็นคะแนนรวมเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 14.36 รวมถึง แพง พิมพรภิรมย์ (2553, หน้า 2) ได้ทำการวิจัยเรื่องการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย พบว่า เด็กที่ได้ผ่านการทดลองโดยใช้แผนการสอน กิจกรรมบทบาทสมมติมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่เพิ่มมากขึ้นภายหลังการทดลอง ทั้งนี้ ธนตร ตัญญวงษ์ (2554, หน้า 2) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของกิจกรรมนันทนาการเพื่อเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กกำพร้าที่ได้รับผลกระทบจากเอดส์บ้านแกร์ด้า จังหวัดลพบุรี พบว่า กิจกรรมนันทนาการเพื่อเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองสามารถทำให้เด็กกำพร้าที่ได้รับผลกระทบจากเอดส์มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น

2. เด็กและเยาวชนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรม ร้อง เล่น เต้น จำผลการวิจัย พบว่า เด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54 ที่เข้าร่วมกิจกรรมร้อง เล่น เต้น จำ เพื่อเสริมสร้างความกล้าแสดงออก มีระดับความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมโดยเห็นว่ากิจกรรมร้อง เล่น เต้น จำ ทำให้ได้ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ทำให้มีความกล้าแสดงออก และอยากให้มีการจัดกิจกรรม กิจกรรม “ร้อง เล่น เต้น จำ” ในระดับมากที่สุด ส่วนการรัก ศรัทธา และต้องการสืบทอดศิลปะ วัฒนธรรมไทย ได้พบปะ พูดคุย และเล่นกับเพื่อน ๆ และมีความสนิทสนมกับเพื่อน ๆ ที่เข้าร่วมกิจกรรม มีความสุขเพิ่มมากขึ้น ได้ผ่อนคลายจากการเรียน และได้ฝึกร้องเพลง เต้นและ จำ ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ใน ชีวิตจริงได้ มีความรู้เกี่ยวกับการขับร้อง การเต้น และการรำรำ เด็ก ๆ ชอบกิจกรรม กิจกรรม “ร้อง เล่น เต้น จำ” และผู้สอนตั้งใจสอน ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์แก่เด็ก ๆ ผู้สอนใจดี และมีความเป็นกันเองกับเด็ก ๆ ผู้สอนมีเทคนิค วิธีการสอนที่ทำให้ทุกคน มีความสุขกับการเรียน เด็ก ๆ เป็นผู้มีความกระตือรือร้น ให้ความร่วมมือ และตั้งใจเรียน ผู้สอนว่ากล่าวตักเตือน และดูแลเรื่องระเบียบวินัยในห้องเรียน รวมไปถึง สถานที่จัดกิจกรรมมีความเหมาะสม เด็กและเยาวชนในชุมชนที่เข้าร่วมกิจกรรมที่ความคิดเห็นในระดับมากที่สุดและเห็นด้วยมาก ที่เป็นเช่นนี้เพราะเป็นผลมาจากการเปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนที่เข้าร่วมกิจกรรมได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมอย่างเต็มความสามารถ และมีอิสระในการแสดงออก ผู้สอนให้กำลังใจ ไม่เร่งเร้ากดดัน คอยสังเกตและกระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมที่มีความขี้อาย ได้มีโอกาสแสดงออกเท่าเทียมกัน อีกทั้งกิจกรรมจะส่งเสริมพฤติกรรมให้สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิต และนำไปประกอบเป็นอาชีพเสริมได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นฤมล สมิตถะและคณะ (2551, หน้า 105) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาศักยภาพเด็กและเยาวชนชุมชนตำบลวังทรายพูน อำเภอวังทรายพูน จังหวัดพิจิตร ซึ่งพบว่า การพัฒนาศักยภาพเด็กและเยาวชนด้านการมีส่วนร่วมในชุมชนและสังคม มีดังนี้ สร้างให้เด็กและเยาวชนมีส่วนร่วมในการเข้าร่วมกิจกรรมทางชุมชนและสังคม เพื่อให้เกิดความรักความผูกพัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 ส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมร้อง เล่น เต้น จำ อย่างต่อเนื่องเพื่อการพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กและเยาวชน

1.2 การพัฒนาศักยภาพเด็กและเยาวชนนั้น สื่ออุปกรณ์การจัดกิจกรรม ควรมีความหลากหลาย และเหมาะสมกับวัยของเด็กและเยาวชน

1.3 การจัดสภาพแวดล้อมและการสร้างบรรยากาศ การจัดกิจกรรมเอื้ออำนวยต่อการให้เด็กได้ใช้ความสามารถมากที่สุดและทำให้เด็กรู้สึกผ่อนคลาย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำการจัดกิจกรรมไปใช้เพื่อส่งเสริมเกี่ยวกับบุคลิกภาพของเด็กแต่ละคนให้ดีขึ้น

2.2 ควรมีการพัฒนากิจกรรมที่เป็นความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการแสดงนาฏศิลป์ ไปปรับใช้กับการจัดกิจกรรม เพื่อกระตุ้นความสนใจของเข้าร่วมกิจกรรมต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- คณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ. (2560). แผนพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2560 – 2564. กรุงเทพฯ: กรมกิจการเด็กและเยาวชน.
- ธนตร ตัญญาวงศ์. (2554). ผลของกิจกรรมนันทนาการเพื่อเสริมสร้างการเห็นคุณค่าในตนเองของ เด็กกำพร้าที่ได้รับผลกระทบจากเอดส์บ้านแกร์ด้าจังหวัดลพบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นฤมล สมิตละ. (2559). แนวทางการพัฒนาศักยภาพเด็กและเยาวชน ชุมชนตำบลวังทรายพูน อำเภอวังทรายพูน จังหวัดพิจิตร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- บุญศิริ นิยมทัศน์. (2561). การจัดกิจกรรม ร้อง เล่น เต้น รำ สำหรับเด็กและเยาวชนในชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- แพงพิม พรภิรมย์. (2553). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชชนครินทร์.
- วัชพล หาญยอดสุธา. (2559). การพัฒนาพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของนักเรียนด้วยกิจกรรม ดนตรี. สืบค้นจาก <https://academic.prc.ac.th/>.
- วิทยาลัยการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. (2561). รายงานผลการบริการวิชาการแก่ชุมชนและสังคม โครงการพัฒนาคุณภาพชีวิตและสร้างความเข้มแข็งชุมชนริมคลองลาดพร้าว (ชุมชนศาลเจ้าพ่อสมบุญ 54). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- ศูนย์วิจัยและพัฒนานวัตกรรมการศึกษาเพื่อเด็กและผู้มีความต้องการพิเศษ. (2560). สิทธิเด็กและการวางแผนท้องถิ่นเพื่อเด็กและเยาวชน. กรุงเทพฯ: ธรรมดาเพรสจำกัด.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2545). พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

**ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เทคโนโลยีกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน
ของบุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7**
**The Relationship Between the Use of Technology and Operational
Efficiency of Personnel of Administrative Office of the Court of
Justice, Region 7**

ดุสิตดา ยอดเรือน¹, พิเศษ ชัยดิเรก²
Dusida Yodruan, Pisate Chaidirek

Received: March 10, 2021 Revised: April 5, 2021 Accepted: May 20, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7 2) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7 3) ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เทคโนโลยีกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ บุคลากรสังกัดสำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7 จำนวน 146 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน โดยใช้สถิติค่าไคสแควร์ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษาพบว่า ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาารายด้าน พบว่า ด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุดได้แก่ด้านความเร็วและทันเวลารองลงมาคือ ด้านความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง ด้านคุณภาพของงาน และด้านปริมาณงาน ส่วนด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุดคือ ด้านความถูกต้องแม่นยำในเรื่องของลักษณะส่วนบุคคล ในภาพรวม ไม่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ในทุกด้าน ส่วนปัจจัยการใช้เทคโนโลยีในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาารายด้าน พบว่า ด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านทัศนคติของบุคลากร ส่วนด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุด เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านนวัตกรรม ด้านทักษะการปฏิบัติงาน ด้านระบบฐานข้อมูลและเครือข่ายด้านคุณภาพของเครื่องมือและอุปกรณ์ และด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร และปัจจัยการใช้เทคโนโลยี ในภาพรวม ด้านความรู้สึกว่าตนมีความสำคัญต่อองค์กร ด้านทัศนคติของบุคลากร และด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ด้านระบบฐานข้อมูลและเครือข่าย และด้านคุณภาพของเครื่องมือและอุปกรณ์มีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีขนาด 0.804 (ค่า R)

คำสำคัญ: การใช้เทคโนโลยี, ประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน, ปัจจัยส่วนบุคคล

¹ นักศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด, ศาลจังหวัดประจวบคีรีขันธ์
e-mail: dusidatay@gmail.com

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์, อาจารย์ที่ปรึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตมฟอร์ด

Abstract

This research aims to study: 1) an operational efficiency of the personnel in an Administrative Office of the Court of Justice, Region 7; 2) a relationship between the personnel's personal factors and an operational efficiency and 3) a relationship between the use of technology and the personnel's operational efficiency. The samples were 146 personnel from the Office of Administrative Office of the Court of Justice, Region 7. Data were analyzed using the descriptive and inferential statistics methods which were percentage, mean, standard deviation, Chi-square test and Multiple Regression Analysis.

Findings suggested that; the overall performance of the personnel of the Court of Justice Region 7 was at the highest level. When considering on each aspect, the quickness and timeliness were at the highest level. The satisfaction of stakeholders, the quality and the quantity of work, and the working accuracy was at a high level. For the personal factors, it was found that, in overall and in every aspect, the personal characteristics had no correlation with the working performance. For the technology utilization, in overall, was at a high level. When considering on each aspect, the personnel's attitudes was at the highest level. The other aspects were at high level included an innovation, operational skills, the database systems and networks, the quality of tools and equipment and the competence of personnel and the factors in using of technology, respectively. In overall, there were the relationships of the personnel's operational efficiency and their self-awareness of their vital roles in the organization, their attitudes and their capacities with the statistical significance at .001. For the database and network systems and the quality of tools and equipment, there were also the relationships among these aspects and the personnel's working performance with the statistical significance at .01, and with the R value at 0.804.

Keywords: Technology Utilization, Operational Efficiency Personal Factors

บทนำ

ปัจจุบันศาลยุติธรรมมีการนำเทคโนโลยีและการสื่อสารมาประยุกต์ใช้เพื่อสนับสนุนการทำงานทั้งในด้านการพิจารณาพิพากษาคดีและงานสนับสนุนสำนักงาน แก่บุคลากรศาลยุติธรรม โดยได้มีการดำเนินการจัดทำแผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศของศาลยุติธรรมอย่างต่อเนื่อง และสอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งเน้นในการนำเทคโนโลยีมาเป็นส่วนสนับสนุนที่สำคัญในการทำงาน เช่น นโยบาย Thailand 4.0 แผนการปฏิรูปประเทศด้านกระบวนการยุติธรรม โดยได้นำเทคโนโลยีมาพัฒนาระบบงานเพื่อเอื้ออำนวยให้ประชาชนเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้โดยสะดวก เสียค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด และเท่าเทียมกัน สอดคล้องกับข้อเสนอแนะของกรอบแผนงานระดับสากลเพื่อความเป็นเลิศทางการศาล 4 เรื่องหลัก ได้แก่ ระบบการยื่นคำฟ้องทางอิเล็กทรอนิกส์ การใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์สำหรับตรวจสอบ ควบคุม และแก้ปัญหา การจัดตั้งศูนย์อำนวยความสะดวกยุติธรรม การส่งเอกสารและการประกาศนัดไต่สวน นอกจากนี้ยังมีการพัฒนาเทคโนโลยีทั้งส่วนการให้บริการประชาชนในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมและส่วนระบบการบริหารจัดการคดี ตลอดจนการเก็บและประมวลผลข้อมูล เพื่อการวางแผนพัฒนาศาลยุติธรรมในอนาคต (ชีพ จุลมนต์, 2562)

อย่างไรก็ตาม ที่ผ่านมายังมีปัญหาและอุปสรรคของการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในศาลยุติธรรม เช่น การกำหนดเป้าหมายและทิศทางในการดำเนินการที่มีความชัดเจนเพื่อให้บุคคลทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเข้าใจไปในทิศทางเดียวกันยังไม่ชัดเจน ระบบที่พัฒนามีการใช้งานซับซ้อน ยุ่งยาก ระบบงานไม่ตอบสนองต่อการบริการประชาชนได้อย่างทันทั่วถึง ระบบการใช้งานอินเทอร์เน็ตยังไม่เสถียรและไม่รวดเร็ว ทักษะคิดของ (Mindset) ของบุคคลในการทำงานที่ไม่ต้องการหรือไม่ยอมรับในการเปลี่ยนแปลง กลัวว่าจะเป็นการเพิ่มภาระในการทำงานหรือเพิ่มงาน ปัญหาด้านข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนการทำงานของเทคโนโลยีสารสนเทศ เช่น ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการใช้ข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ การเข้าถึงระบบการใช้งานอินเทอร์เน็ตของประชาชนยังไม่แพร่หลายและทั่วถึง ค่าใช้จ่ายสูง ขาดการประชาสัมพันธ์ถึงเทคโนโลยีสารสนเทศที่ถูกพัฒนาขึ้นมาเพื่อสนับสนุนในการทำงาน ทำให้เจ้าหน้าที่ศาลยุติธรรม รวมถึงประชาชนขาดความรู้หรือทักษะในการใช้งานเทคโนโลยีสารสนเทศที่ถูกพัฒนาขึ้น (สำนักงานศาลยุติธรรม, 2563, หน้า 32) โดยพบปัญหาเรื่องบุคลากรอย่างต่อเนื่องทั้งด้านความรู้ในการใช้เทคโนโลยีสื่อสารอิเล็กทรอนิกส์ และจำนวนไม่เพียงพอ โดยเฉพาะบุคลากรในศาลต่างจังหวัด ที่ยังคุ้นชินอยู่กับระบบเดิม ระบบเทคโนโลยีใหม่จึงยังไม่สามารถเข้าถึงบุคลากรได้ (ธนภัทร ชาตินักรบ, 2558) ประกอบกับปัญหาอุปกรณ์ที่ล้าสมัยลงทุกปีจึงจำเป็นต้องพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้และทักษะในการใช้อุปกรณ์ที่ทันสมัย มีความเชี่ยวชาญ รอบคอบในเรื่องระบบฐานข้อมูล มีขั้นตอนการตรวจทานความถูกต้องของข้อมูลอย่างละเอียด ชัดเจน แม้จะยังไม่ปรากฏชัดเจนว่าการใช้เทคโนโลยีมาช่วยงานศาลจะทำให้ลดปริมาณของคดีลงหรือทำให้คดีเสร็จมากขึ้นกว่าปกติ แต่ก็ประจักษ์ว่าเทคโนโลยีช่วยให้ทำงานสะดวกขึ้นทั้งกระบวนการพิจารณาคดี กระบวนการก่อนและหลังการพิจารณาคดี (นนทวัฒน์ โชติพิมาย, 2553, หน้า 20) นอกจากนี้ปัญหาด้านความรู้ทักษะในการปฏิบัติงานที่จำเป็น การขาดอัตราการกำลังของบุคลากรด้านเทคโนโลยี แล้วยังมีปัญหาด้านทัศนคติ การยอมรับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศของบุคลากรรุ่นเก่า (แสงเดือน ยิ่งสัมพันธ์เจริญ, 2559, หน้า 80-98) ซึ่งปัญหาด้านบุคลากรเกี่ยวกับความรู้ความสามารถและการยอมรับนวัตกรรมนี้ (นิภาพร บุตรเสน, 2562, หน้า 1) ได้ศึกษาพบว่า การให้ความรู้และปรับเปลี่ยนทัศนคติของบุคลากรเป็นปัจจัยสำคัญของความสำเร็จในการใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากรศาลยุติธรรม

จะเห็นได้ว่า การพัฒนาองค์กรของศาลยุติธรรมในการใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรเป็นกลยุทธ์ที่สำคัญตามวิสัยทัศน์แผนพัฒนาดิจิทัลศาลยุติธรรม พ.ศ. 2562–2564 กำหนดไว้ว่า ศาลยุติธรรมใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมาให้บริการประชาชนเพื่อเข้าถึงการอำนวยความสะดวกยุติธรรม โดยสะดวก รวดเร็ว

และประหยัดค่าใช้จ่ายซึ่งต้องอาศัยทรัพยากรบุคคลเป็นพลังในการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์และนำพาองค์กรไปสู่วิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมายที่วางไว้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

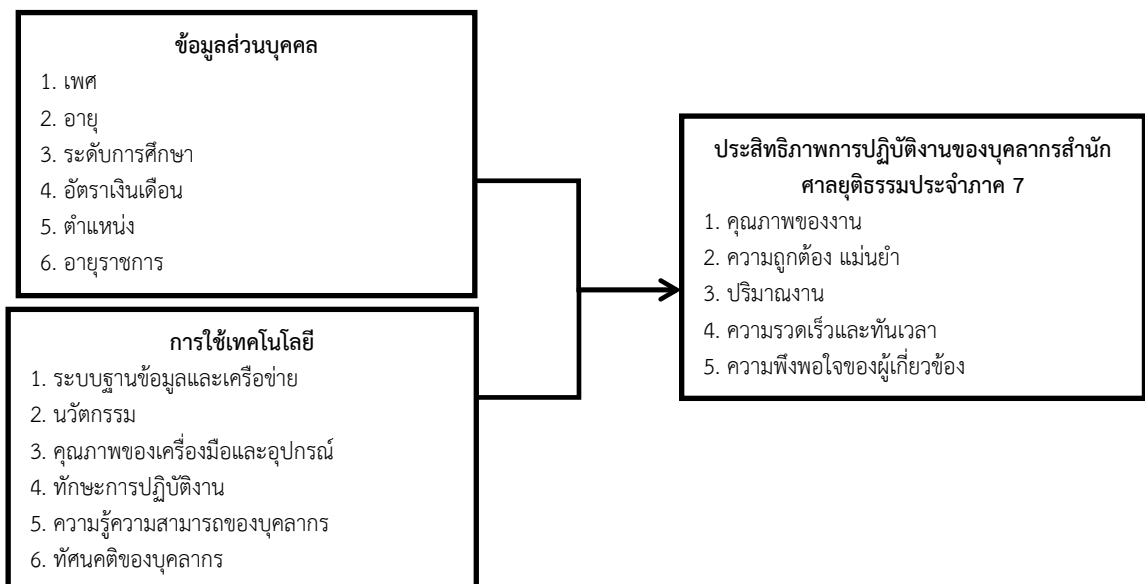
1. เพื่อศึกษาระดับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการใช้เทคโนโลยีกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยการใช้เทคโนโลยี ประกอบด้วย ระบบฐานข้อมูลและเครือข่าย นวัตกรรม ศักยภาพเครื่องมือและอุปกรณ์ ทักษะการปฏิบัติงาน ความรู้ ความสามารถของบุคลากร และทัศนคติของบุคลากร ซึ่งสังเคราะห์จากวิสัยทัศน์แผนพัฒนาดิจิทัลศาลยุติธรรม พ.ศ. 2562–2564 และเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น แนวคิดของ เกษม ศุภกิจ (2559) แสงเดือน ยิ่งสัมพันธ์เจริญ (2559) นภสร สุดท้วม (2560) สันญา สุดหอม และคณะ (2561) นิตยา สุริน (2562) เสาวนีย์ มหาชัย ชาคริต สกุลอิสริยาภรณ์ และแก้วตา ผู้พัฒนาพงศ์ (2562) และประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ประกอบด้วย คุณภาพของงาน ความถูกต้อง แม่นยำ ปริมาณงาน ความรวดเร็วและทันเวลา และความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งสังเคราะห์จากวิสัยทัศน์แผนพัฒนาดิจิทัลศาลยุติธรรม พ.ศ. 2562–2564 และเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น แนวคิดของ วีระพันธ์ เขมะนุเชษฐ์ (2559) James E., et al. (2012) James E. Cabral & Thomas M. Clarke. (2012) มีกรอบแนวคิดการวิจัยดังนี้

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ บุคลากรสังกัดสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 จากทั้งหมด 8 จังหวัด รวมทั้งสิ้น 860 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรคำนวณของ Samuel B. Green (1991, pp. 499-510) ได้กลุ่มประชากร 146 คน ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงได้กลุ่มตัวอย่างแต่ละจังหวัด ดังต่อไปนี้

- 1.2.1 ศาลในจังหวัดนครปฐม จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 18 คน
- 1.2.2 ศาลในจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 18 คน
- 1.2.3 ศาลในจังหวัดกาญจนบุรี จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 18 คน
- 1.2.4 ศาลในจังหวัดราชบุรี จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 18 คน
- 1.2.5 ศาลในจังหวัดสมุทรสาคร จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 18 คน
- 1.2.6 ศาลในจังหวัดสมุทรสงคราม จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 18 คน
- 1.2.7 ศาลในจังหวัดเพชรบุรี จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 19 คน
- 1.2.8 ศาลในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 19 คน

1.3 กลุ่มเป้าหมายในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ ผู้บริหารสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ซึ่งเป็นผู้บริหารสำนักงานศาลยุติธรรม จังหวัดละ 1 คน รวมทั้งหมดจำนวน 8 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม มี 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา

ตอนที่ 2 ปัจจัยการใช้เทคโนโลยี จำนวน 6 ด้าน ประกอบด้วย ระบบฐานข้อมูลและเครือข่ายนวัตกรรม ศักยภาพเครื่องมือและอุปกรณ์ ทักษะการปฏิบัติงาน ความรู้ ความสามารถของบุคลากร และทัศนคติของบุคลากร

ตอนที่ 3 ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 จำนวน 5 ด้าน ประกอบด้วย คุณภาพของงาน ความถูกต้อง แม่นยำ ปริมาณงาน ความรวดเร็วและทันเวลา และความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง

3. การหาคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย

3.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยหาค่าความสอดคล้องของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือนิยามเชิงปฏิบัติการ (IOC : Item – Objective Congruence Index) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วย (1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้เทคโนโลยี (2) ผู้เชี่ยวชาญสำนักงานศาลยุติธรรม และ (3) ผู้เชี่ยวชาญด้านการใช้ภาษา

3.2 แก้ไข ปรับปรุงแบบสอบถามให้สมบูรณ์ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

3.3 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญมานำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาแก้ไขปรับปรุงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

3.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability statistics) โดยนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทำการทดลอง (Try-out) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มประชากรของผู้ศึกษา ซึ่งเป็นบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 จำนวน 30 ชุด โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ตามวิธีการของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบสอบถามในภาพรวมทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.982

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ใช้วิธีการวิจัยแบบสำรวจโดยการแจกแบบสอบถาม (Questionnaire) ด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างจำนวน 146 ชุด และผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติ และวิเคราะห์ สังเคราะห์ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัยในการสัมภาษณ์ผู้บริหารศาลยุติธรรมประจำจังหวัด สังกัดสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ด้วยตนเอง โดยสัมภาษณ์หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามแล้ว เพื่อยืนยันประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากร

4.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร ตำรา และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้ร้อยละ (Percentage) การแจกแจงความถี่ (Frequency) และวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยการใช้เทคโนโลยี และประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 โดยใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สำหรับวิเคราะห์ข้อมูล

5.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) ใช้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพสมรส ระยะเวลาในการปฏิบัติงาน และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 โดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi-square) ในการทดสอบไคสแควร์ (Chi-square test) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และใช้สำหรับวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยการใช้เทคโนโลยีกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multi Linear Regression Analysis) และทดสอบความเป็นอิสระกันของความคลาดเคลื่อน คือ Durbin-Watson ซึ่งมีค่าอยู่ในช่วง $1.5 \leq \text{Durbin} - \text{Watson} \leq 2.5$

ผลการวิจัย

1. ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 41 - 50 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อัตราเงินเดือน 20,001 - 30,000 บาทตำแหน่งข้าราชการ และมีอายุราชการ 11 - 20 ปี

2. ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านความรวดเร็วและทันเวลา ด้านความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง ด้านคุณภาพของงาน และด้านปริมาณงาน ส่วนด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุด คือ ด้านความถูกต้องแม่นยำ

ตาราง 1 ระดับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานทั้ง 5 ด้าน โดยภาพรวม

ระดับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาล ยุติธรรมประจำภาค 7 ในแต่ละด้าน	ความคิดเห็น		ความหมาย	ลำดับ
	$\bar{X}$	S.D.		
1. คุณภาพของงาน	4.25	0.58	มากที่สุด	3
2. ความถูกต้อง แม่นยำ	4.19	0.62	มาก	5
3. ปริมาณงาน	4.23	0.65	มากที่สุด	4
4. ความรวดเร็วและทันเวลา	4.32	0.62	มากที่สุด	1
5. ความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง	4.28	0.64	มากที่สุด	2
รวม	4.25	0.56	มากที่สุด	

จากตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\bar{X} = 4.25$, S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุดได้แก่ ด้านความรวดเร็วและทันเวลา ($\bar{X} = 4.32$, S.D. = 0.62) รองลงมาคือ ด้านความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง ($\bar{X} = 4.28$, S.D. = 0.64) ด้านคุณภาพของงาน ($\bar{X} = 4.25$, S.D. = 0.58) และด้านปริมาณงาน ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 0.65) ส่วนด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุดคือ ด้านความถูกต้องแม่นยำ ($\bar{X} = 4.19$, S.D. = 0.62)

3. ปัจจัยการใช้เทคโนโลยีในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้านทัศนคติของบุคลากร ส่วนด้านที่อยู่ในระดับมากเรียงตามลำดับดังนี้ ด้านนวัตกรรม ด้านทักษะการปฏิบัติงาน ด้านระบบฐานข้อมูลและเครือข่ายด้านคุณภาพของเครื่องมือและอุปกรณ์ และด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร

ตาราง 2 ระดับปัจจัยการใช้เทคโนโลยีของบุคลากรทั้ง 6 ด้าน โดยภาพรวม

ปัจจัยการใช้เทคโนโลยีของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรม ประจำภาค 7 ในแต่ละด้าน	ความคิดเห็น		ความหมาย	ลำดับ
	$\bar{X}$	S.D.		
1. ระบบฐานข้อมูลและเครือข่าย	4.08	0.63	มาก	4
2. นวัตกรรม	4.16	0.66	มาก	2
3. คุณภาพของเครื่องมือและอุปกรณ์	4.04	0.69	มาก	5
4. ทักษะการปฏิบัติงาน	4.08	0.69	มาก	3
5. ความรู้ความสามารถของบุคลากร	4.02	0.67	มาก	6
6. ทัศนคติของบุคลากร	4.29	0.61	มากที่สุด	1
รวม	4.11	0.56	มาก	

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ปัจจัยการใช้เทคโนโลยี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($\bar{X} = 4.11$, S.D. = 0.56) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่อยู่ในระดับมากที่สุด ได้แก่ ด้าน

ทัศนคติของบุคลากร ($\bar{X} = 4.29$, S.D. = .61) ส่วนด้านที่อยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านนวัตกรรม ($\bar{X} = 4.16$, S.D. = .66) ด้านทักษะการปฏิบัติงาน ($\bar{X} = 4.08$, S.D. = 0.69) ด้านระบบฐานข้อมูลและเครือข่าย ($\bar{X} = 4.08$, S.D. = 0.63) ด้านคุณภาพของเครื่องมือและอุปกรณ์ ($\bar{X} = 4.04$, S.D. = 0.69) และด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร ($\bar{X} = 4.02$, S.D. = 0.67)

4. ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ด้านคุณภาพของงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 3 แสดงปัจจัยส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7

ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7							
ลักษณะส่วนบุคคล	ค่าสถิติ	ด้านคุณภาพของงาน	ด้านความถูกต้องแม่นยำ	ด้านปริมาณงาน	ด้านความรวดเร็วและทันเวลา	ด้านความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง	ภาพรวม
1. เพศ	χ^2	1.464	0.000	1.025	0.847	1.261	0.217
	Sig	0.113	0.491	0.299	0.327	0.266	0.321
2. อายุ	χ^2	6.525	2.248	3.652	3.968	8.039	2.598
	Sig	0.044*	0.261	0.362	0.340	0.117	0.229
3. ระดับการศึกษา	χ^2	2.862	0.672	1.774	1.141	2.021	0.188
	Sig	0.119	0.357	0.388	0.444	0.366	0.455
4. อัตราเงินเดือน	χ^2	3.379	2.192	4.439	2.228	1.578	0.782
	Sig	0.168	0.266	0.309	0.449	0.477	0.427
5. ตำแหน่ง	χ^2	6.640	4.294	5.106	5.056	3.747	6.386
	Sig	0.078	0.184	0.373	0.376	0.439	0.086
6. อายุราชการ	χ^2	2.851	4.616	2.009	3.790	6.115	0.609
	Sig	0.207	0.101	0.459	0.352	0.205	0.447

จากตาราง 3 ผลการวิจัยพบว่า อายุ พบว่า ในภาพรวม ไม่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $P > .05$ ($\chi^2 = 0.217$, Sig = 0.321) แต่เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า อายุ มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ด้านคุณภาพของงาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\chi^2 = 6.525$, Sig = 0.044)

5. ปัจจัยการใช้เทคโนโลยี ในภาพรวม ด้านความรู้สึกว่าตนมีความสำคัญต่อองค์กร ด้านทัศนคติของบุคลากร และด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนัก

ศาลยุติธรรมประจำภาค 7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านระบบฐานข้อมูลและเครือข่าย และด้านคุณภาพของเครื่องมือและอุปกรณ์ มีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 4 การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุคูณตัวแปรปัจจัยการใช้เทคโนโลยีกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7

ปัจจัยการใช้เทคโนโลยี		ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรม				
		ประจำภาค 7				
		B	S.E.	สปส. Beta	t	Sig.
ค่าคงที่		0.824	0.288	-	3.617***	0.000
1. ด้านระบบฐานข้อมูลและเครือข่าย		0.150	0.228	0.168	2.311*	0.022
2. ด้านนวัตกรรม		-0.005	0.065	-0.006	-0.057	0.955
3. ด้านคุณภาพของเครื่องมือและอุปกรณ์		0.162	0.084	0.198	2.000*	0.047
4. ด้านทักษะการปฏิบัติงาน		-0.077	0.081	-0.094	-0.875	0.383
5. ด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร		0.256	0.078	0.304	3.303***	0.001
6. ด้านทัศนคติของบุคลากร		0.341	0.071	0.369	4.783***	0.000
หมายเหตุ	* $p \leq 0.05$	R	= 0.804			
	** $p \leq 0.01$	R ²	= 0.647			
	*** $p \leq 0.001$	R ² ปรับ	= 0.632			
		F	= 42.439			
		ระดับนัยสำคัญ	= 0.00			
		Durbin-Watson	= 1.907			

จากตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ปัจจัยการใช้เทคโนโลยีมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 จากการทดสอบความเป็นอิสระกันของความคลาดเคลื่อน (Durbin-Watson) ในครั้งนี้มีค่าเท่ากับ 1.907 ซึ่งอยู่ในช่วง $1.5 \leq \text{Durbin-Watson} \leq 2.5$ โดยมีค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม (R) อยู่ในระดับ 0.804 และพิจารณาจากการปรับมาตรฐานของตัวแปร (Standardized Variables) ร้อยละ 63.20-64.70 ในการวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ และค่า สปส. Beta เรียงตามลำดับดังนี้ ด้านทัศนคติของบุคลากร ($\beta_{\text{ทัศนคติ}} = 0.369$, Sig. = 0.000) ด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร ($\beta_{\text{ความรู้ความสามารถ}} = 0.304$, Sig. = 0.001) ด้านคุณภาพของเครื่องมือและอุปกรณ์ ($\beta_{\text{คุณภาพของเครื่องมือและอุปกรณ์}} = 0.198$, Sig. = 0.047) และด้านระบบฐานข้อมูลและเครือข่าย ($\beta_{\text{ระบบฐานข้อมูลและเครือข่าย}} = 0.168$, Sig. = 0.022) กล่าวคือประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ซึ่งเป็นผลมาจากปัจจัยด้านต่าง ๆ ได้แก่ ด้านทัศนคติของบุคลากร ด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร ด้านคุณภาพของเครื่องมือและอุปกรณ์ และด้านระบบฐานข้อมูลและเครือข่าย

จากตาราง 3 สามารถเขียนสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

$$\hat{Y} = b_0 + b_1X_1 + b_3X_3 + b_5X_5 + b_6X_6$$

= 0.824 + 0.168 (ด้านระบบฐานข้อมูลและเครือข่าย) + 0.198 (ด้านระบบฐานข้อมูลและเครือข่าย) + 0.304 (ด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร) + 0.369 (ด้านทัศนคติของบุคลากร)

คือประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7

6. ผลการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ พบว่า 1) เทคโนโลยีมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพของศาลยุติธรรม เนื่องจากเทคโนโลยีช่วยให้การทำงานบรรลุเป้าหมายได้โดยตรง รวดเร็ว ประมวลผลได้แม่นยำกว่าคน ช่วยลดขั้นตอน ระยะเวลาในการทำงาน มีความสะดวกสบายในการทำงานมากขึ้น ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้ง่าย เป็นกลไกสำคัญในการบริหารจัดการคดี ขึ้นกระบวนการยุติธรรมรวดเร็ว ยั่งยืน เสียค่าใช้จ่ายน้อยลง สามารถบูรณาการ แลกเปลี่ยนข้อมูลทั้งภายในและภายนอกหน่วยได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ในช่วงมีการระบาดของเชื้อโรคไวรัส โควิด 2019 (Covid-19) เทคโนโลยีมีส่วนสนับสนุนการปฏิบัติงานเป็นอย่างมาก มีการจัดการอ่านคำพิพากษาผ่านการประชุมทางจอภาพ คดีบริโภคนัยฟ้องผ่านระบบ E-filing นอกจากนั้นเทคโนโลยียังเป็นเครื่องมือจัดเก็บข้อมูลได้มาก ลดปัญหาหนักคั่งค้าง ทำให้บุคลากรมีสุขภาพในการทำงานดีขึ้น รู้สึกผ่อนคลายมีเวลาให้ครอบครัวมากขึ้น 2) แนวโน้มของการใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของสำนักศาลยุติธรรม พบว่าสำนักศาลยุติธรรมควรนำเทคโนโลยีมาใช้ในการควบคุมตรวจสอบการปฏิบัติงานให้ครอบคลุมทั่วองค์กร มีระบบเชื่อมโยงข้อมูลต่าง ๆ ระหว่างศาลยุติธรรมทั่วประเทศ สำนักศาลยุติธรรมควรจัดสรรพนักงานคอมพิวเตอร์เพิ่มขึ้นทุกศาล ใช้โปรแกรมเดียวกัน นำระบบอินเทอร์เน็ตออนไลน์มาใช้ในการปฏิบัติงาน มีการวางแผนแม่บทเกี่ยวกับการบริหารจัดการโดยใช้เทคโนโลยีมากขึ้น มีการพัฒนาบุคลากร กำหนดกระบวนการทำงานให้เป็นมาตรฐาน และควรมีการจัดเก็บสำนวนคดีในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ มีการจัดการข้อมูลขนาดใหญ่ โดยใช้เทคโนโลยี Big Data หรือ Block Chain

อภิปรายผล

1. ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 พบว่า ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า ความรวดเร็วและทันเวลาอยู่ในระดับมากที่สุด เป็นลำดับแรก แสดงให้เห็นว่า บุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 และสำนักศาลยุติธรรมภาค 7 นำเครื่องมือเทคโนโลยีสารสนเทศมาเป็นเครื่องมือช่วยพัฒนาระบบงาน เพื่อให้การปฏิบัติงานสะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้นที่เรียกว่า Electronic Court และได้ปฏิบัติตามวิสัยทัศน์แผนพัฒนาดิจิทัล พ.ศ. 2562 - 2564 ที่กำหนดไว้ว่า “ศาลยุติธรรมใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมาให้บริการประชาชน เพื่อเข้าถึงการอำนวยความยุติธรรมโดยสะดวก รวดเร็ว และประหยัดค่าใช้จ่าย” สอดคล้องกับแนวคิดของศาลยุติธรรม ดังที่ สราวุธ เบญจกุล (2562) กล่าวว่า การวางเป้าหมายในการพัฒนาให้เป็นศาลยุติธรรมดิจิทัลในปี 2563 มีการกำหนดเป้าหมายในการเพิ่มความโปร่งใสของหน่วยงาน การเข้าถึง การมีส่วนร่วมของประชาชน การเปลี่ยนแปลงองค์กร และบุคลากรที่มีประสิทธิภาพ ความร่วมมือ และความเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงาน และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ปิยะพล สุวิมล (2562) ที่กล่าวถึงประโยชน์ของการพัฒนาทักษะดิจิทัลสำหรับบุคลากรภาครัฐมี 6 ด้าน ได้แก่ 1) ทำงานได้รวดเร็ว ลดข้อผิดพลาด มั่นใจในการทำงานมากขึ้น 2) ภูมิใจในผลงานที่สามารถสร้างสรรค์ได้เอง 3) สามารถแก้ไขปัญหาในการทำงานมีประสิทธิภาพมากขึ้น 4) สามารถระบุทางเลือกและการตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น 5) สามารถบริหารจัดการงาน และเวลาได้ดีมากขึ้น ช่วยให้สร้างสมดุลในชีวิตและการทำงาน และ 6) มีเครือข่ายช่วยในการเรียนรู้ และเจริญเติบโตอย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับผลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ พบว่า เทคโนโลยีมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนการปฏิบัติงานให้เกิดประสิทธิภาพของศาลยุติธรรม ทำให้การทำงานบรรลุเป้าหมายอย่างรวดเร็ว ช่วยลดระยะเวลาในการทำงาน ยกตัวอย่างในช่วงที่มีการระบาดของโรคไวรัสโควิด 2019 (Covid-19) ซึ่งได้มี

การประชุมผ่านทางจอภาพ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นกสร สุดท้วม (2560) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานด้านเทคโนโลยีในยุคดิจิทัลของบุคลากรสำนักคณะกรรมการอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด พบว่า ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานด้านเทคโนโลยีในยุคดิจิทัลของบุคลากรสำนักคณะกรรมการอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด คือ 1) ด้านคุณภาพของงาน ความพึงพอใจ ผลการทำงานที่มีความถูกต้อง มาตรฐานและรวดเร็ว บุคลากรมีทักษะในการนำเครื่องมือ อุปกรณ์ เทคโนโลยีดิจิทัล ที่มีอยู่ปัจจุบัน เช่น Computer Tablet Smart Phone โปรแกรมสำเร็จรูปต่าง ๆ สื่อออนไลน์ มาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการปฏิบัติงาน การทำงานร่วมกัน หรือเพื่อใช้ในการพัฒนากระบวนการทำงาน ทำให้เกิดประโยชน์ต่อบุคลากร ได้แก่ ทำงานรวดเร็ว ลดข้อผิดพลาด มีความมั่นใจในการทำงานมากขึ้น สามารถสร้างสรรค์ผลงานได้เอง

2. ลักษณะส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อัตราเงินเดือน ตำแหน่งงาน และอายุราชการ ไม่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรม ประจำภาค 7 แสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ขึ้นอยู่กับความรู้ ความสามารถ และทักษะเฉพาะของบุคลากรในการปฏิบัติงาน และสำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ได้กำหนดความสามารถของ บุคลากรด้านความเข้าใจและการใช้เทคโนโลยีดิจิทัล ประกอบด้วย กำหนดตัวชี้วัดร่วมด้านการนำเทคโนโลยีดิจิทัล มาใช้ในการปฏิบัติงาน (สำนักงานศาลยุติธรรม, 2563) ซึ่งบุคลากรทุกระดับจะต้องผ่านการพัฒนาการใช้ เทคโนโลยีแต่ละตำแหน่งโดยกำหนดเป้าหมายความรู้ ความเข้าใจ และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลตามตำแหน่งไว้ ชัดเจน สอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิชัย จตุพรวาทิ (2557) ที่ทำการวิจัย เรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของอาสาสมัครคุมประพฤติจังหวัดนครสวรรค์ ที่พบว่า เพศ อายุ สถานภาพการสมรส การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาในการปฏิบัติงานไม่มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงาน และสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ ณัฏฐพล งามธรรมชาติ (2559) ที่ได้ศึกษาพบว่า เพศ อายุ สถานภาพ ประสบการณ์ทำงานแตกต่างกันมีผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของพนักงานสายการผลิตบริษัท XYZ จำกัด ไม่แตกต่างกัน ซึ่ง นิติยา พรหมจันทร์ (2562) ได้ศึกษาโดยการทดสอบความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านวุฒิการศึกษาและด้านระยะเวลาการทำงานแตกต่างกันมีประสิทธิภาพในการ ปฏิบัติงานโดยรวมไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ บรรลรัฐ มาเจริญ และ ประพันธ์ ชัยกิจอุราใจ (2563) ที่ศึกษาความคิดเห็นของบุคลากรหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงและ บรรยาภาศองค์การที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ที่พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน อายุงานที่แตกต่างกัน ส่งผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน

3. ปัจจัยการใช้เทคโนโลยี ในภาพรวม ด้านความรู้สึกว่าตนมีความสำคัญต่อองค์การ ด้านทัศนคติของ บุคลากร และด้านความรู้ความสามารถของบุคลากร มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากร สำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ด้านระบบฐานข้อมูลและเครือข่าย และ ด้านคุณภาพของเครื่องมือและอุปกรณ์ มีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับ งานวิจัยของ ศุภกฤษ บุญจันทร์ (2561) ที่ศึกษาประสิทธิผลของการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการปฏิบัติงานบัญชีของ สำนักงานบัญชีในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า สมรรถนะในการปฏิบัติงานของผู้ทำบัญชีมีความสัมพันธ์กับ ประสิทธิภาพของการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการของสำนักงานบัญชีอยู่ในระดับสูงมาก ทั้งด้านการประหยัดเวลา ด้านคุณลักษณะประจำตัว ด้านแรงจูงใจ และมีความสัมพันธ์ในระดับสูง ได้แก่ ด้านทักษะในวิชาชีพ ด้านคุณค่า ส่วนเทคโนโลยีดิจิทัลทางการบัญชีมีความสัมพันธ์กับประสิทธิผลของการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการปฏิบัติงานบัญชี มีความสัมพันธ์ในระดับสูงมากในทุกด้าน ได้แก่ ด้านคุณภาพของงาน ด้านปริมาณงาน ด้านประหยัดเวลา ด้าน ความต้องการในการพัฒนางานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสาวนีย์

มหาชัย ชาคิต สุกุลอิสริยาภรณ์ และแก้วตา ผู้พัฒนพงศ์ (2562) ที่ทำการวิจัย เรื่อง การใช้เทคโนโลยีมีผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากร สังกัดสำนักงานศาลยุติธรรมในจังหวัดนครราชสีมา พบว่า ทักษะคนที่มีการใช้เทคโนโลยี ความเชื่อมั่นของผู้ใช้งาน และความวิตกกังวล มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการใช้เทคโนโลยีในการเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสังกัดสำนักงานศาลยุติธรรมในจังหวัดนครราชสีมา นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับสถาบันวิจัยและพัฒนาพืชนวัตกรรม (2562) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาแนวทางในการจัดทำคำพยานของศาลยุติธรรมเพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายพยานหลักฐานที่แก้ไขใหม่ พบว่าการนำเทคโนโลยีสมัยใหม่เข้ามาใช้ในศาลช่วยปรับปรุงรูปแบบกระบวนการปฏิบัติงานพิจารณาดีของศาลให้มีประสิทธิภาพขึ้น สอดคล้องกับการศึกษาวิธีปฏิบัติงานของศาลต่างประเทศ คือ ประเทศอังกฤษและประเทศฝรั่งเศส ที่พบว่า การใช้เทคโนโลยีช่วยอำนวยความสะดวกให้รวดเร็วขึ้น ในการสืบพยานช่วยเพิ่มความรวดเร็วและเป็นธรรมมากขึ้น เป็นการเพิ่มคุณภาพงานได้มากขึ้น เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ James E. Cabral & Thomas M. Clarke (2012) ได้ศึกษาการเข้าถึงการบูรณาการกระบวนการทางยุติธรรมกับการใช้เทคโนโลยีในศาล ที่พบความสัมพันธ์ของการใช้เทคโนโลยีกับประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของศาลยุติธรรมว่า การใช้เทคโนโลยีในงานของศาลทำให้องค์กรภายนอกและคู่ความสามารถเข้าถึงได้อย่างสะดวกซึ่งเป็นไปตามการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจากโลกของการใช้กระดาษเป็นฐานไปสู่โลกของอิเล็กทรอนิกส์ โดยรัฐบาลกลางและขณะนี้ศาลของรัฐได้ให้บริการยื่นเอกสารและบูรณาการการทำงานร่วมกันระหว่างศาลและกฎหมายผ่านระบบแอปพลิเคชันมาตรฐาน e-filing ซึ่งช่วยให้ศาลสามารถให้บริการได้ชัดเจน แม่นยำ และง่ายขึ้น สอดคล้องกับการวิจัยของ Wan WanModhSaman, Wan Satirah., Haider Abrar. (2013) ได้ศึกษา เรื่อง การใช้เทคโนโลยีในการจัดการศาลอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศมาเลเซีย ที่พบว่า การใช้เทคโนโลยีขั้นสูงทางอิเล็กทรอนิกส์ช่วยให้เกิดประสิทธิภาพการทำงานแบบบูรณาการหน่วยงานของศาลด้วยความสะดวกรวดเร็วอย่างมาก ทำให้การปฏิบัติงานมีคุณภาพ มีความถูกต้องแม่นยำสูง สามารถจัดการระบบของงานที่มีปริมาณงานมากให้ง่ายขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรม ประจำภาค 7 ด้านคุณภาพของงาน พบว่า ผลสำเร็จของงานบรรลุเป้าหมายโดยไม่เกิดข้อผิดพลาดหรือมีปัญหาตามมา อยู่ในระดับมากที่สุดเป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้น สำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ควรมีการวางแผน กำหนดตัวชี้วัดผลสำเร็จของงาน ตลอดจนเป้าหมายให้ชัดเจน โดยการมีส่วนร่วมของผู้เกี่ยวข้อง

1.2 ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรม ประจำภาค 7 ด้านความถูกต้องแม่นยำ พบว่า ไม่เกิดข้อผิดพลาด อยู่ในระดับมากเป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้น สำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ควรมีการสร้างระบบฐานข้อมูลและเครือข่ายที่มีความเสถียร และเป็นระบบมาตรฐานเดียวกันทั้งองค์กร

1.3 ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรม ประจำภาค 7 ด้านปริมาณงาน พบว่า สอดคล้องกับหลักการ ทำน้อย ได้มาก อยู่ในระดับมากเป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้น สำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ควรมีการกำหนดภาระงาน บทบาทหน้าที่ของบุคลากรในงานต่าง ๆ ให้เหมาะสมและชัดเจน จัดบุคลากรให้เหมาะสมกับงาน

1.4 ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานศาลยุติธรรม ประจำภาค 7 ด้านความรวดเร็วและทันเวลา พบว่า สามารถปฏิบัติงานตามหน้าที่ / การกิจที่ได้รับมอบหมายสำเร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด อยู่ในระดับมากที่สุดเป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้น สำนักงานศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ควรมีการกำหนดกรอบเวลา การกิจที่

มอบหมายให้ชัดเจน เหมาะสมกับระยะเวลาที่จะต้องปฏิบัติงานแต่ละชิ้นงาน เพื่อลดความตึงเครียดของบุคลากร เช่น อาจมีการขยายกรอบระยะเวลาในการปฏิบัติงาน

1.5 ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรม ประจำภาค 7 ด้านความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้อง พบว่า หน่วยงานสามารถประหยัดทรัพยากร (งบประมาณ และกำลังคน) ในการดำเนินงานได้มาก อยู่ในระดับมากที่สุดเป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้น สำนักศาลยุติธรรมประจำภาค 7 ควรมีการจัดสรร หรือทบทวน เกี่ยวกับงบประมาณในการปฏิบัติงานและการจัดสรรกำลังบุคลากร โดยการมีส่วนร่วมของบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาถึงพฤติกรรมและความต้องการในการใช้เทคโนโลยีของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรม ประจำภาค 7 เพื่อนำผลมาเป็นแนวทางในการพัฒนาประสิทธิภาพการปฏิบัติงานให้ดียิ่งขึ้น

2.2 ควรทำการศึกษาถึงปัจจัยอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากปัจจัยทางเทคโนโลยี ที่คาดว่าจะมีผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรม ประจำภาค 7 เช่น ขวัญและกำลังใจในการทำงาน เป็นต้น

2.3 ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับ แนวทางการพัฒนาประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานด้านเทคโนโลยีของบุคลากรสำนักศาลยุติธรรม ประจำภาค 7

เอกสารอ้างอิง

- เกษม ศุภกิจ. (2558). การพัฒนาศาสตร์การจัดการความรู้สำหรับสำนักงานศาลยุติธรรม: กรณีศึกษา จังหวัดขอนแก่น. หลักสูตรผู้พิพากษาผู้บริหารชั้นต้น รุ่นที่ 14 สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการ ศาลยุติธรรม, สำนักงานศาลยุติธรรม.
- ชีพ จุลมนต์. (2562). เทคโนโลยีกับความยุติธรรม. สืบค้น มกราคม 11, 2562, จาก <http://www.the101.world/tij-iglp-workshop-forum/>.
- ธนภัทร ชาดินกรบ. (2558, 19 พฤศจิกายน). วาระที่สี่อาร์ไอ: เพิ่มประสิทธิภาพกระบวนการศาลไทย ด้วย e-Court. กรุงเทพฯ: กรู๊ฟ,
- ณัฏพล งามธรรมชาติ. (2559). แนวทางการเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของพนักงานสายการผลิตบริษัท XYZ จำกัด. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นันทวัฒน์ โชติพิมาย. (2553). การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการของศาล กรณีศึกษาศาลจังหวัด พระนครศรีอยุธยา. การนำเสนอผลงานวิจัย หลักสูตร “ผู้พิพากษาผู้บริหารในศาลชั้นต้น” รุ่นที่ 8 วิทยาลัยข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม, สำนักงานศาลยุติธรรม.
- นภสร สุดท้วม. (2560). ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานด้านเทคโนโลยีในยุคดิจิทัลของบุคลากรสำนักงาน คณะกรรมการอัยการสำนักงานอัยการสูงสุด. การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นิตยา พรหมจันทร์. (2562). แรงจูงใจและภาวะผู้นำที่มีผลสัมฤทธิ์ต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานในองค์กรยุค 4.0 กรณีศึกษา บริษัท อาซิฟา จำกัด (มหาชน). การค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.
- นิตยา สุริน. (2562). การพัฒนาศักยภาพบุคลากรในการเปลี่ยนสู่ยุคดิจิทัล กรณีศึกษาสำนักงานเลขานุการ คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล สำนักงานศาลยุติธรรม. การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นิภาพร บุตรเสน. (2562). การพัฒนาองค์การด้วยนวัตกรรม: กรณีศึกษา สำนักคณะกรรมการตุลาการศาล ยุติธรรม สังกัดสำนักงานศาลยุติธรรม. การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บวรรัฐ มาเจริญ และประพันธ์ ชัยกิจอุราใจ. (2563). ความคิดเห็นของบุคลากรหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เกี่ยวกับภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงและบรรยากาศองค์การที่มีอิทธิพล ต่อประสิทธิภาพในการ ปฏิบัติงาน. วารสารวิทยบริการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 31(1), 90-100.
- ปิยะพล สุวิมล. (2562). การใช้งานแอปพลิเคชันออนไลน์ในการทำงานร่วมกัน. สืบค้น เมษายน 30, 2563, จาก <https://rabi.coj.go.th/th/file/get/file/2019>.
- วีระพันธ์ เขมะนุเชษฐ์. (2560). ประสิทธิภาพ ประสิทธิผล. สืบค้น เมษายน 25, 2562, จาก <http://bankusayei.blogspot.com/2015/01/blog-post.htm>
- ศุภกฤษ บุญจันทร์. (2561). ประสิทธิภาพของการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการปฏิบัติงานบัญชีของผู้ทำบัญชีในเขต กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- สถาบันวิจัยและพัฒนาทรัพยากรดี. (2562). การพัฒนาแนวทางในการจัดทำคำพยานของศาลยุติธรรมเพื่อให้สอดคล้องกับกฎหมายพยานหลักฐานที่แก้ไขใหม่. สืบค้น มีนาคม 3, 2563, จาก <https://rabi.coj.go.th/th/content/category/detail/id/8195/cid/8196/iid/129275>.
- สราวุธ เบญจกุล. (2562). ศาลยุติธรรมตั้งเป้าสู่ระบบดิจิทัล D-Court ปี 2020. คม ชัด ลึก, 7 มกราคม. (ออนไลน์). สืบค้น มีนาคม 23, 2563, จาก <https://www.komchadluek.net/news/regional/358034>.
- สัญญา สุดหอม และคณะ. (2561). การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการงานศาลยุติธรรม ศึกษาเปรียบเทียบความเหมือนและแตกต่างระหว่างประเทศไทยกับประเทศออสเตรเลีย. การนำเสนอผลงานวิจัย มหาวิทยาลัยนิวเซาท์เวลส์ ประเทศออสเตรเลีย.
- สำนักงานศาลยุติธรรม. (2563). แผนพัฒนาดิจิทัลศาลยุติธรรม พ.ศ. 2562-2564. สืบค้น มีนาคม 31, 2563, จาก <https://techno.coj.go.th/th/file/get/file/>.
- แสงเดือน ยิ่งสัมพันธ์เจริญ. (2559). การศึกษาการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการพัฒนาระบบงานศาลยุติธรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เสาวนีย์ มหาชัย ชาคิต สกุณสิริยาภรณ์ และแก้วตา ผู้พัฒนพงศ์. (2562). การใช้เทคโนโลยีมีผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากร สังกัดสำนักงานศาลยุติธรรมในจังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อภิชัย จตุพรวาที. (2557). ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของอาสาสมัครคุมประพฤติ จังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- Green, S. B. (1991). How Many Subjects Dose It Take to Do a Regression Analysis? *Multivariate Behavioral Research*, 26(3), 499-510.
- James E. C. & Thomas M. C. (2012). Access to Justice Integration with Emerging CourtTechnologies. *Harvard Journal of Law & Technology*, 26 (November), 278-292.
- James E., et al. (2012). Using Technology to Enhance Access to Justice. *Harvard Journal of Law & Technology*, 26 (November), 243-256.
- Wan Modh Saman, Wan Satirah., Haider Abrar. (2013). E-Court Technology Diffusion in Court Management. 19th. Americas Conference on Information Systems, AMCIS.

สภาพการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อ
ไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

The Situation of Online Learning Management during the COVID-19
Pandemic of Foreign Languages Department Teachers at
Pakphanang School in Nakhon Si Thammarat Province

มนธิชา ทองหัตถา¹
Monthicha Thonghattha

Received: April 8, 2021 Revised: June 3, 2021 Accepted: June 4, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแอปพลิเคชันที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ของครูและ 2) ศึกษาปัญหาที่ครูพบในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ครู กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 17 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามวิธีการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา

ผลการศึกษาพบว่า 1) แอปพลิเคชันที่ครูนิยมใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์มากที่สุด คือ แอปพลิเคชันไลน์ (Line) คิดเป็นร้อยละ 88.23 และ Google Meet น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 23.53 และ 2) ปัญหาที่ครูพบในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์คือ ปัญหาด้านอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ สัญญาณอินเทอร์เน็ต และโปรแกรมที่ใช้สำหรับการเรียนแบบออนไลน์ถูกพบมากที่สุด ปัญหาทางด้านการเงิน ปัญหาด้านพฤติกรรมของนักเรียน เช่น การบริหารจัดการเวลาและความรับผิดชอบของตนเองของนักเรียน นอกจากนั้นปัญหาด้านครอบครัวยังทำให้นักเรียนบางส่วนต้องทำงานเพื่อแบ่งเบาภาระครอบครัวขณะอยู่บ้าน

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์, การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19), กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

¹ ครูประจำ, โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช e-mail: monthicha.th34@gmail.com

Abstract

This study aimed 1) to explore the online applications used by the teachers of foreign languages department during the COVID-19 Pandemic and 2) to inquire the problems that they faced during using those applications. The research samples were 17 teachers of foreign languages department at Pakphanang School, Nakhon Si Thammarat Province. The researcher used an exploratory descriptive approach through a questionnaire.

The results indicated that 1) the most-used-app was Line Application at 88.23% of all respondents and Google Meet was the least-used-app at 23.53% , and 2) the most common problems that they met during using the online applications were unstable working condition of electronic devices, internet connection and the quality of applications. In addition, they also found the students' financial and behavioral problems such as ineffective time management and self-discipline. Due to the family poverty, some students were given house chores to support their parents' earning.

Keywords: Online learning management, COVID-19 Pandemic, Foreign languages department

บทนำ

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ได้ส่งผลกระทบต่อประชากรโลกเป็นวงกว้าง โดยมีจำนวนผู้ป่วยติดเชื้อและผู้เสียชีวิตเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากในระยะเวลาอันรวดเร็ว องค์การอนามัยโลกจึงได้ประกาศให้โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เป็นโรคระบาดใหญ่ (Pandemic) ในวันที่ 11 มีนาคม พุทธศักราช 2563 (WHO, 2020, ย่อหน้า 17) อีกทั้งการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนายังทำให้เกิดกิจกรรมมนุษย์ พฤติกรรมการบริโภคและการบริการเกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในหลายๆ ด้าน ส่งผลให้ในหลายภาคส่วนเกิดผลกระทบ เช่น เศรษฐกิจ สังคม การท่องเที่ยว เทคโนโลยี และการศึกษา นอกจากนี้ยังส่งผลให้สถานศึกษาไม่สามารถจัดการเรียนการสอนได้ตามปกติ

สถานศึกษาเป็นสถานที่ที่มีนักเรียนอยู่รวมกันจำนวนมาก จึงมีความเสี่ยงสูงที่อาจจะมีการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ได้ในกลุ่มเด็กไปยังบุคคลในบ้าน หากมีการระบาดในกลุ่มเด็กขึ้นจะมีผลกระทบในสังคมหรือผู้ใกล้ชิด เช่น ครู พ่อแม่ ผู้สูงอายุที่ติดเชื้อมาจากเด็ก องค์การอนามัยโลก WHO, UNICEF, & CIFRC (2020, pp.4-6) ได้เสนอแนวทางในการป้องกันและควบคุมโรคระบาดในโรงเรียน โดยให้ตระหนักถึงการป้องกันทางด้านสถานะแวดล้อมในโรงเรียน สุขอนามัยของนักเรียนและการผ่อนปรนการลาป่วยให้กับครู นักเรียนและบุคลากรทางการศึกษาเมื่อมีอาการป่วยนอกจากนั้นการเว้นระยะห่างทางสังคมเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่สำคัญที่ควรคำนึงถึง โดยให้มีการจัดห้องเรียนแบบสลับกันมาเรียน ยกเลิกกิจกรรมที่มีการรวมตัวกัน กีฬา เกม และการชุมนุมกันเป็นกลุ่มใหญ่และจัดโต๊ะเรียนให้ห่างกัน อีกทั้งยังส่งเสริมให้โรงเรียนจัดการเรียนการสอนออนไลน์อีกด้วย นอกจากนี้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการดูแลนักเรียน ผู้ปกครอง ครูและบุคลากรทางการศึกษา จึงได้จัดทำแนวทางการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในสถานการณ์การระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ปีการศึกษา 2563 เพื่อให้โรงเรียนใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนในสังกัดอย่างมีประสิทธิภาพ (ศูนย์เฉพาะกิจการจัดการศึกษาทางไกลในสถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2563, หน้า 2) ส่วนกาญจนา บุญภักดี (2563, หน้า 2) ได้เสนอแนวคิดที่สอดคล้องกันว่า สถานศึกษาต่าง ๆ จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนวิธีการจัดการเรียนรู้อย่างเร่งด่วนในการพัฒนาการเรียนการสอนของครูมาเป็นแบบออนไลน์เพื่อลดการเผชิญหน้ากัน โดยให้มีการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ 100% โดยงดเดินทางมาเรียน งดการรวมกลุ่มกันเป็นจำนวนมาก งดกิจกรรมหลายๆกิจกรรมที่จัดเพื่อพัฒนาผู้เรียนมาเป็นแบบออนไลน์

จากการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) การป้องกันการแพร่ระบาดอย่างหนึ่งคือมาตรการการเว้นระยะห่างทางสังคม (Social Distancing) จึงทำให้เป็นแรงผลักดันให้มีการนำคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนแบบการสอนผ่านออนไลน์อย่างทั่วถึงในทุกสถาบันและสาขาวิชาชีพ เพื่อเอื้อให้ผู้เรียนและผู้สอนสามารถเรียนรู้ได้จากบ้านพักของตนเอง (บุญทิพย์ สิริธรงค์ศรี, 2563, หน้า2) อีกทั้งธานี สุขโชโตและวรฤต เกื้อนช้าง (2563, หน้า 147-148) ได้ศึกษากระบวนการดูแลช่วยเหลือนักเรียนและจัดการเรียนการสอนในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 เพื่อให้ นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ในทุก ๆ ที่และการเรียนรู้ยังคงต้องดำเนินต่อไปแม้ว่านักเรียนไม่สามารถไปโรงเรียนได้ตามปกติ การดูแลช่วยเหลือนักเรียนตลอดจนการจัดการเรียนการสอนโดยมีการสนับสนุน ส่งเสริม พัฒนา ป้องกันและแก้ไขปัญหาให้แก่ นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ มีภูมิคุ้มกันทางจิตใจที่เข้มแข็งและมีคุณภาพชีวิตที่ดีในสถานการณ์ที่มีโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ระบาด

การใช้สื่อและเทคโนโลยีทางการศึกษาเป็นการเชื่อมต่อช่องว่างระหว่างครูผู้สอนและนักเรียนในการจัดการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ซึ่ง

มีการเว้นระยะห่างทางสังคม การนำเอาสื่อและเทคโนโลยีทางการศึกษามาใช้นั้นทำให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้จากที่บ้านและครูผู้สอนสามารถมอบหมายงาน ตรวจงานและสร้างแบบวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนได้ทุกที่ทุกเวลา New normal หรือความปกติใหม่นี้ส่งผลให้สถานศึกษาเกิดการปรับตัวและมีการจัดการเรียนการสอนแบบออนไลน์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ครูผู้สอน นักเรียนและสถานศึกษาต้องปรับตัวอย่างเร่งด่วน ผู้พัฒนาระบบทางด้านสารสนเทศได้เร่งพัฒนาเครื่องมือที่ช่วยในการจัดการศึกษาและการประชุมทางไกล จึงเกิดเครื่องมือที่ช่วยในการจัดการเรียนการสอนและการประชุมทางไกลขึ้นมากมาย เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้ใช้ เช่น Zoom, Google Hangouts, Skype, Line, Facetime, Facebook, Messenger, Microsoft Teams, True Visual World, Google Meet, Vroom, WebX เป็นต้น (กาญจนา บุญภักดี, 2563, หน้า 2)

จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ระลอกใหม่ในประเทศไทย ในช่วงปลายปีพุทธศักราช 2563 ซึ่งช่วงเวลาดังกล่าวประเทศไทยได้เข้าสู่ฤดูหนาวและอากาศที่เย็นนั้นส่งผลให้ไวรัสมีอายุยาวนานขึ้น จากการคาดคะเนพบว่าการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ระลอกใหม่ในไทยครั้งนี้อาจจะรุนแรงกว่าเดิม ดังนั้นมาตรการการป้องกัน คือ ให้ประชาชนอยู่บ้าน ลดการเดินทาง ลดการรวมกลุ่มกัน (สุรัชย์ โชคครรชิตไชย, 2563, หน้า ง-จ) อีกทั้งโรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราชได้รับคำสั่งให้ปิดสถานศึกษาชั่วคราวและให้ครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนตามตารางปกติ โดยประยุกต์ไปตามความถนัดและความสะดวกในการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนและนักเรียน เช่น ใช้การจัดการเรียนรู้ออนไลน์ผ่านแอปพลิเคชันต่าง ๆ เช่น Line, Facebook, Zoom, Google Classroom ช่องทาง DLTV หรือช่องทางใดก็ได้ แต่การจัดการเรียนการสอนต้องดำเนินต่อไป ส่วนกิจกรรมต่าง ๆ นั้น เลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนด

ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช และจากสถานการณ์ข้างต้นนั้น ผู้วิจัยมีความสนใจในการศึกษาแอปพลิเคชันที่ครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์และสำรวจปัญหาที่พบในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ของนักเรียนโรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เพื่อนำมาเผยแพร่ให้เกิดประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) และนำองค์ความรู้ที่ได้ไปเป็นแนวทางในการพัฒนาและประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาแอปพลิเคชันที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ของครูโรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. ศึกษาปัญหาที่ครูพบในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ของนักเรียนโรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ได้แก่ ครู โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 170 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือครู กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 17 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (questionnaire) ประเภทปลายเปิด ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในการออกแบบเครื่องมือจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษาและเนื้อหา โดยนำมาแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องและเหมาะสม เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยและนำมาประกอบการสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 แอปพลิเคชันที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ของครูโรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตอนที่ 2 ปัญหาที่ครูพบในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ของนักเรียนโรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นหลังจากประกาศปิดสถานศึกษาเป็นการชั่วคราว

3.2 ครู กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจัดเตรียมสื่อการจัดการเรียนรู้ อุปกรณ์ แผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับบริบทและสถานการณ์ที่ไม่ปกติ โดยเน้นสื่อออนไลน์เป็นหลัก

3.3 ครูดำเนินการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์

3.4 ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการสร้างแบบสอบถาม (questionnaire)

3.5 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถาม (questionnaire) และนำไปหาคุณภาพเครื่องมือ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษาและเนื้อหา

3.6 ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยแบบสำรวจโดยการแจกแบบสอบถาม (questionnaire) ให้กับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครู กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 17 คนหลังจากดำเนินการจัดการเรียนการสอนแบบออนไลน์แล้วเป็นเวลา 1 สัปดาห์ ตามประกาศของโรงเรียน

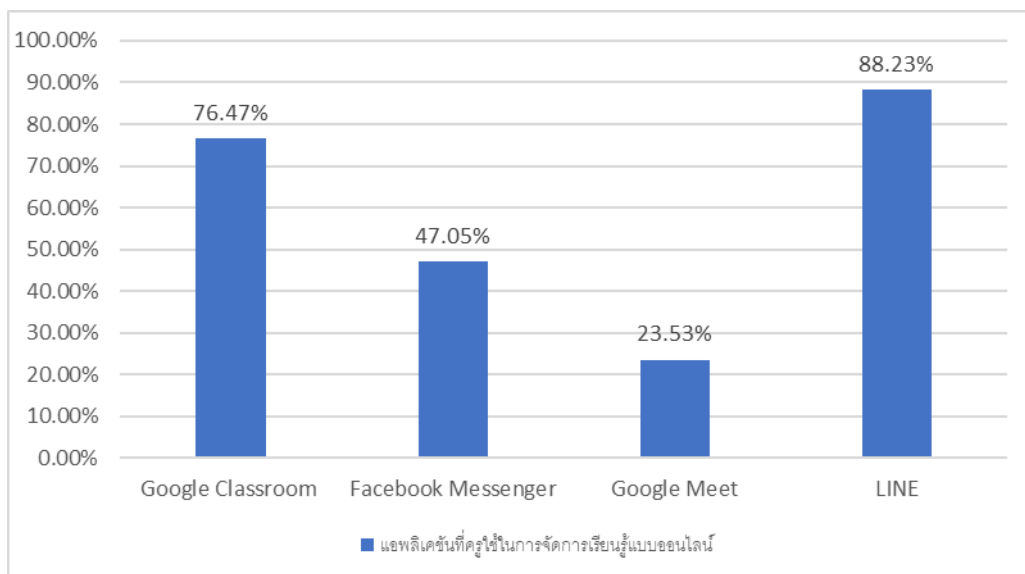
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจครู กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 17 คน มาวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) หาค่าร้อยละและวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content analysis)

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจด้วยแบบสอบถาม(questionnaire) และได้นำข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราชจำนวน 17 คน ที่ทำการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ในสถานการณ์การแพร่ระบาดโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)มาวิเคราะห์สรุปผล ดังนี้

1. ผลการศึกษาแอปพลิเคชันที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ของครูโรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตาราง 1 แสดงจำนวนร้อยละของแอปพลิเคชันที่ครูใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์

จากตาราง 1 พบว่าครูผู้สอนใช้แอปพลิเคชันต่าง ๆ ในการจัดการชั้นเรียน ดำเนินการจัดการเรียนรู้ มอบหมายภาระงาน นัดหมายและวัดผลประเมินผล โดยครูที่ใช้แอปพลิเคชันไลน์ (LINE) คิดเป็นร้อยละ 88.23 Google Classroom คิดเป็นร้อยละ 76.47 Facebook Messenger ร้อยละ 47.05 และ Google Meet คิดเป็นร้อยละ 23.53 ตามลำดับ จากการสอบถามเพิ่มเติมพบว่าครูผู้สอนถนัดในการใช้แอปพลิเคชันที่เป็นสื่อสังคมออนไลน์มากกว่าแพลตฟอร์มการเรียนการสอนอื่น ๆ อย่างเช่น ไลน์ (LINE) เป็นต้น ส่วน Google Classroom นั้นใช้สำหรับการจัดการชั้นเรียนและมอบหมายภาระงานนอกจากนี้ครูยังมีความรู้และเข้าถึงเทคโนโลยีและสื่อแอปพลิเคชันได้เพียงพอในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์

2. ผลการศึกษาปัญหาที่ครูพบในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ของนักเรียนโรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ 100% ในช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ยังคงเป็นเรื่องที่เร่งด่วนและใหม่สำหรับทั้งครูและนักเรียนทำให้เกิดปัญหาและอุปสรรคในระหว่างที่มีกิจกรรมการเรียนการสอน โดยปัญหาที่พบมากที่สุดและเป็นปัญหาที่ใหญ่ที่สุดนั้นคือด้านอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ สัญญาณอินเทอร์เน็ตและโปรแกรมที่ใช้สำหรับการเรียนแบบออนไลน์ สัญญาณอินเทอร์เน็ตที่ไม่เสถียรทำให้การสื่อสารระหว่างการเรียนการสอนไม่ต่อเนื่องและไม่ราบรื่นและมีนักเรียนจำนวนหนึ่งไม่มีอินเทอร์เน็ตในการใช้งานทำให้เรียนและทำการบ้านไม่ทันเพื่อน นอกจากนั้นสำหรับครูและนักเรียนที่ใช้แอปพลิเคชันไลน์ (LINE) ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน นักเรียนบางคนไม่ได้อัปเดตแอปพลิเคชันหรือเมื่อต้องการจะอัปเดต หน่วยความจำของโทรศัพท์มือถือก็กลับไม่เพียงพอสำหรับการอัปเดตเวอร์ชันล่าสุดทำให้ไม่สามารถเข้าร่วมการเรียนแบบเรียลไทม์หรือ Live ได้พร้อมกับเพื่อนร่วมชั้น อีกทั้งยังมีนักเรียนจำนวนส่วนน้อยไม่มีคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการเรียนแบบออนไลน์หรือแม้แต่โทรศัพท์มือถือ

ปัญหารองลงมาคือด้านครอบครัวเนื่องจากโรงเรียนปากพนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช เป็นโรงเรียนประจำอำเภอที่นักเรียนส่วนใหญ่ต้องช่วยครอบครัวทำงานหาเลี้ยงชีพทำให้นักเรียนจำนวนหนึ่งต้องสละเวลาเรียนเพื่อไปช่วยงานแบ่งเบาภาระครอบครัว อย่างเช่น ขายของและทำสวน อีกจำนวนหนึ่งจำเป็นต้องพาผู้ปกครองที่

เป็นผู้สูงอายุไปโรงพยาบาลและต้องดูแลผู้สูงอายุในเวลาเดียวกันทำให้ไม่สามารถจัดการเวลาระหว่างการเรียนและภาระงานในครอบครัวได้

และลำดับที่ 3 คือ ด้านพฤติกรรมผู้เรียน การขาดความรับผิดชอบและระเบียบวินัยของนักเรียน โดยพบพฤติกรรมดังกล่าวเช่น ไม่ส่งงานที่ได้รับมอบหมายตามเวลาที่กำหนด ไม่เข้าชั้นเรียนแบบออนไลน์โดยไม่ทราบสาเหตุ ลอกงานจากเพื่อนแม้ว่าตนเองจะได้รับมอบหมายหัวข้อและประเด็นที่แตกต่างจากเพื่อน โดยปัญหาที่พบจากนักเรียนกลุ่มนี้พบเป็นส่วนน้อย ครูผู้สอนจึงใช้วิธีการตักเตือนและกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความตระหนักในการเรียนเพิ่มขึ้น

นอกจากนั้นปัญหาอื่น ๆ ก็ยังมีปัญหาทางด้านการเงินของนักเรียนและการบริหารจัดการเวลากับการบ้านหลายวิชาของนักเรียนอีกด้วย ถึงแม้ว่าจะมีปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ แต่ครูและนักเรียนก็ยังสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ เช่น ครูให้ความรู้และใบงานแก่นักเรียนไปแล้วล่วงหน้า และนักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องความพร้อมของอุปกรณ์การเรียนแบบออนไลน์นั้นเป็นจำนวนน้อย ครูผู้สอนจึงได้ทำการทบทวนและสอนเสริมให้กับนักเรียนกลุ่มดังกล่าวซ้ำอีกครั้งหลังจากเปิดเรียนเป็นปกติ

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง สภาพการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ของครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปากพั่น จังหวัดนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยได้ทำการอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 1 พบว่า จากการศึกษาแอปพลิเคชันที่ครูกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนปากพั่น จังหวัดนครศรีธรรมราชใช้ในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์พบว่าครูผู้สอนมีความสามารถและนิยมใช้แอปพลิเคชันที่เป็นสื่อสังคมออนไลน์และแชทแอปพลิเคชันมากกว่าแพลตฟอร์มการเรียนการสอนออนไลน์แบบอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ Marek, Chew, & Wu (2021, p.97) ที่ได้ศึกษาเรื่องประสบการณ์ของครูในการจัดการเรียนรู้ทางไกลในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) พบว่าครูและนักเรียนใช้แชทแอปพลิเคชัน เช่น Messenger Line และ Whatsapp เพราะช่วยให้ครูและนักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้นและช่วยลดช่องว่างระหว่างครูกับนักเรียนอีกด้วย

2. ผลการวิจัยวัตถุประสงค์ที่ 2 พบว่า เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนที่เร่งด่วนและเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ปัญหาและอุปสรรคที่ครูพบในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ของนักเรียนโรงเรียนปากพั่น จังหวัดนครศรีธรรมราช คือ ด้านอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ สัญญาณอินเทอร์เน็ตและโปรแกรมที่ใช้สำหรับการเรียนแบบออนไลน์มีมากที่สุด ปัญหาทางด้านการเงิน ปัญหาทางด้านพฤติกรรมผู้เรียน เช่น การบริหารจัดการเวลาของนักเรียนและความรับผิดชอบของตนเองของนักเรียน นอกจากนั้นปัญหาครอบครัวทำให้นักเรียนบางส่วนต้องทำงานเพื่อแบ่งเบาภาระครอบครัวขณะอยู่ที่บ้านซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Lassoued, Alhendawi, & Bashitialshaaer (2020, p.7) ที่ได้สำรวจอุปสรรคที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ทางไกลให้บรรลุผลในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) พบปัญหาที่คล้ายคลึงกัน เช่น ปัญหาด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้ ปัญหาทางด้านเทคนิค ปัญหาทางการเงินและปัญหาด้านการจัดการ อีกทั้งปัญหาที่พบมากที่สุดในการจัดการเรียนรู้ทางไกลคือ สัญญาณอินเทอร์เน็ต อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์และแอปพลิเคชันต่าง ๆ ไม่มีประสิทธิภาพและไม่เพียงพอและ Marek, Chew, & Wu (2021, p.97) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับประสบการณ์ของครูในการจัดการเรียนรู้ทางไกลในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ในประเทศอินโดนีเซียพบปัญหาการเรียนแบบออนไลน์คือสัญญาณอินเทอร์เน็ตที่ไม่เสถียร นอกจากนี้ในประเทศไทยเอง วิธิตา พรหมวงศ์, ทศนา ประสานตรี และ สุมาลิ ศรีพุทธรินทร์ (2564, หน้า 209-210) ได้ศึกษา

และเปรียบเทียบปัญหาการจัดการเรียนรู้ในช่วงการระบาดของเชื้อไวรัสโควิด 19 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต1 พบว่า ครูได้ประสบกับปัญหาด้านอุปกรณ์การสอน เช่น คอมพิวเตอร์ ระบบอินเทอร์เน็ต และคู่มือการสอนสำหรับการจัดการเรียนการสอนออนไลน์

ดังนั้นสิ่งที่ควรพัฒนาและปรับปรุงเป็นลำดับต้น ๆ เมื่อต้องรับมือกับสถานการณ์เช่นนี้ในครั้งต่อไปนั้นคือ การจัดเตรียมอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์สำหรับการเรียนการสอนออนไลน์และการพัฒนาระบบเครือข่ายสัญญาณอินเทอร์เน็ตที่รวดเร็วและทั่วถึง เพื่อนำไปพัฒนาปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนรู้ออนไลน์

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์กับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. ควรมีการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนในการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19)
3. ในกรณีที่เป็นภาคปฏิบัติ นักเรียนไม่มีความพร้อมด้านอุปกรณ์การเรียนออนไลน์ ครูอาจจะสอดแทรกหรือปรับเปลี่ยนเนื้อหาเป็นทักษะอื่น เพื่อให้เหมาะกับบริบทและสถานการณ์ปัจจุบันซึ่งข้อจำกัดสำหรับการจัดการเรียนรู้แบบออนไลน์ ในการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ นั้น ห้องเรียนแบบปกติยังจำเป็นอย่างยิ่ง Nadeak (2020, p.1769) ได้ศึกษาการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการจัดการเรียนรู้ทางไกลไว้และเสนอความคิดเห็นว่า การจัดการเรียนรู้ภาคทฤษฎีสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพในขณะที่การจัดการเรียนรู้ภาคปฏิบัติและการต้องออกนอกพื้นที่นั้นไม่สามารถดำเนินการได้และไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้เท่าที่ควร

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา บุญภักดี. (2563, พฤษภาคม-สิงหาคม). การจัดการเรียนรู้ ยุค New Normal. **วารสารครุศาสตร์
อุตสาหกรรม, 19(2)**, 1-6.
- ธานี สุขโชโต และวรกฤต เกื้อนช้าง. (2563, พฤษภาคม-สิงหาคม). การดูแลช่วยเหลือนักเรียนและการจัดการ
เรียนการสอนในสถานการณ์โควิด-19. **บัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ วิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์, 8(2)**, 143-
154.
- บุญทิพย์ สิริรังศรี. (2563, กรกฎาคม). การจัดการเรียนการสอนออนไลน์สู่กรอบมาตรฐานวิชาชีพการสอนและ
สนับสนุนการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษา. **The Journal of Chulabhorn Royal Academy, 2(3)**,
1-17.
- วิธิตา พรหมวงศ์, ทศนา ประสานตรี และ สุมาลี ศรีพุทธรินทร์. (2564, พฤษภาคม-มิถุนายน). สภาพปัจจุบัน
ปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการจัดการเรียนรู้ในช่วงการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ของโรงเรียน
ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครพนม เขต 1. **วารสารรัชต์ภาคย์, 15(40)**, 200-
213.
- ศูนย์เฉพาะกิจการจัดการศึกษาทางไกลในสถานการณ์โรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) สำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2563). **แนวทางการจัดการเรียนการสอน ของโรงเรียนสังกัด
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัส
โคโรนา 2019 (COVID-19) ปีการศึกษา 2563**. สืบค้น มกราคม 22, 2564 จาก
<https://covid19.obec.go.th/>.
- สุรัชย์ โชคครรชิตไชย. (2563, กันยายน-ธันวาคม). โควิด-19: การระบาดระลอกใหม่ ในประเทศไทยปลายปี
2563. **วารสารสมาคมเวชศาสตร์ป้องกันแห่งประเทศไทย, 10(3)**, ง-จ.
- Lassoued, Z., Alhendawi, M., & Bashitialshaaer, R. (2020, September). An Exploratory Study of
the Obstacles for Achieving Quality in Distance Learning during the COVID-19 Pandemic.
Education Sciences, 10(232), 1-13.
- Marek, M.W., Chew, C.S., & Wu, W.V. (2021, January-March). Teacher Experiences in Converting
Classes to Distance Learning in the COVID-19 Pandemic. **International Journal of
Distance Education Technologies, 19(1)**, 89-109.
- Nadeak, B. (2020, May). The Effectiveness of Distance Learning Using Social Media during the
Pandemic Period of COVID-19: A Case in Universitas KristenIndonesia. **International
Journal of Advanced Science and Technology, 29(7)**, 1764-1772.
- WHO. (2020). **Archived: WHO Timeline - COVID-19**. Retrieved January 17, 2021, from
<https://www.who.int/news-room/detail/27-04-2020-who-timeline---covid-19>.
- WHO, UNICEF, & CIFRC. (2020). **Key Messages and Actions for COVID-19 Prevention and
Control in Schools**. Retrieved January 20, 2021, from
https://www.who.int/docs/default-source/coronaviruse/key-messages-and-actions-for-covid-19-prevention-and-control-in-schools-march-2020.pdf?sfvrsn=baf81d52_4&download=true.

การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 3
ด้วยการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์
Development of creative thinking of kindergarten 3
with creative arts activities

ภาวิณี โตสำลี¹, ณัฐทิยาภรณ์ การะเกตุ²
Pawinee Tosomlee, Natthiyaporn karaket

Received: April 29, 2021 Revised: May 27, 2021 Accepted: May 28, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ โดยใช้การวิจัยเชิงทดลอง The One – group Pretest – Posttest Design กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนวัดโบสถ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี จำนวน 49 คน โดยได้มาจากการเลือกแบบเจาะจงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากการวาดภาพ Test of Creative Thinking - Drawing Production วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและ t-test dependent variable

ผลการวิจัยพบว่า ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย ทั้งโดยรวมและรายด้าน พบว่า ทั้งด้านความคิดละเอียดลออ ความคิดยืดหยุ่น ความคิดริเริ่ม และความคิดคล่องแคล่ว หลังการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 การทดสอบก่อนทดลองและหลังทดลองของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 15.75 คะแนน และ 44.64 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลอง พบว่าคะแนนการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย, ความคิดสร้างสรรค์, กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

² อาจารย์, สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี e-mail: kara_ket_1234@hotmail.co.th

Abstract

The aim of this research was to compare creative thinking of early childhood students before and after passing creative arts activities in the one-group pretest-posttest experimental design. The sample group was 49 male and female kindergarten 3 students between the ages of 5-6 studying in the second semester of academic year 2020 at Wat Bot School under Singburi Primary Educational Service Area Office through purposive sampling.

The research instruments consisted of the experience management plan in creative art activities created by the researcher and the creativity test from drawing, Test of Creative Thinking-Drawing Production. The statistics used in data analysis were average, standard deviation, and t-test variable. The results showed that the students were more creative after using creative arts activities at .05 statistically significant level in overall and each individual aspect including elaboration, flexibility, originality, and fluency. Their mean scores on the pre-trial and post-trial tests were at 15.75 and 44.64 respectively and the comparison of the scores was significantly different at the statistical level of .05.

Keywords: creative thinking of kindergarten, creative level, Creative Arts Activities

บทนำ

การศึกษาปฐมวัยเป็นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 6 ปีบริบูรณ์ อย่างเป็นองค์รวม บนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดู และการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการตามวัยของเด็กแต่ละคนให้เต็มตามศักยภาพภายใต้บริบทสังคมและวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคน เพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เกิดคุณค่าต่อตนเอง ครอบครัว สังคมและประเทศชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, หน้า 2) ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัย ต้องให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ความถนัด ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนจะต้องได้ทดลองปฏิบัติ ค้นคว้าและเรียนรู้ร่วมกับเพื่อน โดยผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กจะต้องพัฒนาเด็กปฐมวัย ให้มีพัฒนาการความพร้อมในทุกด้าน สำหรับเด็กปฐมวัยซึ่งเป็นวัยกำลังเจริญเติบโตไปพร้อมกันทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคม และสติปัญญา พร้อมทั้งจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว ความคิดสร้างสรรค์นับเป็นความสามารถที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ซึ่งมีคุณภาพมากกว่าความสามารถด้านอื่น ๆ และเป็นปัจจัยที่จำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมความก้าวหน้าของประเทศชาติ ประเทศใดก็ตามที่สามารถแสวงหาพัฒนาและดึงเอาศักยภาพเชิงสร้างสรรค์ของประชากรในประเทศออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้มากเท่าใด ยิ่งมีโอกาสพัฒนาและเจริญก้าวหน้าได้มากเท่านั้น (อารี พันธมณี, 2537, หน้า 5)

ความคิดสร้างสรรค์ถือว่ามีความสำคัญและก่อให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก โดยหากมองไปรอบตัว ก็จะพบว่าหลายสิ่งหลายอย่างเป็นผลผลิตจากความคิดสร้างสรรค์ ด้วยการประดิษฐ์คิดค้น การออกแบบสิ่งแปลกใหม่ เป็นนวัตกรรมที่มีประโยชน์มากมาย ไม่ว่าจะเป็นด้านเทคโนโลยี ด้านวิทยาศาสตร์ ด้านการแพทย์ ด้านศิลปะ ดนตรี วรรณกรรม การละคร ฯลฯ ก็ล้วนเป็นผลผลิตจากสมองของมนุษย์ที่ไม่เคยหยุดคิดและหยุดกระทำ ด้วยเหตุนี้เองในประเทศที่พัฒนาแล้วจึงได้เน้นเรื่องการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์โดยการปลูกฝังให้ความคิดสร้างสรรค์เป็นฐานของการศึกษารวมไปถึงการประกอบอาชีพด้วย แต่เมื่อย้อนกลับมาที่ประเทศของเราก็ต้องยอมรับว่ายังห่างจากความเข้าใจและความสำเร็จในเชิงปฏิบัติในเรื่องนี้พอสมควรแม้ว่าการศึกษาไทยในปัจจุบันจะได้มีการกำหนดให้ความคิดสร้างสรรค์เป็นจุดมุ่งหมายที่สำคัญประการหนึ่งของการจัดการศึกษาทุกระดับ รวมไปถึงหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ที่ได้กล่าวถึงการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยอายุ 3-6 ปี ที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้เด็กมีสุขภาพดี เจริญเติบโตตามวัย มีคุณธรรมจริยธรรม มีความสามารถในการคิดและการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้อันเป็นคุณลักษณะอันพึงประสงค์ให้เกิดขึ้นกับเด็ก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560). แต่ในทางปฏิบัติการศึกษาไทยส่วนใหญ่ก็ยังคงเน้นในเรื่องวิชาการ และการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการจำมากกว่ากระบวนการคิด โดยอาจลืมไปว่าความคิดสร้างสรรค์นั้นท่องจำไม่ได้ แต่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยการปฏิบัติและการฝึกฝนอยู่เสมอปัจจัยที่ส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์อาจเกิดจากหลายเหตุปัจจัย แต่ปัจจัยหนึ่งคือ รูปแบบการเรียนการสอน (มิ่งขวัญ ภาคสฤษฎี, 2551); (ธีรภัฏญา โอหรรส, 2551) ที่อาจสกัดกั้นความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน เช่น บรรยากาศที่เน้นการแข่งขันทำให้นักเรียนกดดัน คำตอบมักถูกกำหนดเพียงคำตอบเดียว คิดแบบยึดหยุ่นไม่ได้ อาจถูกตำหนิเมื่อตอบผิด มีการประเมิณบ่อย ๆ หรือเป็นทางการตลอดเวลา ฯลฯ (ดวงฤทัย น้อยพรม, 2552); (วิริยะ ฤาชัยพานิชย์, 2554, วิถีทัศน์) ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นการสร้างบรรยากาศที่ไม่เอื้อต่อการคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ดังนั้น หากต้องการส่งเสริมให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ ควรสอนด้วยวิธีการกระตุ้นให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น เช่น การใช้คำถามที่ท้าทายความคิด การใช้คำถามปลายเปิด การให้เด็กฝึกปฏิบัติด้วยตนเองมากกว่าการบอกให้รู้ และให้การสนับสนุนด้วยการเสริมแรง ให้กำลังใจ ไม่ด่วนตัดสินถูกหรือผิด ไม่ควรยึดติดว่าคำตอบควรต้องมีคำตอบเดียว เพราะการคิดสร้างสรรค์เป็นการคิดได้หลายทิศทางหลายแง่มุม

ข้อค้นพบทางการแพทย์พบว่า ในช่วงแรกของชีวิตจนถึง 6 ปี เป็นระยะที่เซลล์สมองเจริญสูงสุด การส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์เป็นหัวใจสำคัญของการเรียนรู้ของเด็กวัยนี้ เพราะในช่วง 6 ขวบแรกของชีวิตเป็นระยะที่เด็กมีจินตนาการสูง ศักยภาพด้านความคิดสร้างสรรค์กำลังพัฒนา หากเด็กได้รับการจัดประสบการณ์หรือกิจกรรมที่เหมาะสมต่อเนื่องเป็นลำดับก็เท่ากับเป็นรากฐานที่มั่นคงสำหรับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กในวัยต่อมา (เยาวพา เดชะคุปต์, 2542, หน้า 86) ตามทฤษฎีพัฒนาการของอิริคสัน วัย 3-6 ปี เป็นระยะที่เด็กมีความคิดสร้างสรรค์ ถ้าเด็กได้รับการสนับสนุนให้มีส่วนร่วมในการคิดทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเสรี จะทำให้เด็กพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในทางตรงกันข้ามถ้าเด็กถูกจำกัดควบคุมความคิด และการกระทำ เด็กก็จะรู้สึกอายและไม่กล้าทำในสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งจะส่งผลเสียต่อพัฒนาการขั้นต่อไป (Richard & Norman, 1997, pp.199-202) จากการศึกษาของโลเวนเฟลด์และบริทเทน (Lowenfeld & Brittain, 1987, p.76) พบว่าพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์ของเด็กจะมีสูงมาก ตั้งแต่อายุ 4 ปีขึ้นไป เด็กในวัยนี้จะเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น และจินตนาการ แต่เมื่ออายุเข้าอายุ 8-9 ปี พัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์ของเด็กจะต่ำลง และจะลดต่ำลงอีกช่วงหนึ่งประมาณอายุ 13-14 ปี ซึ่งหากเด็กได้รับการพัฒนาตั้งแต่เด็กในระยะแรก ๆ จะทำให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์ และได้มีการพัฒนาเป็นอย่างดี คุณภาพของเด็กก็จะดีในอนาคต การส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ให้กับเด็กตั้งแต่เยาว์วัยเท่าใดก็ยิ่งมีผลดีขึ้นเท่านั้น โดยเฉพาะในช่วงก่อนวัยเรียนหรือช่วง 6 ปีแรกของชีวิตเป็นระยะที่เด็กมีจินตนาการสูง (อารี พันธมณี, 2537, หน้า 6; อ้างอิงจาก Torrance, 1965) ดังนั้น จึงควรมีการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ให้กับเด็ก โดยให้มีการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ตั้งแต่วัยเด็ก และพัฒนาดัดต่อกันถึงขั้นระดับสูง โดยไม่บั่นทอนให้ลดลง (วราภรณ์ รักวิจัย, 2535, หน้า 160-161) ศักยภาพด้านความคิดสร้างสรรค์ของเด็กกำลังพัฒนา หากช่วงนี้ได้รับการพัฒนา หรือการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมและต่อเนื่องกันเป็นลำดับ เท่ากับเป็นการวางรากฐานที่มั่นคงสำหรับการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในวัยต่อมา และความคิดสร้างสรรค์สามารถพัฒนาได้ด้วยการสอน ฝึกฝน และฝึกปฏิบัติที่ถูกวิธี และยิ่งส่งเสริมให้เด็กตั้งแต่เยาว์วัยได้เท่าใด ก็ยิ่งเป็นผลดีมากขึ้นเท่านั้น

กิจกรรมที่สามารถพัฒนาความคิดสร้างสรรค์นั้นมีหลายวิธี ดังที่ อารี พันธมณี (2545, หน้า 162-195) นักวิชาการด้านความคิดสร้างสรรค์ได้แนะนำไว้ เช่น กิจกรรมทางภาษา ซึ่งเน้นการใช้ทักษะการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียนไว้ด้วยกัน ตัวอย่างกิจกรรม เช่น การเล่านิทาน การแต่งเรื่องจากภาพ การทายคำ เป็นต้น กิจกรรมทางความคิด ที่เน้นการส่งเสริมกระบวนการคิดจินตนาการ แสดงความคิดเห็น เช่น การระดมสมอง การทายคำ เป็นต้น กิจกรรมทางศิลปะ เน้นการฝึกใช้จินตนาการและกล้ามเนื้อ เช่น การวาดภาพ ระบายสี เป็นต้น กิจกรรมทางการประดิษฐ์ เป็นกิจกรรมที่เน้นการคิดสร้าง ดัดแปลงจนเกิดสิ่งใหม่ และกิจกรรมทางดนตรี ที่ฝึกการซาบซึ้งในดนตรี ถ่ายทอดออกมาอย่างอิสระ เป็นต้น จากกิจกรรมที่หลากหลายข้างต้น หากสามารถนำมาใช้อย่างบูรณาการได้อย่างครบถ้วนก็จะเป็นการดียิ่งเนื่องจากเป็นวัยที่จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์สามารถพัฒนาได้ดีที่สุด โดยเลือกกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์มาใช้ในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ เนื่องจากกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เป็นกิจกรรมหนึ่งที่อยู่ในการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรมที่เด็กอยากทำ สนใจที่จะทำ เมื่อทำแล้วมีความสุข สามารถพัฒนาเด็กได้ครบทุกด้านทั้งด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคม และสติปัญญา ซึ่งเด็กทุกคนต้องการแสดงออกด้านความคิดและความรู้สึก ต้องการบอก ต้องการพูด ต้องการเขียนเพื่อถ่ายทอดความรู้และความรู้สึกของตน วิธีการของเด็กทำได้ด้วยการถ่ายทอดออกจากจินตนาการสู่งานศิลปะ (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2547, หน้า 188)

การจัดกิจกรรมศิลปะไว้ในตารางประจำวันมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาเด็กได้ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคม และสติปัญญา โดยให้เด็กได้มีโอกาสได้คิดสร้างสรรค์ และแสดงความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2537, หน้า 19) ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ อารี พันธมณี (2537,

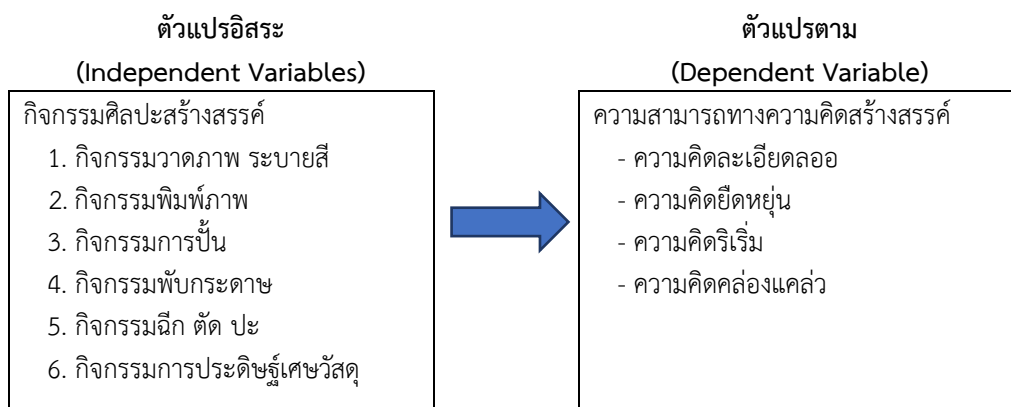
หน้า 127) ที่ได้เสนอว่ากิจกรรมสร้างสรรค์ทางศิลปะ เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสนใจ ความสามารถ และ สอดคล้องกับหลักพัฒนาการของเด็กเป็นอย่างยิ่ง กิจกรรมศิลปะไม่ใช่สิ่งที่ส่งเสริมเพียงแค่การประสานสัมพันธ์ ระหว่างกล้ามเนื้อมือกับตาและการผ่อนคลายความเครียดทางอารมณ์ที่อาจจะมีเท่านั้น แต่ยังเป็นการส่งเสริม ความคิดสร้างสรรค์และนำไปสู่การเรียนรู้เขียนอ่านอย่างสร้างสรรค์ต่อไป เช่นเดียวกับ วราภรณ์ รักวิชัย (2535, หน้า 62) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ว่าเหมือนกับการจัดกิจกรรมทั่ว ๆ ไปแตกต่างกันตรงที่กิจกรรม สร้างสรรค์นั้นเป็นกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย เพื่อฝึกให้เด็กได้แสดงออกอย่างผู้ที่มีลักษณะสร้างสรรค์ เป็นกิจกรรมที่ ไม่มีการบังคับให้เด็กทำ แต่เป็นกิจกรรมเสรีที่เด็กทุกคนสามารถจะทำได้เมื่อตนเกิดความต้องการพอใจและสนใจ เด็กรักและชอบกิจกรรมทางศิลปะอยู่แล้ว เริ่มจากเล็ก ๆ เมื่อเด็กมีประสบการณ์ในการใช้มือหยิบ จับ ลากไปลาก มา หากเป็นวัสดุเครื่องเขียนก็จะทำให้เกิดร่องรอยขึ้นและค่อย ๆ พัฒนาไปเรื่อยจากขีดยุ่งเหยิงไปสู่รูปรอยที่เข้าใจ ได้ สื่อความหมายได้ นอกจากนั้นกิจกรรมสร้างสรรค์ทางศิลปะยังเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับความสนใจ ความสามารถ ความสอดคล้องกับหลักพัฒนาการของเด็กเป็นอย่างดี อีกทั้งยังช่วยให้กล้ามเนื้อและสายตา สัมพันธ์กัน ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์และยังช่วยในการส่งเสริมความคิดอิสระ ความคิด จินตนาการ การรู้จักทำงานด้วยตนเอง ฝึกการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ทั้งความคิดและการทำงาน จาก ความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก ปฐมวัย ด้วยการทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย เพราะเป็นกิจกรรมที่ สามารถทำให้เด็กเกิดจินตนาการและส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก เป็นกิจกรรมที่เด็ก ๆ ชอบและเหมาะสม กับตัวเด็ก และยังสามารถช่วยให้เด็กได้พัฒนาทางความคิด กล่าวแสดงออกเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิด พัฒนาการที่ดีตามวัยของเด็ก โดยเฉพาะพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์จะเป็นแนวทางเสริมสร้างศักยภาพเด็ก ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผลจากการวิจัยจะช่วยให้เด็กปฐมวัยเกิดการพัฒนาทุกด้าน เป็นผลให้เด็กเกิดความพร้อมในการ เรียนรู้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย เมื่อได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะ สร้างสรรค์
2. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม ศิลปะสร้างสรรค์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยโดยชุดฝึกพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้น อนุบาล 3 โรงเรียนวัดโบสถ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี เป็นชุดกิจกรรมที่กิจกรรม ศิลปะสร้างสรรค์ และแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากการวาดภาพ Test of Creative Thinking - Drawing Production กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนชาย – หญิง อายุระหว่าง 5 - 6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ของโรงเรียนวัดโบสถ์ ตำบลอินทร์บุรี อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี

ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง ความสามารถของเด็กปฐมวัย ในการคิดสิ่งที่แตกต่างแปลกไปจากเดิม ด้วยการผสมผสานจากการใช้ความรู้ ความเข้าใจ ความคิดในหลาย ๆ แง่มุมและจากประสบการณ์รอบตัวมาปรับปรุงดัดแปลงบูรณาการจนเกิดเป็นสิ่งใหม่ที่มีประโยชน์และมีคุณค่า ซึ่งในงานวิจัยนี้ ศึกษา 4 องค์ประกอบ คือ ความคิดละเอียดลออ (Elaboration) ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) ความคิดริเริ่ม (Originality) ความคิดคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง คะแนนที่เด็กปฐมวัยทำแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ The Test for Creative Thinking – Darwin Production (TCT-DP)

กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ หมายถึง การจัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมความสามารถของเด็กได้ใช้กล้ามเนื้อ มือกับตาประสานสัมพันธ์กัน เพื่อฝึกทักษะการเขียน การลากเส้น การวาดภาพ การระบายสี การปั้น การเล่นสีน้ำ การพิมพ์ การพับ การร้อย การเรียง การฉีก ตัด ปะ การประดิษฐ์ การลากเส้นตามรูปทรงต่าง ๆ ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ได้แก่กิจกรรมวาดภาพ ระบายสีกิจกรรมการพิมพ์ภาพกิจกรรมการปั้นกิจกรรมการพับกระดาษกิจกรรมฉีก ตัด ปะกิจกรรมการประดิษฐ์เศษวัสดุ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชาย-หญิง อายุระหว่าง 5-6 ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนวัดโบสถ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสิงห์บุรี จำนวน 49 คน โดยได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ทำการทดลองเป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ทดลองในช่วงเวลา 10.00–10.30 น. รวม 8 ครั้ง มีลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ก่อนทำการทดลอง ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์กับกลุ่มตัวอย่าง จากนั้น นำมาตรวจให้คะแนน

2.2 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองด้วยตนเองโดยทดลอง สัปดาห์ละ 2 วัน วันละ 1 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที ทำการทดลองในช่วงเวลา 10.00–10.30 น. วันพุธและวันศุกร์ จนสิ้นสุดการทดลองตามแผนการจัดประสบการณ์ กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ดังนี้

สัปดาห์ที่ 1

วันพุธ กิจกรรมร่อนน้ำ

วันศุกร์ กิจกรรมดอกไม้ของหนู

สัปดาห์ที่ 2

วันพุธ กิจกรรมธรรมชาติแสนรัก

วันศุกร์ กิจกรรมกระต่ายน้อยจากเปลือกไข่

สัปดาห์ที่ 3

วันพุธ กิจกรรมต้นไม้มีชีวิต

วันศุกร์ กิจกรรมไก่กูก

สัปดาห์ที่ 4

วันพุธ กิจกรรมแตงโม 3 มิติ

วันศุกร์ กิจกรรมไก่จ๋า

2.4 เมื่อดำเนินการทดลองไปจนครบ ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์โดยใช้แบบทดสอบ ความคิดสร้างสรรค์จากการวาดภาพ Test of Creative Thinking - Drawing Production หลังการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

2.5 นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

แผนการจัดประสบการณ์ศิลปะสร้างสรรค์

3.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 (สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี) เกี่ยวกับการจัดประสบการณ์ปฐมวัย และการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

3.2 ศึกษาหลักการและทฤษฎีเกี่ยวกับศิลปะสร้างสรรค์และการสร้างกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

3.3 สร้างแผนการจัดการจัดประสบการณ์กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ชั้นอนุบาลปีที่ 3 จำนวน 8 แผน การจัดกิจกรรม โดยทุกแผนการสอนจะประกอบด้วยชื่อกิจกรรมวัตถุประสงค์สาระการเรียนรู้ดำเนินการกิจกรรม สื่อ/แหล่งการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล

3.4 นำแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ และปรับปรุงแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ให้เหมาะสมตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญดังนี้ควรเลือกใช้วัสดุ อุปกรณ์ที่หาง่ายควรเลือกจัดกิจกรรมให้มีความหลากหลาย และในการจัดกิจกรรมต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของเด็กด้วย

3.5 นำแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลอง (Try Out) กับเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 อายุ 5-6 ปี จำนวน 20 คน โรงเรียนวัดท่าอิฐ ตำบลท่างาม อำเภอมโนรมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี เพื่อปรับปรุงสื่อ ขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมให้เหมาะสมกับเวลาที่กำหนด

3.6 นำแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ที่ปรับปรุงเหมาะสมแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการทดลองแบบทดสอบทางความคิดสร้างสรรค์ (The Test for Creative Thinking–Drawing Production) TCT–DP ของเจเลน และเออร์แบน (Jellen& Urban)

3.6.1 ศึกษาวิธีการใช้แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์จากผลการวาดภาพ หรือเรียกว่าแบบทดสอบ ทีซีที–ดีพี (TCT – DP: Test for Creative Thinking – Drawing Production) ดังต่อไปนี้

3.6.2 ศึกษาการใช้แบบทดสอบและเกณฑ์การให้คะแนนของแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ของ เจเลน และเออร์แบน (Jellen and Urban) โดยผู้วิจัยขอคำแนะนำฝึกฝนและเรียนรู้ในการตรวจให้คะแนนจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน

3.6.3 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ของเจเลนและเออร์แบน (Jellen and Urban) ไปทดลองใช้กับเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 อายุ 5-6 ปี จำนวน 20 คน โรงเรียนวัดท่าอิฐ ตำบลท่างาม อำเภอมโนรมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี เพื่อหาความชำนาญในการใช้แบบทดสอบ และหาค่าความเชื่อมั่นในการตรวจของผู้วิจัยกับผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ซึ่งในการตรวจให้คะแนน ผู้เชี่ยวชาญได้ให้คำแนะนำ

3.6.4 หลังการทดสอบ นำแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ของเจเลนและเออร์แบน (Jellen and Urban) มาตรวจให้คะแนนเป็นรายข้อตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในแบบทดสอบจำนวน 11 ข้อ

3.6.5 นำผลการให้คะแนนมาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้เชี่ยวชาญและผู้วิจัย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการ ทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ One–Group Pretest Posttest Design (ลัวัน สายยศ และ อังคณา สายยศ, 2538, หน้า 249) ดังตาราง 1 ดังนี้

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน (Pretest)	ทดลอง	สอบหลัง(Posttest)
E	T ₁	X	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

E	แทน	กลุ่มทดลอง
"T" _"1"	แทน	การทดสอบความคิดสร้างสรรค์ก่อนการทดลอง
"T" _"2"	แทน	การทดสอบความคิดสร้างสรรค์หลังการทดลอง
X	แทน	กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์พัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ของกลุ่มตัวอย่าง การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลข้อมูลในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำคะแนนจาก แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการทดสอบทั้งก่อนและหลัง การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ มาวิเคราะห์พัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูล ปรากฏดังตาราง 1

ตาราง 2 พัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยเมื่อได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

ความคิดสร้างสรรค์	คะแนนเต็ม	ก่อนการทดลอง		ระดับความคิดสร้างสรรค์	หลังการทดลอง		ระดับความคิดสร้างสรรค์
		$\bar{X}$	S		$\bar{X}$	S	
1. ความคิดละเอียดลออ	30	8.95	3.75	ต่ำ	18.52	4.04	ปานกลาง
2. ความคิดยืดหยุ่น	24	3.36	3.46	ต่ำ	14.09	3.66	ปานกลาง
3. ความคิดริเริ่ม	12	2.95	3.78	ต่ำ	8.95	2.09	สูง
4. ความคิดคล่องแคล่ว	6	0.48	0.85	ต่ำ	3.20	1.53	ปานกลาง
รวม	72	15.75	9.93	ต่ำ	44.64	8.60	ปานกลาง

จากผลการวิเคราะห์ตารางที่ 2 ปรากฏว่า ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์โดยรวมอยู่ในระดับต่ำ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทั้งด้านความคิดละเอียดลออ ความคิดยืดหยุ่น ความคิดริเริ่ม และความคิดคล่องแคล่ว ก็อยู่ในระดับต่ำ

หลังการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ เด็กปฐมวัยมีความคิดสร้างสรรค์โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความคิดริเริ่ม อยู่ในระดับสูง ส่วนด้านความคิดละเอียดลออ ความคิดยืดหยุ่น และความคิดคล่องแคล่ว อยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

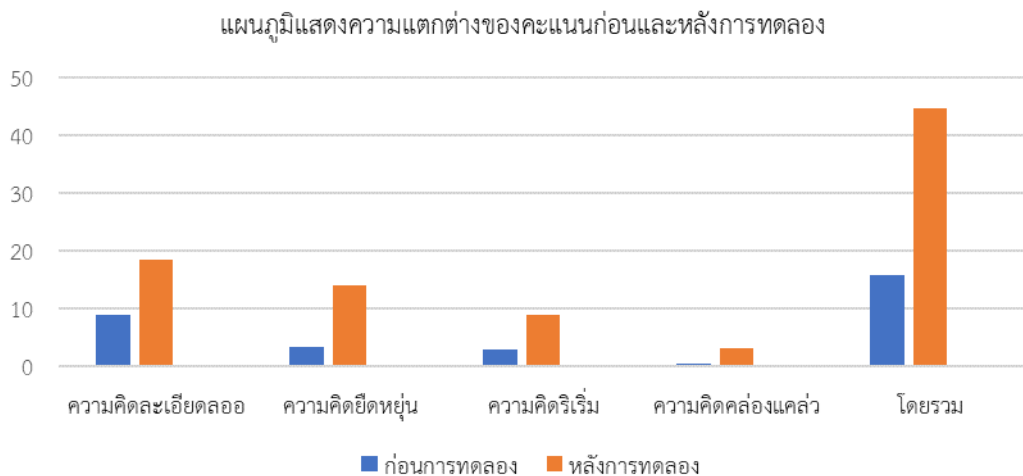
ความคิดสร้างสรรค์	N	ก่อนทดลอง		หลังทดลอง		D	SD	df	t
		$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S				
1. ความคิดริเริ่ม	49	8.95	3.75	18.52	4.04	9.57	3.48	48	18.24*
2. ความคิดคล่องแคล่ว	49	3.36	3.46	14.09	3.66	10.73	2.09	48	33.97*
3. ความคิดยืดหยุ่น	49	2.95	3.78	8.95	2.09	6.00	2.88	48	13.83*
4. ความคิดละเอียดลออ	49	0.48	0.85	3.20	1.53	2.73	1.28	48	14.11*
รวม	49	15.75	9.93	44.64	8.60	28.89	6.60	48	29.02*

จากตาราง 3 ผลการทดสอบด้วยค่าสถิติ t-test ที่ระดับนัยสำคัญที่ .05 ปรากฏว่าความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์โดยรวม และรายด้าน พบว่า ทั้งด้านความคิดละเอียดลออ

ความคิดยืดหยุ่น ความคิดริเริ่ม และความคิดคล่องแคล่ว ต่ำกว่าหลังการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ทั้งโดยรวมและรายด้าน

การทดสอบก่อนทดลองและหลังทดลองของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 15.75 คะแนน และ 44.64 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการทดลอง พบว่าคะแนนก่อนการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของเด็กปฐมวัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้เห็นเด่นชัด ผู้วิจัยได้นำคะแนนเฉลี่ยโดยรวมและรายด้าน ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมมานำเสนอเป็นแผนภูมิ ดังแสดงในภาพประกอบ

ภาพ 2 แผนภูมิแสดงคะแนนเฉลี่ยรายด้านและโดยรวม ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์

จากแผนภูมิแสดงให้เห็นว่า พัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ทั้งโดยรวมและรายด้านสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมจึงสามารถสรุปได้ว่า พัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์แตกต่างกัน

อภิปรายผล

1. เด็กปฐมวัยที่ได้ทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ หลังการทดลองมีความคิดสร้างสรรค์ สูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น โดยด้านความคิดริเริ่มอยู่ในระดับสูง ส่วนด้านด้านความคิดละเอียดลออ ความคิดยืดหยุ่น และความคิดคล่องแคล่ว อยู่ในระดับปานกลาง สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

2. ความสามารถทางความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่เพิ่มขึ้นนั้น มีปัจจัยที่ช่วยส่งเสริม คือ การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ เนื่องจากในการปฏิบัติกิจกรรมนี้ เด็กมีโอกาสดำเนินการสร้างสรรค์ผลงานและเลือกวัสดุอุปกรณ์ในการทำกิจกรรมที่หลากหลายอย่างอิสระ ตามความคิดและจินตนาการ เด็กได้เรียนรู้ ได้ลงมือปฏิบัติฝึกฝนและพัฒนางานศิลปะของเด็กที่ไม่ซ้ำแบบใคร ทำให้เกิดองค์ความรู้ด้วยตนเอง พร้อมทั้งนำประสบการณ์เดิมมาผสมผสานกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก จึงได้ผลงานที่ออกมามีความแปลกใหม่ รวมถึงเด็กได้ฝึกการทำงานอย่าง

เป็นระบบ เนื่องจากการปฏิบัติบ่อยครั้ง จึงเกิดความคล่องแคล่ว ความรวดเร็วและความชำนาญในการทำงาน ทำให้มีการพัฒนาทางความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นสอดคล้องกับทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์ของทอแรนซ์ (ทีวี่ดัล นักบิน, 2542, หน้า 13; อ้างอิงจาก Torrance, 1964) ที่กล่าวว่าผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์เมื่อเห็นและเข้าใจ จะรวบรวมประสบการณ์และข้อมูลต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อแสวงหาวิธีใหม่ ๆ การที่เด็กได้เลือกอุปกรณ์อย่างอิสระและคิดรูปแบบของงาน การลงมือปฏิบัติ ค้นหาคำตอบด้วยตนเองนับว่าเป็นหัวใจสำคัญของการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ เมื่อเด็กเกิดการเรียนรู้และปฏิบัติบ่อยครั้งทำให้ได้ผลงานที่แปลกใหม่ออกมา ดังนั้น ในการทำงานศิลปะสร้างสรรค์ ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และสร้างสรรค์ผลงานตามจินตนาการซึ่งถือว่าการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์

3. การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เป็นกิจกรรมที่เป็นรูปธรรม เด็กสามารถแสดงออกทาง ความคิดสร้างสรรค์ของตนเองผ่านการทำงานศิลปะที่หลากหลาย เช่น การวาดภาพระบายสี การฉีก การตัด การประดิษฐ์ เป็นต้น ดังที่ (พีระพงษ์ กุลไพศาล, 2533, หน้า 9) กล่าวไว้ว่า กิจกรรมศิลปะช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และจินตนาการได้ดี การที่เด็กวาดภาพสักภาพก็เป็นเครื่องพิสูจน์แล้วว่า เด็กเกิดการเรียนรู้ โดยในช่วง 6 ปีแรกเป็นระยะที่เด็กมีจินตนาการสูงและศักยภาพด้านความคิดสร้างสรรค์กำลังพัฒนา ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการของอีริกสัน (Erikson) ที่กล่าวว่าเด็กปฐมวัยเป็นระยะที่มีความคิดสร้างสรรค์ ถ้าหากให้มีส่วนร่วมในการคิดและทำกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเสรีจะทำให้เด็กเกิดการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ การทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ สามารถทำได้หลากหลาย แล้วแต่เด็กจะเลือกวัสดุ ที่ตนเองชอบมาสร้างผลงานที่แปลกใหม่ มีความหลากหลาย มีรายละเอียดในชิ้นงานแต่ละชิ้น รวมถึงความคล่องแคล่วในการทำงาน ซึ่งเด็กจะได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์อยู่เป็นประจำ โดยเน้นให้เด็กเกิดการคิดค้นผลงานที่แปลกใหม่ด้วยตนเอง มีการนำเสนอผลงานทำให้เด็กเกิดความภาคภูมิใจ พัฒนาการเหล่านี้เป็นพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถในการสร้างสรรค์นั้นนับเป็นความสามารถที่มีคุณค่าต่อผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์เองด้วย เพราะการสร้างผลงานชิ้นใดชิ้นหนึ่งขึ้นมาทำให้ผู้ที่สร้างสรรค์มีความพอใจ และมีความสุข เด็กจะเกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตนเอง และกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ สามารถนำมาสร้างสรรค์ผลงานที่หลากหลายในการทำกิจกรรม ทำให้เกิดชิ้นงานที่แปลกใหม่ โดยอับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow) กล่าวว่ามนุษย์ทุกคนจะต้องมีความต้องการแสวงหาสิ่งใหม่ ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการและความพึงพอใจให้กับตนเองโดยเด็กจะนำมาสร้างผลงานที่แปลกใหม่ มาใช้ได้ตามจินตนาการของตนเอง เด็กจะได้คิดและวางแผนในการทำชิ้นงานที่ออกมาในแต่ละชิ้นมาสร้างสรรค์ผลงานตามขั้นตอนและความสนใจของตนเอง ทำให้เด็กได้ฝึกทำกิจกรรม ดังนั้น การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เป็นกิจกรรม กิจกรรมหนึ่งที่มีส่วนทำให้ความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยสูงขึ้น

4. กิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์เป็นกิจกรรมเสรี เปิดโอกาสให้เด็กได้เลือกวัสดุอุปกรณ์ นำมา ทำกิจกรรมเพื่อให้ได้ผลงานที่แปลกใหม่ หลากหลาย มีความละเอียดลออและความคล่องแคล่ว ใน การทำงาน ให้เด็กรู้จักการสังเกต การวางแผน การตัดสินใจ ทั้งเกิดทักษะด้านจินตนาการ ไปสู่การ พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ การปฏิบัติกิจกรรมทำให้สมองซีกขวาที่เกี่ยวข้องกับจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ ความคิดแปลกใหม่พัฒนา สอดคล้องกับกิลฟอร์ด (Guilford) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์ เป็นสมรรถภาพทางด้านสมองที่มีอยู่ในทุกคน ความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดอ่อนกนัย คิดได้หลายทิศทาง หลายแง่ หลายมุม (อารี รังสินันท์, 2532, หน้า 3; อ้างอิงจาก Guilford, 1950) และ (สุชาติ นทีตานนท์, 2550) พบว่า ลักษณะต่าง ๆ ที่กล่าวมานั้นมีอยู่ในตัวบุคคลแต่จะเกิดขึ้นมามากน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าต่าง ๆ หากได้รับการส่งเสริม ฝึกฝนอย่างถูกวิธีก็จะทำให้บุคคลนั้นเกิดลักษณะองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ในเด็กปฐมวัย อายุ 3 – 5 ปี โดยทั่วไปจะมีองค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ในด้านความริเริ่ม ความยืดหยุ่น ความละเอียดลออ ความไวต่อปัญหา การมีอารมณ์ขัน ความมุ่งมั่น แต่ถ้าเด็กได้รับการดูแลจัดประสบการณ์อย่างถูกต้องตามพัฒนาการอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เด็กอาจจะมิ

องค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ทุกด้าน ดังนั้น การจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการพัฒนาเด็กในด้านการจัดกิจกรรมศิลปะ ครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญมาก ในการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ แก่ไขพหุติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และส่งเสริมความถนัดของเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กคิด ได้ค้นพบ และแสดงออกอย่างอิสระ โดยครูเลือกใช้เทคนิคการจัดกิจกรรมที่เหมาะสม เพื่อกระตุ้นและส่งเสริมพัฒนาการด้านความคิดสร้างสรรค์ ของเด็กแต่ละคน ในการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ครูเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำอย่างอิสระ และคอยดูแลเมื่อเด็กเกิดปัญหา ทำให้หลังจากสิ้นสุดการทดลองเด็กมีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 ครูควรมีบทบาทในการดูแลให้ความช่วยเหลือ ให้คำแนะนำเมื่อเด็กต้องการ กระตุ้นเด็ก โดยให้เด็กได้ทดลองทำตามความคิดของตนเอง ให้แรงเสริมกล่าวคำชมเชยในผลงานของเด็ก ทำให้ เด็กมีความมั่นใจและตั้งใจในการทำกิจกรรม

1.2 การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ สามารถที่จะพัฒนาทักษะในด้านอื่น ๆ ได้ด้วย เช่น การใช้กล้ามเนื้อ ทักษะทางภาษา ทักษะทางสังคม ทักษะทางอารมณ์ ทักษะทางคณิตศาสตร์ และการกล้าแสดงออกทางความคิด เป็นต้น

1.3 การจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ ควรจัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศให้เอื้อต่อการจัดกิจกรรม โดยจัดสถานที่สำหรับการทำกิจกรรมให้มีการหยิบใช้สื่อวัสดุอุปกรณ์ได้อย่างสะดวกเพียงพอ กับความต้องการของเด็ก ไม่มีเสียงดังจากภายนอกเข้ามารบกวนเด็ก ไม่ให้มีสิ่งรบกวนสมาธิของเด็ก

1.4 เมื่อทำกิจกรรมเสร็จสิ้นแล้วครูผู้สอนควรแนะนำให้นักเรียนทำความสะอาด เก็บ กวาด บริเวณพื้นที่กลุ่มของตนเอง และเก็บวัสดุอุปกรณ์ที่ทำกิจกรรมเข้าที่ให้เรียบร้อยทุกครั้ง

1.5 เมื่อเสร็จสิ้นการทำกิจกรรมในแต่ละครั้ง ควรมีการสนทนาร่วมกัน สรุปถึงการทำกิจกรรม ในแต่ละวันว่าเป็นอย่างไร ตลอดจนการสนทนาชิ้นงานของตน (ทีละคน) ในช่วงเวลาส่งงาน เพื่อฝึกให้ เด็กได้ใช้ความคิดที่ได้จากประสบการณ์ในการทำงาน รวมถึงเกิดความภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง จากการทำกิจกรรม

1.6 ผลงานที่เด็กทำ อาจจัดวางไว้ในมุมต่าง ๆ ของห้องเรียน ติดบอร์ดแสดงผลงานของเด็ก หรือแขวนโชว์ตามหน้าต่าง ประตู และอาจมีการถ่ายภาพผลงานเด็กเพื่อจัดเก็บในแฟ้มสะสมงานหรือ นำแสดงติดบอร์ด เพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการแสดงออกทางศิลปะของเด็ก

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ต่อความสามารถด้านอื่น ๆ เช่น กล้ามเนื้อมือ ความเชื่อมั่นในตนเอง ด้านคณิตศาสตร์ พฤติกรรมการทำงานร่วมกับผู้อื่น

2.2 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

2.3 ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์กับเด็กที่มีอายุต่างกัน

2.4 ควรมีการศึกษาการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์แบบเฉพาะด้าน ด้านใดด้านหนึ่ง เช่น ด้านความคิดริเริ่ม ด้านความคิดยืดหยุ่น เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560**. กรุงเทพฯ: ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- _____. (2560). **คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560**. กรุงเทพฯ: ครูสภา.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2545). **รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา**. กรุงเทพฯ: เอดิสัน เพรสโปรดักส์.
- ดวงฤทัย น้อยพรม. (2552). **การอบรมเลี้ยงดูและบรรยากาศชั้นเรียนที่มีผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ทิวัดถ์ นกบิน. (2542). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ธีรภัฏญา โอชรส. (2551). **ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 3**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พีระพงษ์ กุลพิศาล. (2533). **การจัดกิจกรรมศิลปะสำหรับเด็กปฐมวัย อายุ 5 – 6 ขวบ “3 มิติทัศนะทางศิลปะและศิลปศึกษา”**. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- _____. (2545). **สมองลูกพัฒนาได้ด้วยศิลปะ**. กรุงเทพฯ: ธารอักษร.
- มีงขวัญ ภาคัญญไย. (2551). **การพัฒนาโมเดลเชิงสาเหตุและผลของความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนของอัครสังฆมณฑล กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เยาวพา เดชะคุปต์. (2542). **การจัดการศึกษาปฐมวัย (พิมพ์ครั้งที่ 3)**. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- เลิศ อานันทนะ. (2529). **“จิตวิทยากับพฤติกรรมและการแสดงออกทางศิลปะของเด็ก”**, **สรุปการจัดชุมนุมเชิงปฏิบัติการศิลปะเด็ก ความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ**. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ.
- _____. (2535). **เทคนิคการสอนศิลปะเด็ก**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วราภรณ์ รักวิชัย. (2535). **การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย**. กรุงเทพฯ: แสงศิลป์การพิมพ์.
- วิริยะ ฤาชัยพานิชย์. (2554, 30 มกราคม). **คิดต่าง สร้างปัญญา ตอนทำไมต้องศึกษาแนวใหม่ ทำไมต้องสร้างสรรค์**. ช่องเนชั่นแซนด์ 16.00-17.00 น.
- สุชาดา นทีตานนท์. (2550). **ผลการจัดประสบการณ์แบบปฏิบัติจริงที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อารี พันธมณี. (2540). **ความคิดสร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.
- _____. (2545). **ฝึกให้คิดเป็น คิดให้สร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ: ไยไหม.
- อารี รังสินนท์. (2532). **ความคิดสร้างสรรค์ (พิมพ์ครั้งที่ 3)**. กรุงเทพฯ: แพรวพิทยา.
- Guilford, J. P. (1959, August). Three faces of intellect. *American Psychologist*, 14(8), 469-479.
- _____. (1967). *The Nature of Human Intelligence*. New York: McGraw-Hill.
- Jellen, H. G. & Urban, K. K. (1986, Autumn). The TCT-DP (The Test for Creative Think drawing Production): An Instrument that can be applied to most age and ability groups. *The Creative Child and Adult Quarterly*, 11(3), 138-155.
- Lowenfeld, V. & Brittain, W. (1987). *Creative and Mental Growth*. New York: Macmillan.

Richard, C. R. & Norman, S. (1977). **Education Psychology: A Developmental Approach**.
Addison Wesley Publishing Company. Inc.

Torrance, E. P. (1965). **Education and the Creative Potential**. Minneapolis: The LundPress Inc.

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ โดยใช้แบบฝึกทักษะ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว

The Development of Mathematical Learning Achievement on
Multiplication Using Skill Exercises for Prathomsuksa 2
Studentsat Suraoladprao School

พิศุทธิ์ปภาณ จินะวงศ์¹
Pisutpaphan Chinawong

Received: May 14, 2021 Revised: June 13, 2021 Accepted: June 15, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ จำนวน 11 เล่ม และ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.27-0.77 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20-0.73 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.85 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่าที่ t-test for dependent sample

ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 82.33/83.67 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ที่กำหนดไว้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์หลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์, การคูณ, แบบฝึกทักษะ

¹ ครู, โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว สำนักงานเขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร e-mail: krutum.pisutpaphan@gmail.com

Abstract

The purposes of this study were to develop skill exercises entitled multiplication for Prathomsuksa 2 students at the standard criteria of 80/80 and to compare mathematics learning achievement on multiplication of PrathomSuksa 2 students by using the skill exercises. Samples were 20 Prathomsuksa 2 students studying in the second semester of academic year 2020 at Suraoladprow School. Samples were obtained by purposive sampling. The instruments used in this study were skill exercises entitled multiplication (11 volumes) and test of learning achievement on multiplication by 3-multiple choice examinations (30 questions) with 0.27-0.77 difficulty degree, 0.20-0.73 discrimination, and 0.85reliability.The data were analyzed by percentage, average, standard deviation and paired sample t-test.

The results indicated that the efficiency of skill exercises on multiplication was 82.33/83.67, which was in the standard criteria at 80/80. The students' mathematics learning achievement after using skill exercises was significantly higher than that before using skill exercises at significant level .05.

Keywords: Mathematics Learning Achievement, Multiplication, Skill Exercises

บทนำ

วิชาคณิตศาสตร์ถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดให้ ผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทุกคนได้เรียนรู้ ทั้งนี้เนื่องจากวิชาคณิตศาสตร์เป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนา ความคิดของมนุษย์ทำให้มนุษย์มีความคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างเป็นระบบและมีเหตุผล มีแบบแผน ตลอดจน สามารถวิเคราะห์ปัญหาได้อย่างรอบคอบ คณิตศาสตร์จึงมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต ช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ ดีขึ้น และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) ความรู้ทางคณิตศาสตร์จึงเป็น สิ่งจำเป็นในการดำเนินชีวิตของคนทุกคนในสังคม กล่าวคือ ในสังคมทุกสังคมจะปฏิเสธการมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและ ไม่ได้ เช่น การติดต่อแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการ การซื้อขาย ส่งของการชั่ง ตวง วัด การลงทุน การทำธุรกิจ การ ดูเวลาการเดินทาง การทำอาหาร เป็นต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่ต้องใช้ความรู้ทางคณิตศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้องทั้งสิ้น ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนจึงต้องคำนึงถึงผู้เรียนเป็นสำคัญ การออกแบบหลักสูตรการจัดการเรียนรู้ต้อง สอดคล้องกับบุคลิกภาพและความสนใจของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง โดยเฉพาะ อย่างยิ่งการเรียนรู้ที่เป็นพื้นฐานที่จะนำไปสู่ทักษะทางคณิตศาสตร์ สำหรับวิธีการที่จะเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิด คุณลักษณะดังกล่าวตามเป้าหมายนั้น คือ การฝึกให้นักเรียน มีความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ในชั้น เรียน ซึ่งประสบการณ์การฝึกทักษะในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ และกระบวนการ แก้ปัญหาคณิตศาสตร์ในชั้น เรียนจะเป็นรากฐานที่สำคัญอันจะนำไปสู่การพัฒนาวิธีการคิดและเสริมสร้างทักษะการแก้ปัญหาดัง ๆ ต่อไปได้ (ศิริวัน เกณทวี, 2557)

วิชาคณิตศาสตร์จึงมีความสำคัญต่อการพัฒนามนุษย์ซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญในการพัฒนาประเทศ แต่ในสภาพการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันพบว่ายังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ดังข้อมูลค่าสถิติผลการ ทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) วิชาคณิตศาสตร์ ปีการศึกษา 2562 ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 33.23 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าวเท่ากับ 28.61 คะแนน ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 50.00 คะแนนผลการทดสอบ ความสามารถของผู้เรียนพื้นฐานระดับชาติ (National Test: NT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียน สุเหร่าลาดพร้าว ปีการศึกษา 2562 คะแนนความสามารถด้านคำนวณ (Numeracy) มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 55.27 คะแนน (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2562) คะแนนผลการทดสอบความสามารถของผู้เรียนพื้นฐาน ระดับชาติ (National Test: NT) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว ปีการศึกษา 2562 คะแนนความสามารถด้านคำนวณ (Numeracy) มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 55.27 คะแนน (สถาบันทดสอบทาง การศึกษาแห่งชาติ, 2562) ซึ่งสูงกว่าร้อยละ 50.00 ไม่มากนัก และจากรายงานสรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ ผู้เรียนโรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว ปีการศึกษา 2562 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับต่ำ เนื่องจากผู้เรียนขาดพื้นฐานความรู้ ขาดทักษะทาง คณิตศาสตร์ ไม่เข้าใจเนื้อหา วิธีการ และขาดการฝึกฝนการทำความเข้าใจคณิตศาสตร์ (โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว, กลุ่มงานวิชาการ, 2562) ซึ่งสอดคล้องกับ สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2546) ระบุถึง สาเหตุสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำ คือ นักเรียนไม่สามารถนำความรู้ในวิชาคณิตศาสตร์ไปใช้ ในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ได้แสดงให้เห็นว่า การแก้ปัญหาคณิตศาสตร์เป็นทักษะกระบวนการที่เป็นหัวใจของการเรียน การสอนคณิตศาสตร์ และอีกหนึ่งสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการจัดการเรียนการสอนที่ไม่สอดคล้องกับระดับ ความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียน ขาดสื่อสำหรับส่งเสริมการจัดการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ในเรื่องการคูณ ให้ สอดคล้องกับความสามารถของผู้เรียน เป็นผลทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียน ขาดแรงกระตุ้นและ จูงใจในการเรียน (อารยา ยุวนะเดมิย์, 2560) จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน เรื่อง การคูณ อยู่ใน ระดับต่ำ และมีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่ต้องได้รับการแก้ไข

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้น จึงจำเป็นต้องหาแนวทางหรือวิธีการในการแก้ไข ปัญหาเพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ของนักเรียนให้สูงขึ้น วิธีการหนึ่งที่จะช่วย ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ คือ การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างหลากหลาย รูปแบบยึดหลักการบูรณาการเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติจริง ตลอดจนหลักการเรียนรู้ทักษะกระบวนการต่าง ๆ ใช้สื่อการสอน วิธีสอนและเทคนิคการสอนเข้ามาช่วยให้กระบวนการสอนเกิดประสิทธิภาพ (ทิตนา แหมมณี, 2554) สอดคล้องกับ สุคนธ์ สินธพานนท์ (2553) ที่กล่าวว่า การแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ทางการเรียนในรายวิชา คณิตศาสตร์วิธีหนึ่งคือการฝึกทักษะซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองตามอัตภาพ ผู้เรียนแต่ละคนมี ความสามารถแตกต่างกัน การให้ผู้เรียนได้ทำแบบฝึกหัดเหมาะสมกับความสามารถของแต่ละคน ใช้เวลาที่แตกต่างกันออกไปตามลักษณะการเรียนรู้ของแต่ละคนจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ ผู้เรียนเกิดกำลังใจในการเรียน นอกจากนี้ ยังมีผู้สนใจในการนำแบบฝึกทักษะมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน คณิตศาสตร์ในเนื้อหาต่างๆ ในทุกระดับ ซึ่งผลการศึกษาพบว่าแบบฝึกทักษะสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนคณิตศาสตร์ให้สูงขึ้น (ชญาพร ภูทองชัย, 2561; ราไพ ดวงบุผา, 2561; ชซาพิมพ์ สัมมา, 2562; นราทิพย์ ใจเพียร, 2562; และ ทิวพร แก้วคำสอน, 2564)

จากความจำเป็นที่ต้องพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และลักษณะ สำคัญของแบบฝึกทักษะดังที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกทักษะ กระบวนการทางคณิตศาสตร์ นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคล ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อนำผลการวิจัย ไปเป็นแนวทางในการพัฒนาแบบฝึกทักษะนอกเหนือจากตำราเรียน และเพื่อเป็นทางเลือกใน การใช้สื่อการเรียนการสอนสำหรับครูผู้สอน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนในเนื้อหาวิชาอื่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

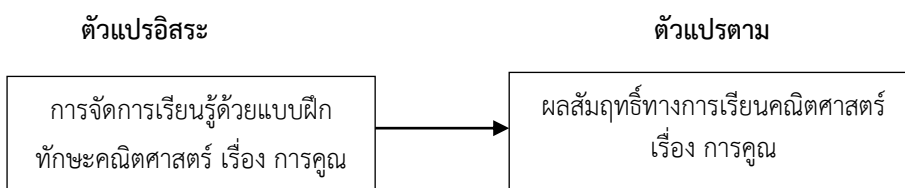
1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและ หลังเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ

สมมติฐานการวิจัย

1. แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ E_1/E_2 ตาม เกณฑ์ 80/80
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีกรอบแนวคิดในการสร้างแบบฝึกทักษะ ได้จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและ คำนวณงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยคำนึงถึงความต้องการและความเหมาะสมกับการนำไปใช้ได้จริงในโรงเรียน ซึ่ง อาศัยแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (ทิตนา แหมมณี, 2554) เพื่อใช้เป็นแนวทางที่ทำให้ ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้โดยผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์เป็นกรอบแนวความคิดการวิจัย ประกอบด้วย ตัวแปรอิสระ คือ การจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะ เรื่อง การคูณ และตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การคูณ ดังนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว สำนักงานเขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมนักเรียน 20 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว สำนักงานเขตวังทองหลาง กรุงเทพมหานคร ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นห้องเรียนที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ในชั้นดังกล่าว

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

2.1 แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 11 เล่ม ประกอบด้วย เล่ม 1 การนับเพิ่มครั้งละเท่า ๆ กัน เล่ม 2 การนับเพิ่มกับการบวกและการเขียนประโยคสัญลักษณ์ เล่ม 3 ความหมายของการคูณ เล่ม 4 การคูณจำนวนที่มีหนึ่งหลักกับจำนวนที่มีหนึ่งหลัก เล่ม 5 สนุกกับสูตรคูณ เล่ม 6 การสลับที่การคูณ เล่ม 7 การคูณจำนวนที่มีหนึ่งหลักกับ 10, 20, 30,...90 เล่ม 8 การคูณจำนวนหนึ่งหลักกับสองหลัก เล่ม 9 การหาตัวไม่ทราบค่าของการคูณ เล่ม 10 การเปรียบเทียบการคูณ และเล่ม 11 โจทย์ปัญหาการคูณ พร้อมด้วยคู่มือการใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ และแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน มีค่าดัชนี IOC อยู่ระหว่าง 0.66-1.00 ซึ่งผลการประเมินความเหมาะสมจากแบบประเมินความเหมาะสมของแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ โดยใช้เกณฑ์แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน พบว่า มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.51$, $SD = 0.06$) ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ไปทดลองหาประสิทธิภาพกับนักเรียนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างโดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556) ดังนี้

3.1.1 การทดลองรายบุคคลใช้อัตราส่วน 1: 1: 1 เป็นนักเรียนที่เรียนเก่ง 1 คน เรียนปานกลาง 1 คน และเรียนอ่อน 1 คน รวม 3 คน โดยยึดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกผลการทดลองใช้ พบว่าได้ค่าประสิทธิภาพ 70.42/77.78 แสดงว่าแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพไม่เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงทำการปรับปรุงแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ ก่อนการนำไปใช้ในการทดลองแบบกลุ่มเล็ก

3.1.2 การทดลองแบบกลุ่มเล็ก ใช้อัตราส่วน 3: 3: 3 เป็นนักเรียนที่เรียนเก่ง 3 คน เรียนปานกลาง 3 คน และเรียนอ่อน 3 คน รวม 9 คน ที่ไม่ซ้ำกับนักเรียนในการทดลองรายบุคคล โดยยึดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก พบว่า ได้ค่าประสิทธิภาพ 78.19/80.78 แสดงว่าแบบฝึก

ทักษะคณิตศาสตร์ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพไม่เป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงทำการปรับปรุงแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์อีกครั้ง ก่อนการนำไปใช้ในการทดลองแบบภาคสนาม

3.1.3 การทดลองภาคสนามใช้อัตราส่วน 10: 10: 10 เป็นนักเรียนที่เรียนเก่ง 10 คน เรียนปานกลาง 10 คน และเรียนอ่อน 10 คน รวม 30 คน ที่ไม่ซ้ำกับนักเรียนในการทดลองรายบุคคล และรายกลุ่มเล็ก โดยยึดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับชั้นเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก พบว่า ได้ค่าประสิทธิภาพ 82.33/83.67 จากค่าประสิทธิภาพที่ได้แสดงว่า แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ มีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพราะผลของการปรับปรุงแก้ไขจากการทดลองแบบกลุ่มเล็กและแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ที่สร้างขึ้นสามารถสนองตอบการเรียนรู้ของนักเรียนได้

3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นข้อสอบปรนัย แบบชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ 30 คะแนน ครอบคลุมสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้ นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) พบว่า เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้แบบทดสอบทั้งหมด 30 ข้อ จากนั้นนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (tryout) จำนวน 30 คน โดยใช้เวลาในการทดสอบ 1 ชั่วโมงมีค่าความยากง่ายตั้งแต่ 0.27- 0.77 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.27-0.73 และค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.85

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้รูปแบบ One Group Pre-test Post-test Design (ประสาธน์ เถลิงเฉลิม, 2556) โดยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ใช้เวลาในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ จำนวน 11 เล่ม รวม 22 ชั่วโมง ทั้งนี้ไม่รวมเวลาทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และหลังเรียน (Post-test) ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

4.1 ปฐมนิเทศให้นักเรียนเข้าใจถึงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 แล้วจึงดำเนินการจัดการเรียนรู้

4.2 นักเรียนทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ ใช้เวลา 60 นาทีหลังจากนั้นนำกระดาษคำตอบของนักเรียนทุกคนมาตรวจให้คะแนนแล้วบันทึกคะแนนไว้

4.3 ดำเนินการทดลองใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 22 ชั่วโมง

4.4 ให้นักเรียนศึกษาแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์จนครบ พร้อมทั้งสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน การเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ และผลงานที่นักเรียนทำแบบฝึกหัด ตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วนในการทำแบบฝึกทักษะของนักเรียน

4.5 ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังเรียน (Post-test) เมื่อเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์เรื่อง การคูณ ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฉบับเดียวกับการใช้ทดสอบก่อนเรียนมาทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างอีกครั้งใช้เวลา 60 นาที หลังจากนั้นนำกระดาษคำตอบของนักเรียนทุกคนมาตรวจให้คะแนนแล้วบันทึกคะแนนไว้

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 ผลการสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ใช้ค่าสถิติ คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_1/ E_2)

5.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การคูณ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ โดยการทดสอบแบบที (t-test for dependent samples)

ผลการวิจัย

1. การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 พบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ มีคะแนนเฉลี่ยของกระบวนการเท่ากับ 65.87 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 82.33 และคะแนนเฉลี่ยประสิทธิภาพของผลลัพธ์เท่ากับ 25.10 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.67 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ มีค่าประสิทธิภาพ E_1/ E_2 เท่ากับ 82.33/83.67 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ที่กำหนดไว้ รายละเอียดดังข้อมูลที่ปรากฏตาราง 1

ตาราง 1 ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

การหา ประสิทธิภาพ	จำนวน นักเรียน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ (80 คะแนน)		ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (30 คะแนน)	
		คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ (E_1)	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ (E_2)
ภาคสนาม	30	65.87	82.33	25.10	83.67

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง การคูณ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ($\bar{X} = 20.80$, S.D. = 4.47) สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน ($\bar{X} = 10.20$, S.D. = 3.46) รายละเอียดดังข้อมูลที่ปรากฏตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	df	t	Sig
ทดสอบก่อนเรียน	20	30	10.20	3.46	19	9.91*	0.00
ทดสอบหลังเรียน	20	30	20.80	4.47			

* $p < .05$

อภิปรายผล

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.33/83.67 เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพที่กำหนดไว้ คือ 80/80 และเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยมีกระบวนการออกแบบและพัฒนาอย่างเป็นระบบตามวิธีการสร้างแบบฝึกทักษะ เริ่มด้วยการศึกษาแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะ เพื่อใช้เป็นกรอบในการสร้างและพัฒนาแบบฝึกทักษะ ลำดับต่อมาผู้วิจัยวิเคราะห์หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2560) ศึกษาสาระการเรียนรู้ มาตรฐาน และตัวชี้วัด จากนั้นแบ่งเนื้อหาออกเป็น 11 เล่ม เพื่อให้มีความเหมาะสมกับเวลาและลักษณะของผู้เรียน โดยเรียงลำดับชั้นของเนื้อหาจากง่ายไปยาก อีกทั้งยังกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ โดยผ่านการประเมินความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญ อีกทั้งยังผ่านการทดลอง (Try out) เพื่อหาค่าประสิทธิภาพด้วยการทดลองแบบหนึ่งต่อหนึ่ง แบบกลุ่มเล็ก และทดลองแบบภาคสนาม เพื่อหาจุดบกพร่อง และนำจุดบกพร่องมาปรับปรุงและพัฒนาให้แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีความสมบูรณ์มากที่สุด สอดคล้องกับแนวคิดของ ถวัลย์ มาศจรัส (2550) ที่กล่าวว่า หลักการสร้างแบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องมีลักษณะ ดังนี้ 1) สร้างแบบฝึกทักษะให้มีความสอดคล้องกับหลักจิตวิทยา และพัฒนาการของนักเรียนตามลำดับขั้นของการเรียนรู้ แบบฝึกทักษะที่ดีต้องอาศัยรูปภาพในการจูงใจและดึงดูดนักเรียน และควรเรียบเรียงเนื้อหาจากง่ายไปยาก 2) มีจุดประสงค์ที่แน่นอนว่าทักษะด้านใดของนักเรียน 3) ต้องคำนึงถึงความสามารถระหว่างบุคคลของกลุ่มนักเรียนด้วย 4) แบบฝึกทักษะที่ดีต้องมีคำชี้แจงง่าย ๆ สั้น ๆ ที่นักเรียนอ่านแล้วเข้าใจและทำแบบฝึกทักษะได้ด้วยตนเอง 5) แบบฝึกทักษะต้องมีความถูกต้อง ครูต้องทำการพิจารณาให้รอบคอบ ทดลองทำด้วยตัวเองเสียก่อน อย่าให้มีข้อผิดพลาด 6) ให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะแต่ละครั้งต้องมีความเหมาะสมกับเวลาและช่วงความสนใจ และ 7) แบบฝึกทักษะควรมีหลากหลายรูปแบบเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างกว้างขวางส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน สอดคล้องกับการศึกษาของธนพล ศักดิ์ศรีท้าว (2558) ศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง เวลา กลุ่มสาระการเรียนรู้ คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ เรื่อง เวลา โดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เท่ากับ 77.35/77.27 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 75/75 ที่ตั้งไว้ อีกทั้งสอดคล้องกับผลการศึกษาของชาพิมพ์ สัมมา (2562) ทำการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง ทศนิยมและเศษส่วน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ด้วยเทคนิค STAD พบว่า แบบฝึกเสริมทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง ทศนิยมและเศษส่วน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ด้วยเทคนิค STAD ประสิทธิภาพ 81.13/83.83 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ นราทิพย์ ใจเพียร (2562) ทำการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เรื่อง การบวก ลบ ทศนิยม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะ พบว่า ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์มีค่าเท่ากับ 81.60/79.89 ซึ่งซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้เท่ากับ 75/75 และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ทิวาพร แก้วคำสอน (2564) ทำการพัฒนาแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI ร่วมกับเทคนิค KWDL สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ที่พัฒนาขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.05/78.67 เป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75 ที่ตั้งไว้ซึ่งจากผลการวิจัยที่กล่าวมานั้น สะท้อนให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะ เป็นสื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ที่มีความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด สอดคล้องกับเนื้อหา มีองค์ประกอบที่ครบถ้วนสมบูรณ์ มีความเหมาะสมกับผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้โดยง่าย

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ เรื่อง การคูณ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 20.80 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 10.20 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยโดยคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้อย่างเหมาะสม โดยแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.33/83.67 นั้น เป็นไปตามประสิทธิภาพที่กำหนด ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ โดยได้ศึกษาหลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เลือกประเภทของแบบฝึกทักษะให้มีความเหมาะสมกับวัยและความสนใจของนักเรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล กำหนดขอบเขตเนื้อหาสาระได้ชัดเจนเข้าใจง่าย กำหนดกิจกรรมโดยเรียงลำดับเนื้อหาจากส่วนที่ง่ายไปหาส่วนที่ยากจึงสามารถใช้ในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้นได้รวมทั้งก่อนการจัดการเรียนรู้นั้น ผู้วิจัยได้เตรียมการสอนเป็นอย่างดี ระหว่างที่จัดการเรียนรู้ผู้วิจัยได้อธิบาย ยกตัวอย่างให้นักเรียนได้มองเห็นความสัมพันธ์ของเนื้อหาย่อย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาเนื้อหาได้ตามศักยภาพ และช่วยเหลือซึ่งกันและกันอีกทั้งแบบฝึกทักษะช่วยในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และยังสนองต่อความต้องการที่แตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียน ช่วยฝึกและส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรับผิดชอบในการทำกิจกรรมแบบฝึกทักษะและรู้จักทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อนุพันธ์ บูสฮันต์ (2551) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะคือสื่อการสอนที่ครูสร้างขึ้นเพื่อใช้ฝึกทักษะของผู้เรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาให้เกิดความรู้ความเข้าใจจนก่อให้เกิดเป็นทักษะสูงสุด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ธนพล ศักดิ์ศรีท้าว (2558) ทำการศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง เวลาในกลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะ เรื่อง เวลา โดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อีกทั้งสอดคล้องกับ สุกานดา โคระรัตน์ (2560) ทำการพัฒนาแบบฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง การบวก ลบ คูณ หารระคน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับ นราทิพย์ ใจเพียร (2562) ทำการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ เรื่อง การบวก ลบ ทศนิยม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะ พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ เรื่อง การบวก ลบ ทศนิยม สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับ ทิพาพร แก้วคำสอน (2564) ทำการพัฒนาแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI ร่วมกับเทคนิค KWDL สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ที่พัฒนาขึ้น หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งจากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เป็นสื่อการเรียนการสอนอีกประเภทหนึ่งที่ช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ให้สูงขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ครูผู้สอนในระดับชั้นอื่น จึงควรนำไปทดลองใช้และพัฒนาต่อไป

1.2 จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ครูผู้สอนควรมีการจัดทำแบบฝึกทักษะในเนื้อหาอื่น ๆ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป

2.1 ผู้วิจัยทำการสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง การคูณ และหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ พบว่า แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด แต่ยังขาดการหาประสิทธิผลของการใช้แบบฝึกทักษะ และการประเมินผลความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์ เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ครอบคลุมจึงควรหาประสิทธิผลของแบบฝึกทักษะวิชาคณิตศาสตร์ และประเมินผลความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ

2.2 ควรพัฒนาแบบฝึกทักษะและการจัดการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560)ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- ชาภาพิมพ์ สัมมา. (2562). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง ทศนิยมและเศษส่วน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบการสอนแบบร่วมมือกันเรียนรู้ ด้วยเทคนิค STAD. **วารสารสถาบันวิจัยญาณสังวร. (10)1**, 37-53.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. **วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์. 5(3)**, 7 – 20.
- ถวัลย์ มาศจรัส. (2551). **การพัฒนาคุณภาพผลงานทางวิชาการด้วยนวัตกรรม 3 มิติ**. กรุงเทพฯ: 21 เซ็นจูรี.
- ทิตากร ทองระยั. (2558). ผลการใช้แบบฝึกทักษะ เรื่องความน่าจะเป็น กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนรู้ตามทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์. **วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์**.
- ทิวาพร แก้วคำสอน. (2564). การพัฒนาแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ เรื่อง ความน่าจะเป็น โดยใช้การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค TAI ร่วมกับเทคนิค KWDL สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. **วารสารบัณฑิตศึกษา. 80(18)**, 96-104.
- ทิตนา แหมมณี. (2554). **ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 14)**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนพล ศักดิ์ศรีท้าว. (2558). ผลการใช้แบบฝึกทักษะเรื่อง เวลา โดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้ 4MAT สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. **วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์**.
- นราทิพย์ ใจเพียร. (2562). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์เรื่อง การบวก ลบ ทศนิยม สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกทักษะ. **วารสารวิชาการ (13)3**, 49-57.
- ประสาธต์ เนื่องเฉลิม. (2556). **วิจัยการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ราไฟ ดวงบุบผา. (2561). การพัฒนาแบบฝึกทักษะคณิตศาสตร์ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ STAD เรื่อง การคูณ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. **วารสารบัณฑิตวิทยาลัย พิษณุพนธ์. 13(1)**, 115-122.
- โรงเรียนสุเหร่าลาดพร้าว, กลุ่มงานวิชาการ. (2562). **รายงานผลการประเมินตนเองของสถานศึกษา ปีการศึกษา 2562 ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน**. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- ศิริวัน เกณทวี. (2557). การพัฒนาการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้แบบฮิวริสติกส์ เรื่อง สมการเชิงเส้นตัวแปรเดียวของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. **วารสารบัณฑิตวิทยาลัยพิษณุพนธ์. 9(1)**, 130.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2546). **คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ คณิตศาสตร์**. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.
- สุคนธ์ สินธพานนท์. (2553). **นวัตกรรมการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน (พิมพ์ครั้งที่ 4)**. กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิค พรินต์ติ้ง.
- อนงพันธ์ ไบสุชนธุ์. (2551). **การใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการคิดของนักเรียนชั้นอนุบาล**. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญา มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

อารยา ยูวะนะเตมีย์. (2560). การเปรียบเทียบพัฒนาการทักษะการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์และพัฒนาการการรับรู้ความสามารถ ของตนเองทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่ใช้วิธีการประเมินตนเองต่างกัน: วิธีการ RUBRIK แอนโนเทตประยุกต์และแบบสอบถามปลายเปิด. วารสารอิเล็กทรอนิกส์ทางการศึกษา, 13(1), 270-284.

สภาพชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3
The Professional Learning Community in Educational Institutions
Perceived by Teachers Opinions Under Kanchanaburi Primary
Educational Service Area 3

อัญชลี ทองประเสริฐ¹, พงษ์ศักดิ์ รวมชมรัตน์²
Anchalee Thongprasop, Pongsak Ruamchomrat

Received: May 22, 2021 Revised: June 15, 2021 Accepted: June 16, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาและ 2) เปรียบเทียบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 จำแนกตามขนาดสถานศึกษาตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 จำนวน 277 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ซึ่งมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา เท่ากับ 0.67–1.00 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.957 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ คือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวและทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ เก้าหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 โดยภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก พบว่ามีระดับการปฏิบัติมากเรียงตามลำดับ คือ ด้านที่ร่วมแรงร่วมใจ รองลงมาคือ ด้านการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพด้านชุมชนกัลยาณมิตร ด้านโครงสร้างสนับสนุนชุมชน ด้านวิสัยทัศน์ร่วม และด้านภาวะผู้นำร่วม ตามลำดับ 2) การเปรียบเทียบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาของผู้บริหารสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 จำแนกตามขนาดสถานศึกษาโดยภาพรวม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ผู้บริหารสถานศึกษาขนาดใหญ่ มีการปฏิบัติมากกว่าผู้บริหารสถานศึกษานขนาดกลาง

คำสำคัญ: ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ, ความคิดเห็นของครู

¹ นักศึกษาสาขาวิชาการบริหารการศึกษา, หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี
e-mail: sujitra0542518@kru.ac.th

² อาจารย์ ดร., ประจำหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต, คณะครุศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี

Abstract

The purposes of this research were 1) to study professional learning community in educational institutions and 2) to compare professional learning community in educational institutions perceived by teachers' opinions under Primary Educational Service Area Office of Kanchanaburi Area 3 classified by sizes of educational institutions. The examples used for this research were 277 teachers under Primary Educational Service Area Office of Kanchanaburi Area 3 by the method of stratified sampling. The tool used for the research was 5-level rating scale questionnaire with content validity between 0.67 – 1.00 and reliability at 0.95. The data was collected by statistics which were percentage, mean, standard deviation, One-Way ANOVA analysis and test of difference of pairwise average based on Scheffe's method with statistical significance at .05.

The results showed that: 1) the professional learning community in educational institutions perceived by teachers' opinions under Primary Educational Service Area Office of Kanchanaburi Area 3 was overall at a high level in operation and respectively found a high level considering from each aspect as follows: collaborative teamwork, learning and professional development caring community, supportive structure for community, shared vision, and shared leadership, 2) the comparison of professional learning community in educational institutions perceived by teachers' opinions under Primary Educational Service Area Office of Kanchanaburi Area 3 classified by sizes of educational institutions, in overall, was statistically significant difference as the administrators of large-sized educational institutions were more operative than the medium-sized educational institutions.

Keywords: Professional Learning Community, Teachers' Opinions

บทนำ

การจัดการศึกษาที่มีคุณภาพนั้นจะต้องประกอบด้วยหลักสูตรกระบวนการเรียนการสอนครูและบุคลากรทางการศึกษาและระบบการบริหารจัดการซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญกล่าวคือ หลักสูตรจะต้องมีลักษณะกว้าง ยืดหยุ่น และมีความเป็นสากลทัดเทียม มาตรฐานโลกมีเนื้อหาที่จำเป็นต่อการเรียนรู้โลกปัจจุบันและอนาคตเปิดโอกาสให้ชุมชนหรือสังคมมีส่วนร่วมในการกำหนดและพัฒนาหลักสูตรให้ยืดหยุ่นและหลากหลาย กับสภาพความเป็นอยู่ที่เป็นจริงของชุมชนหรือสังคม กระบวนการเรียนการสอน จะต้องเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางโดยมุ่งเน้นการค้นคว้า สร้างความรู้ร่วมกับผู้เรียน ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนการเรียนรู้ร่วมประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง กิจกรรมและสื่อการเรียนสอดคล้องและสัมพันธ์กันส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถของผู้เรียน แต่ละคนบทเรียนต้องท้าทายทางปัญญาคำถามต่างๆ ต้องพัฒนาทักษะ การคิดอารมณ์และความรู้สึกให้โอกาสในการแสดงออกอย่างอิสระมีความคาดหวัง ความเป็นเลิศของนักเรียนร่วมกันทั้งพ่อแม่ ผู้ปกครองนักเรียนและครูใช้แหล่งเรียนรู้ที่เหมาะสมใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 14)

ตามนโยบายรัฐบาลปัจจุบันของ พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ในปี พ.ศ. 2559 ครอบคลุมทั้งในส่วนที่กำหนดการพัฒนาครูและบุคลากรทางการศึกษาในนโยบายการศึกษา โดยตรง ข้อเสนอในการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561) และนโยบายของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ มีการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบโดยปฏิรูปโครงสร้างและการ บริหารจัดการปรับปรุงกฎหมายให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญ และระดมทรัพยากรเพื่อการปรับปรุง การบริหารจัดการศึกษา ตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจนถึงระดับอุดมศึกษา พัฒนาครูพัฒนา ระบบการคัดเลือกเข้าสู่มหาวิทยาลัย พัฒนาหลักสูตร รวมทั้งปรับหลักสูตรวิชาแกนหลักรวมถึงวิชาประวัติศาสตร์ปรับปรุงสื่อการเรียนการสอน พัฒนาทักษะในการคิดวิเคราะห์ ปรับบทบาท การศึกษานอกโรงเรียนเป็นสำนักงานการศึกษาตลอดชีวิต และจัดให้มีศูนย์การศึกษาตลอดชีวิต เพื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมในแต่ละพื้นที่ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2562, หน้า 2) ตลอดจนส่งเสริมการกระจายอำนาจให้ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วม ในการจัดการศึกษาเพื่อนำไปสู่เป้าหมายคุณภาพการศึกษา และการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นคุณธรรม จะเห็นได้ว่ามีการนำ ไปสู่การเปลี่ยนแปลงการพัฒนาคุณภาพครูยุคใหม่ที่เป็นผู้อำนวยการ ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็น วิชาชีพมีคุณค่ามีระบบ กระบวนการผลิตและพัฒนาครูคณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาที่มีคุณภาพมาตรฐาน เหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง สามารถดึงดูดคนเก่งและดีมีใจรักมาเป็นครูมีปริมาณเพียงพอ และสามารถ จัดการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพ สามารถพัฒนาตนเองและแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่องมีสภาวะวิชาชีพที่ เข้มแข็ง บริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี (ณรงค์ฤทธิ์ อินทนาม, 2553, หน้า 2)

ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ หรือ PLC มีพื้นฐานมาจากภาคธุรกิจเกี่ยวกับความสามารถขององค์กร ในการเรียนรู้ กล่าวได้ว่า ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพเกิดจากการประยุกต์แนวคิดองค์กรแห่งการเรียนรู้ ประยุกต์สู่โรงเรียนแห่งการเรียนรู้ อย่างไรก็ตามการบริหารองค์กรโรงเรียนโดยทั่วไป ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดการบริหาร อุตสาหกรรมหรือวิทยาศาสตร์การจัดการในตอนต้นยุคศตวรรษที่ 20 ที่อธิบายการจัดองค์กรแบ่งตามหน้าที่โดยมี การจัด การทั้งการวางแผนการจัดองค์กรการบังคับบัญชาสั่งการ การประสานงาน และการควบคุม ทอมสัน และคณะ (Thompson, et al., 2004) ยังกล่าวว่า การมุ่งเน้นการฝึกอบรมด้านเทคนิควิธีการทำงานมากกว่าการเรียนรู้ในฐานะงานจริงเช่นนี้ทำให้การบริหารโรงเรียนส่วนใหญ่จึงเป็นระบบควบคุมบังคับบัญชาและความสัมพันธ์ แบบแนวดิ่ง จึงทำให้เกิดการเรียนรู้และความร่วมมือกันน้อย รวมถึงการแยกส่วนกันทำงาน จนขาดความสามารถ ในการแก้ปัญหา นอกจากนั้นยังทำให้ลดทอนประสิทธิภาพในการทำงานแบบเปิดใจเรียนรู้ รับฟัง เพื่อเปลี่ยนแปลง อีกทั้งการพัฒนาการศึกษาที่มีเป้าหมายสำคัญคือ พัฒนาความเป็นมนุษย์ สอดคล้องกับมาตรา 6 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ปรับปรุง พ.ศ. 2553 นั้นไม่สามารถทำอย่างโดดเดี่ยว แบ่งแยก กันทำ

ครูจะต้องเปลี่ยนบทบาทจากครูผู้สอนเป็นครูฝึก ที่สามารถจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 การส่งเสริมการทำงานเป็นเครือข่ายผู้ประกอบการวิชาชีพครูจะช่วยให้ การพัฒนาครูและการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาครั้งนี้เกิดขึ้นและขับเคลื่อนได้อย่างเป็น รูปธรรม ด้วยการสร้างพื้นที่การเรียนรู้ (learning space) ของครูในเครือข่าย ให้เกิดการเรียนรู้ ร่วมกัน นอกจากนั้นยังต้องยกระดับทักษะความสามารถของครูและขยายเครือข่ายเกิดเป็น “ชุมชนครูมืออาชีพ” (professional learning community) หรือ “ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ” (professional learning community: PLC) เพื่อส่งเสริม สนับสนุนครูและบุคลากรทางการศึกษา ให้มีการรวมตัวกันเป็นเครือข่ายทางวิชาชีพ โดยจัดสรรเงินอุดหนุนให้แก่เครือข่ายเพื่อนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมพัฒนาวิชาชีพที่ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนและคุณภาพการศึกษาอย่าง แท้จริง จะเห็นได้ว่า การสร้างเครือข่ายนั้นจะต้องคำนึงเสมอว่า เครือข่ายเป็นกระบวนการพัฒนา ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์มีการเชื่อมโยงด้านการเรียนรู้การลงทุน การบำรุง (พุ่มพัก) และการรักษาสัมพันธ์ภาพการประสานงานของกลุ่มบุคคล กลุ่มองค์กร หน่วยงาน หรือสถาบัน ที่สมัครใจ ที่จะแลกเปลี่ยนข่าวสาร หรือทำกิจกรรม ที่เป็นประโยชน์ภายใต้วัตถุประสงค์ หรือ ข้อตกลงอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกันชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพครู (วิจารณ์ พานิช, 2556, หน้า 15)

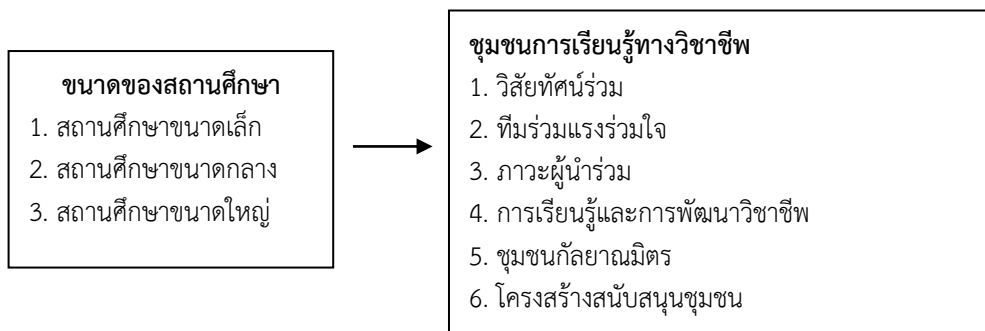
จากเหตุผลและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 มาใช้ในการพัฒนาความสามารถในการออกแบบการเรียนรู้การสอน ให้ครูได้มีโอกาสพบปะ เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน รวมทั้งกำหนดเป้าหมายและคุณภาพของผู้เรียนในการจัดการเรียนรู้ของครูให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ส่งเสริมการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพของครู เพื่อนำไปสู่การพัฒนาและปรับปรุงชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพของผู้บริหารสถานศึกษาให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3
2. เพื่อเปรียบเทียบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 จำแนกตามขนาดสถานศึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเรื่องชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ซึ่งผู้วิจัยอาศัยกรอบแนวคิดของ ชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ในระดับสถานศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2561, หน้า 26) ได้กำหนดชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาไว้ 6 ด้านประกอบด้วย วิสัยทัศน์ร่วม ทีมร่วมแรงร่วมใจ ภาวะผู้นำร่วม การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ ชุมชนกัลยาณมิตร โครงสร้างสนับสนุนชุมชน มาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังภาพประกอบ

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กาญจนบุรี เขต 3 จำนวน 984 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กาญจนบุรี เขต 3 ซึ่งกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, pp. 607-610) ที่ระดับค่าความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นชนิดที่ไม่สัดส่วน ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 277 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ขนาดของสถานศึกษา ประกอบด้วย

- 2.1.1 สถานศึกษาขนาดเล็ก
- 2.1.2 สถานศึกษาขนาดกลาง
- 2.1.3 สถานศึกษาขนาดใหญ่

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษา ประกอบด้วย

- 2.2.1 วิสัยทัศน์ร่วม
- 2.2.2 ทีมร่วมแรงร่วมใจ
- 2.2.3 ภาวะผู้นำร่วม
- 2.2.4 การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ
- 2.2.5 ชุมชนกัลยาณมิตร
- 2.2.6 โครงสร้างสนับสนุนชุมชน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามแบบตรวจสอบรายการ เกี่ยวกับสภาพของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 4 ข้อ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และขนาดสถานศึกษา

ตอนที่ 2 แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าชนิด 5 ระดับ จำนวน 30 ข้อ เกี่ยวกับชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา กาญจนบุรี เขต 3 ซึ่งมีทั้งหมด 6 ด้าน

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

4.1 ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นเสนออาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของคำถาม ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแก้ไขในข้อบกพร่อง

4.2 ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา พบว่า มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.67-1.00

4.3 ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ได้ปรับปรุงจากคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ที่ปรึกษา แล้วไปทดลองใช้ (tryout) กับครู โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (reliability) วิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.957

4.4 ผู้วิจัยนำผลมาพิจารณาปรับปรุง ขอคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา และจัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์

4.5 ผู้วิจัยดำเนินการส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์และประสานงานทางโทรศัพท์เก็บแบบสอบถามจากผู้ตอบแบบสอบถามโดยตรงที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 277 ชุด ได้กลับคืนมา 277 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้เป็นไปอย่างถูกต้องตามระเบียบวิธีวิจัย ผู้วิจัยได้ใช้สถิตินำมาวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการวิเคราะห์แจกแจงความถี่และร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 โดยภาพรวมและรายด้าน โดยวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย (mean หรือ $\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation หรือ S.D.)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์การเปรียบเทียบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 จำแนกตามขนาดสถานศึกษา โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่ ด้วยวิธีการของเชฟเฟ

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 สรุปผลได้ ดังนี้

ตาราง 1 ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 โดยภาพรวม

ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
1. วิสัยทัศน์ร่วม	3.12	0.69	ปานกลาง
2. ทีมร่วมแรงร่วมใจ	3.94	0.84	มาก

ตาราง 1 (ต่อ)

ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ
3. ภาวะผู้นำร่วม	3.04	0.58	ปานกลาง
4. การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ	3.87	0.60	มาก
5. ชุมชนกัลยาณมิตร	3.84	0.59	มาก
6. โครงสร้างสนับสนุนชุมชน	3.80	0.56	มาก
รวมเฉลี่ย	3.60	0.39	มาก

จากตาราง 1 พบว่า ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 โดยภาพรวมมีการปฏิบัติอยู่ในระดับมากเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีระดับการปฏิบัติมากเรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย คือ ด้านทีมร่วมแรงร่วมใจ รองลงมาคือ ด้านการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ ด้านชุมชนกัลยาณมิตร ด้านโครงสร้างสนับสนุนชุมชน ด้านวิสัยทัศน์ร่วม และด้านภาวะผู้นำร่วม

ตาราง 2 การเปรียบเทียบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 จำแนกตามขนาดสถานศึกษา โดยภาพรวม

การเปรียบเทียบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู	ขนาดสถานศึกษา						F	Sig.
	เล็ก		กลาง		ใหญ่			
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.		
1. วิสัยทัศน์ร่วม	3.08	0.84	3.10	0.74	3.19	0.55	5.90**	0.002
2. ทีมร่วมแรงร่วมใจ	4.16	0.54	3.87	0.63	3.78	0.54	4.31*	0.012
3. ภาวะผู้นำ	2.89	0.98	3.07	0.82	3.15	0.78	5.02**	0.008
4. การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ	3.85	0.47	3.76	0.66	3.99	0.52	4.79**	0.009
5. ชุมชนกัลยาณมิตร	3.81	0.40	3.82	0.66	3.89	0.52	0.54	0.581
6. โครงสร้างสนับสนุนชุมชน	3.86	0.52	3.76	0.67	3.78	0.62	0.58	0.602
รวมเฉลี่ย	3.61	0.29	3.56	0.39	3.63	0.39	5.43**	0.005

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 2 พบว่าการเปรียบเทียบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 จำแนกตามขนาดสถานศึกษา โดยภาพรวม มี

ความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพด้านวิสัยทัศน์ร่วม ด้านภาวะผู้นำ และด้านการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพด้านทีมร่วมแรงร่วมใจ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงทำการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีการของเชฟเฟสรุปผลได้ ดังนี้

2.1 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ด้านวิสัยทัศน์ร่วม ระหว่างสถานศึกษาขนาดใหญ่กับสถานศึกษาขนาดกลาง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ครูในสถานศึกษาขนาดใหญ่มีการปฏิบัติด้านวิสัยทัศน์ร่วมมากกว่าครูในสถานศึกษาขนาดกลาง

2.2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ด้านทีมร่วมแรงร่วมใจ ระหว่างสถานศึกษาขนาดกลางกับสถานศึกษาขนาดใหญ่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ครูในสถานศึกษาขนาดกลางมีการปฏิบัติด้านทีมร่วมแรงร่วมใจมากกว่าครูสถานศึกษาขนาดใหญ่

2.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ด้านภาวะผู้นำ ระหว่างสถานศึกษาขนาดเล็กกับสถานศึกษาขนาดใหญ่ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ครูในสถานศึกษาขนาดใหญ่มีการปฏิบัติด้านภาวะผู้นำมากกว่าครูในสถานศึกษาขนาดเล็ก

2.4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ด้านการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ ระหว่างสถานศึกษาขนาดกลางกับสถานศึกษาขนาดใหญ่ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ครูในสถานศึกษาขนาดใหญ่ มีการปฏิบัติด้านการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ มากกว่าครูในสถานศึกษาขนาดกลาง

2.5 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ของชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 โดยภาพรวม ระหว่างสถานศึกษาขนาดกลางกับสถานศึกษาขนาดใหญ่ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ครูในสถานศึกษาขนาดใหญ่ มีการปฏิบัติโดยภาพรวม มากกว่าครูในสถานศึกษาขนาดกลาง

อภิปรายผล

จากการศึกษาเรื่องชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 โดยภาพรวม มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า มีรายการที่ระดับการปฏิบัติมาก คือ ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพด้านทีมร่วมแรงร่วมใจ รองลงมาคือ ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพด้านชุมชนกัลยาณมิตร ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพด้านโครงสร้างสนับสนุนชุมชน ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพด้านภาวะผู้นำร่วม และชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพด้านการเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ สำหรับการปฏิบัติในระดับปานกลาง คือ ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพด้านวิสัยทัศน์ร่วม และค่านิยมร่วมกัน และการทางานอย่างสร้างสรรค์ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากการเป็นชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพเป็นการรวมตัวกันของผู้บริหารสถานศึกษาและครูเพื่อร่วมมือรวมพลังเรียนรู้ร่วมกันและสะท้อนผล การปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง โดยการ

ปรับปรุงพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนในช่วงการเปลี่ยนแปลง การศึกษาเข้าสู่ศตวรรษที่ 21 การนำการเป็นชุมชนทางการเรียนรู้จะช่วยให้เกิดประสิทธิผลการบริหารงานวิชาการ ที่สูงขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ ฮอร์ด (Hord, 1997, p.12) เนื่องจากผลการวิจัยการเป็นชุมชนทางการเรียนรู้ วิชาชีพทำให้เกิดผลดีกับครูและนักเรียน เพราะครูส่วนใหญ่รู้สึกโดดเดี่ยวในการปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายของ โรงเรียนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนได้พัฒนาทักษะชีวิตเพื่อการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ที่มีการ เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในด้านต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จูลี่ ศรีชะโคตร (2557, หน้า 88) ที่ศึกษา บรรยายการองค์การที่ส่งผลต่อชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพของครูในสังกัดเทศบาลนครขอนแก่น ผลการวิจัย พบว่า บรรยายการองค์การทุกด้าน มีความสัมพันธ์เรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านมาตรฐานการปฏิบัติงาน ด้าน คำนิยมและพฤติกรรมและด้านโครงสร้างองค์การแสดงว่าโครงสร้างองค์การส่งผลต่อการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับ วรลักษณ์ ชูกำเนิด (2557, หน้า 38) ได้สรุปว่า องค์ประกอบและลักษณะของการเป็นชุมชนแห่ง การเรียนรู้ คือ วิสัยทัศน์ร่วม การเรียนรู้และการพัฒนาวิชาชีพ ชุมชนกัลยาณมิตร ทีมร่วมแรงร่วมใจ ภาวะผู้นำ ร่วมและสนับสนุน การเรียนรู้ของผู้เรียน และโครงสร้างสนับสนุนชุมชนที่จะส่งผลต่อการเป็นชุมชนการเรียนรู้ทาง วิชาชีพ ซึ่งสอดคล้องกับหนูฤทธิ์ ไกรพล (2558, หน้า 171-183) ได้ศึกษาการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของ โรงเรียน สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดขอนแก่น พบว่า ระดับการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของ โรงเรียน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านวิสัยทัศน์ร่วม ดังนั้นแสดงให้เห็นว่าการ เป็นชุมชนทางการเรียนรู้ทางวิชาชีพมุ่งพัฒนาและส่งเสริมให้ผู้บริหารสถานศึกษากระจายอำนาจการตัดสินใจแก่ ครูและลดขั้นตอนการทำงานที่ซ้ำซ้อนเพื่อความสะดวก คล่องตัวในการมอบหมายงานและการทำงานอย่างเป็น ระบบ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายร่วมกัน เพื่อพัฒนาวิชาชีพสู่คุณภาพการจัดการ เรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อประสิทธิผลการบริหารงานวิชาการสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ อุทิศ บำรุงชีพ (2558, หน้า 198) กล่าวในข้อเสนอแนะว่า การพัฒนาสู่ชุมชนแห่งการเรียนรู้วิชาชีพ ผู้บริหารสถานศึกษาต้องให้ ความสำคัญและเป็นพี่เลี้ยง ชี้แนะระหว่างเพื่อนครูด้วยกันต้องมีการเปิดใจ สร้างความเชื่อใจและไว้วางใจซึ่งกัน และกันเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1.1 ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ด้านวิสัยทัศน์ร่วม โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็น เพราะ เป็นเพราะว่าวิสัยทัศน์ขององค์กร เป็นทิศทางขององค์กรที่ทุกคนจะต้องรับรู้และมีส่วนร่วมในการจัดทำ และดำเนินงานให้บรรลุ วิสัยทัศน์ การสร้างวิสัยทัศน์ร่วมจึงเป็นกิจกรรมเริ่มต้นในการทำงานร่วมกัน สภาพความ พร้อมของสถานศึกษาในด้านการสร้างวิสัยทัศน์ร่วมจึงมีความพร้อมในระดับปานกลาง สอดคล้องกับ วรลักษณ์ ชูกำเนิด และคณะ (2557) ที่กล่าวไว้ว่า วิสัยทัศน์เชิงยุทธศาสตร์ร่วม เป็นผลสืบเนื่องจากระบบเปิดที่เอื้อ ให้ คนมีความรู้สึกเป็นเจ้าของงานที่ต้องรับผิดชอบอย่างตระหนักถึงคุณค่าของงานนั้น ๆ ทำให้เกิด แรงขับที่จะทำ ความเข้าใจกับทิศทางการทำงานร่วมกันอย่างมีเป้าหมาย วิสัยทัศน์ร่วมจำเป็นต้อง อยู่ในตัวผู้นำและครูที่ทำงาน ร่วมกันเพื่อสะท้อนเป็นอุดมการณ์ทางวิชาชีพที่ใช้เป็นจุดยึดเหนี่ยวและ ร่วมมือกันทำงานให้บรรลุเป้าหมาย ซึ่ง สอดคล้องกับแนวคิดของ เซอร์จิอวานนี (Sergiovanni, 1994, p.145) ที่กล่าวว่า วิสัยทัศน์ร่วมในวิชาชีพครู คือ การมุ่งเน้นการเรียนรู้ของนักเรียน การมีคุณค่าร่วม และวิสัยทัศน์ ร่วมกัน ไปถึงการเรียนรู้ร่วมกันและการนำสิ่งที่ เรียนรู้ด้วยกันไปประยุกต์ใช้อย่างสร้างสรรค์ร่วมกัน โดยอาศัยการรวมตัวกันในรูปแบบ PLC สามารถพัฒนา วิชาชีพสู่มาตรฐานการเรียนรู้ของนักเรียน และยังสอดคล้องกับ คาโนลด์ (Kanold, 2011, p.145) ที่ว่า การนำ วิสัยทัศน์ทางวิชาชีพมาร่วมกันทำให้สมาชิก เกิดวิสัยทัศน์ร่วมเป็นทั้งเข็มทิศให้ตนเองและองค์กรที่เป็นแรงขับทำ ให้เกิดการพัฒนาไปสู่เป้าหมาย คือการเรียนรู้ของผู้เรียน

1.2 ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ด้านที่ร่วมแรงร่วมใจ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนรู้ร่วมกันของบุคลากรของโรงเรียน โดยการสนทนา พูดคุยเรื่องการเรียนการสอน การเรียนรู้จากการปฏิบัติงานร่วมกันจากการที่ครูจัดกลุ่มย่อยเรียนรู้ร่วมกันในระดับกลุ่มสาระ หรือช่วงชั้น การแลกเปลี่ยนความสำเร็จในโรงเรียนโดยมีการสังเกตและสะท้อนผลการเรียนการสอนของครูในกลุ่มย่อยตนเอง การกำหนดผลที่คาดหวัง ที่ครูต้องมีนวัตกรรมการสอน ผลการเรียนรู้ของนักเรียน ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาจึงส่งผลให้ครูมีความรู้ความเข้าใจและมีความสามารถในการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการเสริมพลังอำนาจครูของ ประวิต เอราวรรณ์ (2548, หน้า 43-54) ที่ได้พัฒนารูปแบบการเสริมพลังอำนาจครูและพบว่าองค์ประกอบการเสริมพลังอำนาจครู คือ การเพิ่มช่องทางให้ครูมีอำนาจต่อรองในลักษณะการเสวนา เพื่อลดความขัดแย้งและเข้าใจกัน การพัฒนาความรู้และทักษะใหม่ ๆ ให้กับครู การสร้างทีมทำงานในระดับกลุ่มสาระการเรียนรู้ สอดคล้องกับแนวคิดของ ฟอร์เดอ (Forde, 2006, p.114) ที่กล่าวว่า ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพต้องการโอกาสสำหรับครูในการประชุม พบปะหารือ และทำงานร่วมกันทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและรูปแบบที่ไม่เป็นทางการ โดยการสนับสนุนจากโรงเรียนในการจัดสรรเวลา จัดพื้นที่สำหรับการพบปะหารือ และทำงานร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้การเข้าถึงความเชี่ยวชาญหรือความชำนาญการเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพโดยใช้วิธีการที่หลากหลายรูปแบบเช่น การประชุมปฏิบัติการพัฒนาวิชาชีพที่เป็นทางการ การเยี่ยมชั้นเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้สารสนเทศและแนวคิดใหม่ ๆ ระหว่างครูด้วยกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ วิจารณ์ พานิช (2555, หน้า 187-190) กล่าวถึงเป้าหมายของชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงในระดับรากถึงโคน โดยปัจจัยที่สำคัญคือต้องมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่อง ปณิธานความมุ่งมั่นขั้นพื้นฐาน เปลี่ยนแปลงการทำงานของครู และเปลี่ยนวัฒนธรรมของโรงเรียน

1.3 ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ด้านภาวะผู้นำร่วม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก มีความเหมาะสมถูกต้องสามารถนำไปใช้ประโยชน์การพัฒนาวัฒนธรรม องค์การเพื่อส่งเสริมการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียนขั้นพื้นฐาน สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ซึ่งสอดคล้องกับ ปภาวีย์ พิพัฒน์ลักษณ์ (2557, หน้า 170) ได้ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การพัฒนาภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษาเรียนร่วมตามแนวคิดภาวะผู้นำที่ยั่งยืน เพื่อเสริมสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพพบว่า การพัฒนาภาวะผู้นำของบุคลากรครูในทุกระดับของโรงเรียน โดยเปิดโอกาสแสดงออกถึงภาวะผู้นำและให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาวะผู้นำของบุคลากรครูในระดับหัวหน้างานเพื่อเสริมสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ อยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ นาวารีย์ เจาะอุมา (2558, หน้า 70-72) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำกับประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสงขลา พบว่า ผู้บริหารและครูมีความคิดเห็นต่อประสิทธิผลการบริหารวิชาการของผู้บริหารสถานศึกษา ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

1.4 ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ด้านการเรียนรู้และพัฒนาวิชาชีพ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากการดำเนินการพัฒนาชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพมีความเกี่ยวข้อง และประสบผลสำเร็จเป็น อย่างดี เมื่อดำเนินการวิจัยโดยใช้การวิจัยปฏิบัติการ ซึ่งส่งผลให้การพัฒนาชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ เป็นไปอย่างต่อเนื่องและมีระบบการดำเนินงานที่เป็นรูปธรรมชัดเจนมากขึ้น การศึกษาของ โคเชอร์โนว (Kochenour, 2010, p.39) ทำการศึกษาเรื่องการประเมินชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียน ประถมศึกษา ผลการศึกษา พบว่า ในการประเมินชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพนั้น จำเป็นต้องใช้ วิธีการประเมินที่หลากหลาย โดยเน้นการประเมินตามสภาพจริง และศึกษาผลของการดำเนินงานของ ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ที่สมาชิกในชุมชนร่วม

แลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อให้สามารถ บรรลุเป้าหมายที่กำหนดร่วมกันได้ และการศึกษาของ คีเฟอร์ (Kiefer, 2009, p.29) ทำการศึกษาเกี่ยวกับ การเริ่มต้นในการนำความร่วมมือทางวิชาชีพเข้าไปใช้ในโรงเรียน: การสร้างพื้นฐานการทำงานสำหรับ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ ผลการศึกษา พบว่า ในการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพนั้น สิ่งที่เป็นพื้นฐานสำคัญ สำหรับการดำเนินงาน คือการพัฒนาเครือข่ายความร่วมมือที่เป็นพื้นฐานสำคัญ ของการพัฒนาชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ

1.5 ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ด้านชุมชนกัลยาณมิตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เพราะสถานศึกษาเป็นหน่วยงาน ทางการศึกษาที่ส่วนใหญ่ ที่ผู้บริหารนำหลักพรหมวิหาร 4 เมตตา กรุณา มุติตา อุเบกขา มาใช้ในการบริหาร สมาชิกมีความเป็นมิตร ทำงานร่วมกันด้วยบรรยากาศความเป็นพี่ เพื่อน น้อง กันโดยธรรมชาติอยู่แล้ว มีความใกล้ชิด ผูกพันกัน ส่งผลให้สถานศึกษาส่วนใหญ่มีบรรยากาศ การทำงานแบบกัลยาณมิตร ใฝ่หาซึ่งกันและกัน เปิดใจหากัน สอดคล้องกับ วราลักษณ์ ชูกำเนิด และคณะ (2557, หน้า 57) ที่กล่าวถึงลักษณะชุมชนกัลยาณมิตร มีลักษณะสำคัญ 4 ด้าน ได้แก่ การอยู่ร่วมกัน อย่างเกื้อกูลของคนในองค์กร บรรยากาศการอยู่ร่วมกันแบบครอบครัว มีวัฒนธรรมแห่งการใฝ่หา ใฝ่รู้ และวัฒนธรรมการเคารพความแตกต่าง สอดคล้องกับ ประเวศ วะสี และคณะ (2547, หน้า 68) ที่ให้ความหมายของชุมชนไว้ว่า ชุมชนคือการรวมตัวกันโดยธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นครอบครัว หมู่บ้าน หรือบริบททางสังคมอื่น ๆ ที่รวมตัวกันร่วมคิด ร่วมทำ โดยมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน มีความใกล้ชิด เอื้ออาทรต่อกัน และยังมีการเรียนรู้ร่วมกันบนพื้นฐานความไว้วางใจ และยังสอดคล้องกับ เซอร์จิโอวานนี (Sergiovanni, 1998) กล่าวคือ PLC เป็นชุมชนที่เสริมสร้างวัฒนธรรมแห่งความไว้วางใจและการ เคารพต่อกัน

1.6 ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ด้านโครงสร้างสนับสนุนชุมชน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนรู้ร่วมกันของบุคลากรของโรงเรียน โดยการสนทนา พูดคุยเรื่องการเรียนการสอน การเรียนรู้จากการปฏิบัติงานร่วมกันจากการที่ครูจัดกลุ่มย่อยเรียนรู้ร่วมกันในระดับกลุ่มสาระ หรือช่วงชั้น การแลกเปลี่ยนความสำเร็จในโรงเรียนโดยมีการสังเกตและสะท้อนผลการเรียนการสอนของครูในกลุ่มย่อยตนเอง การกำหนดผลที่คาดหวัง ที่ครูต้องมีนวัตกรรมการสอน ผลการเรียนรู้ของนักเรียน ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาจึงส่งผลให้ครูมีความรู้ความเข้าใจและมีความสามารถในการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการเสริมพลังอำนาจครูของ ประวิต เอราวรรณ (2548, หน้า 43-54) ที่ได้พัฒนารูปแบบการเสริมพลังอำนาจครูและพบว่าองค์ประกอบการเสริมพลังอำนาจครู คือ การเพิ่มช่องทางให้ครูมีอำนาจต่อรองในลักษณะการเสวนา เพื่อลดความขัดแย้งและเข้าใจกัน การพัฒนาความรู้และทักษะใหม่ ๆ ให้กับครู การสร้างทีมทำงานในระดับกลุ่มสาระการเรียนรู้ สอดคล้องกับแนวคิด ของ ฟอร์ด และคณะ (Forde, et al, 2006, p.29) ที่กล่าวว่าชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพต้องการโอกาสสำหรับครูในการประชุม พบปะหารือ และทำงานร่วมกันทั้งในรูปแบบที่เป็นทางการและรูปแบบที่ไม่เป็นทางการ โดยการสนับสนุนจากโรงเรียนในการจัดสรรเวลา จัดพื้นที่สำหรับการพบปะหารือ และทำงานร่วมกันอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้การเข้าถึงความเชี่ยวชาญหรือความชำนาญการเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพโดยใช้วิธีการที่หลากหลายรูปแบบเช่น การประชุมปฏิบัติการพัฒนาวิชาชีพที่เป็นทางการ การเยี่ยมชั้นเรียนโดยผู้เชี่ยวชาญ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้สารสนเทศและแนวคิดใหม่ ๆ ระหว่างครูด้วยกัน สอดคล้องกับแนวคิดของ วิจารณ์ พานิช (2555, หน้า 187-190) กล่าวถึงเป้าหมายของชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงในระดับรากถึงโคน โดยปัจจัยที่สำคัญคือต้องมีการเปลี่ยนแปลงในเรื่อง ปณิธานความมุ่งมั่นขั้นพื้นฐาน เปลี่ยนแปลงการทำงานของครู และเปลี่ยนวัฒนธรรมของโรงเรียน

2. การเปรียบเทียบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 จำแนกตามขนาดสถานศึกษา โดยภาพรวม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยที่โรงเรียนขนาดใหญ่มีการปฏิบัติโดยภาพรวม มากกว่าผู้บริหารสถานศึกษาขนาดกลาง ทั้งนี้ เนื่องจากจำนวนบุคลากร ขนาดของสถานศึกษา รวมถึงบริบทของแต่ละสถานศึกษา ที่ส่งผลต่อความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาของผู้บริหาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ซึ่งไม่สอดคล้องกับ ภาวะผู้นำแบบมุ่งความสำเร็จ ภาวะผู้นำแบบสนับสนุนและภาวะผู้นำแบบมีส่วนร่วมในภาพรวมมี ความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ภาวะผู้นำแบบมุ่งความสำเร็จ ภาวะผู้นำแบบสนับสนุนมีความสัมพันธ์กับด้านการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ในระดับค่อนข้างสูง และภาวะผู้นำแบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์กับด้านการพัฒนาสื่อ นวัตกรรมและเทคโนโลยี ด้านการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ และด้านการส่งเสริมสนับสนุนงานวิชาการ อยู่ในระดับค่อนข้างสูง ผู้บริหารสถานศึกษาขนาดเล็ก ผู้บริหารสถานศึกษาขนาดกลาง และผู้บริหารสถานศึกษาขนาดใหญ่ มีชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาโดยภาพรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้น ภาวะผู้นำที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชูลิพร เกลี้ยงสง (2556, หน้า 206) ได้ศึกษาเรื่องกลยุทธ์การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรเพื่อส่งเสริมการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ในโรงเรียนขั้นพื้นฐาน สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพบว่า พบว่า ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู โดยภาพรวม มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยโรงเรียนขนาดใหญ่ มีการปฏิบัติมากกว่าโรงเรียนขนาดกลาง

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย เรื่อง ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาญจนบุรี เขต 3 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

- 1.1 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการกระจายอำนาจและเพิ่มพลังอำนาจให้กับสมาชิกมีภาวะผู้นำสมาชิกชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพมีการเพิ่มพลังอำนาจซึ่งกันและกันในการทำงาน
- 1.2 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการดำเนินงานการส่งเสริมการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพทางการศึกษาในสถานศึกษา
- 1.3 ควรมีการศึกษาความคิดเห็นของประชากรกลุ่มอื่น ๆ ที่มีส่วนได้ส่วนเสียจากการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพทางการศึกษาในสถานศึกษา
- 1.4 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการสร้างแรงบันดาลใจให้ครูทำงานด้วยความเต็มใจ
- 1.5 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับสนับสนุนการทำวิจัยชั้นเรียนของครู เพื่อแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้พัฒนาการเรียนการสอนของตนเองและพัฒนาผู้เรียน
- 1.6 ควรศึกษาประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของบุคลากรวิชาชีพทางการศึกษา

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

- 2.1 ควรศึกษาเรื่องแนวทางการบริหารชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็นของครู
- 2.2 ควรศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษา กับความพึงพอใจของครู เพื่อเป็นข้อมูลในการประยุกต์ใช้ในการบริหารให้เป็นไปในเชิงสร้างสรรค์

2.3 ควรศึกษาเรื่องความพึงพอใจที่มีต่อชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในสถานศึกษาตามความคิดเห็น

ของครู

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- _____. (2562). กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ: การศาสนา.
- _____. (2551). แนวทางการจัดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ชุมชมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- จุลลิต ศรีชะโคตร. (2557). บรรยายาคอศการที่ส่งผลต่อชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพของครูในสังกัดเทศบาล นครขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- จุลลิต ศรีชะโคตร. (2556). กลยุทธ์การพัฒนาวัฒนธรรมองค์กรเพื่อส่งเสริมการเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ ใน สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต มหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย.
- ชู กำเนิด และคณะ. (2557). ภาวะผู้นำร่วมสมัย = Contemporary leadership. กรุงเทพฯ: ปัญญาชน.
- ณรงค์ฤทธิ์ อินทนาม. (2553). การพัฒนาหลักเทียบสำหรับการสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพในโรงเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาวารี เจาะอุมา. (2558). วิสัยทัศน์มีความสำคัญต่อการบริการอย่างไร. สืบค้น พฤษภาคม 9, 2561 จาก <http://www.guru.google.co.th/guru/thread?tid=7a86f7cdef05e116>.
- ปภาวี พิพัฒน์ลักษณ์. (2557). กลยุทธ์การพัฒนาภาวะผู้นำของผู้บริหารโรงเรียนร่วมตามแนวคิดภาวะผู้นำที่ ยั่งยืนเพื่อเสริมสร้างชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ประเวศ วะสี. (2547). หลักและระบบบริหาร. ขอนแก่น: ภาควิชาบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ประวิต เอรารวรรณ์. (2558). การวิเคราะห์รูปแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงสาเหตุของปัจจัยที่ส่งผลต่อภาวะ ผู้นำของผู้บริหารโรงเรียนที่ประสบความสำเร็จ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2553. (2553). ราชกิจจานุเบกษา (เล่มที่ 127). ตอนที่ 45 ก (14 สิงหาคม).
- วรลักษณ์ ชูกำเนิด. (2557). รูปแบบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพครูสู่การเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 บริบท โรงเรียนในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ: ตลาดาพับลิเคชั่น.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2561). คู่มือประกอบการอบรมการขับเคลื่อนกระบวนการ PLC (Professional Learning Community) หรือ “ชุมชนการเรียนรู้ ทางวิชาชีพ” สถานศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพัฒนาครูและบุคลากรการศึกษาขั้นพื้นฐาน.
- หนูฤทธิ์ ไกรพล. (2558). การเป็นชุมชนแห่งการเรียนรู้ของสถานศึกษา สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.
- อุทิศ บารุงชีพ. (2558). การพัฒนาสมรรถนะด้านไอซีทีของครูยุคศตวรรษที่ 21 เพื่อก้าวสู่ชุมชนแห่งการเรียนรู้. วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม, 11 (2), 189-200.

- Forde, E. A. (1967). **A theory of leadership effectiveness**. York: McGraw-Hill.
- Hord, S. M. (1997). **Professional learning communities: Communities of continuous inquiry and Improvement**. Austin, TX: Southwest Educational Development Laboratory.
- Kanold, K. B. (2011). **Dynamic manufacturing: Creating the Learning organization**. New York: Free Press.
- Kochenour, M. J. (2010). **Building the learning organization: A systems approach to quantum improvement and global success**. U.S.A.: McGraw-Hill.
- Kiefer, C. D. (2009). **The relationship between high-achieving schools and professional learning community characteristics and the role of the educational leader**. Doctoral dissertation. Retrieved from ProQuest Dissertations and Theses database. UMI No.3297664.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W. (1970). Determining sample size for research activities. **Educational and Psychological Measurement**, 30, 607-610.
- Sergiovanni, T. (1994). **Building community in schools**. San Francisco, CA: Jossey Bass.
- Thompson, S. C., Gregg, L., & Niska, J. M. (2004). **Professional learning communities, leadership, and student learning**. Research in Middle Level Education.

**รูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ใน
กรุงเทพมหานคร**
**The training Program model for sales staff of Electrical appliance
business in Bangkok**

ฮิลฟี เจดาโอ¹, วันชัย ปานจันทร์²
Hilfee Chidaoa, Wanchai Panchan

Received: June 8, 2021 Revised: June 25, 2021 Accepted: June 27, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความต้องการในการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อสร้างรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร และ 3) เพื่อประเมินรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย พนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบสอบถามสภาพส่วนบุคคลของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร มีค่าความเชื่อมั่น 0.964 วิเคราะห์ข้อมูลการหาความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ปัจจัยแบบ Exploratory Factor Analysis (EFA)

ผลการวิจัยพบว่า 1) พนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครมีความต้องการในการฝึกอบรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) ผลการสร้างรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบหลัก ดังนี้ (1) สัมพันธภาพและทีมงาน (2) การสื่อสารและการสร้างความสัมพันธ์ (3) การพัฒนาความคิดในการทำงาน (4) การคิดแบบบูรณาการ (5) การบริหารจัดการ และ (6) การขายและการบริการ และ 3) ผลการประเมินรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ความเหมาะสมของรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด และวิธีการฝึกอบรม/กิจกรรมการฝึกอบรม/ตัวชี้วัดการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การฝึกอบรม, รูปแบบการฝึกอบรม, พนักงานฝ่ายขาย

¹ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการพัฒนาศาสตร์พยาบาลมนุษย มหาวิทยาลัยรามคำแหง
e-mail: hilfeechidaoh@gmail.com

² รองศาสตราจารย์ ดร., อาจารย์ที่ประจำหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาศาสตร์พยาบาลมนุษย มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Abstract

The objectives of this study are to 1) study the training needs of the electric device sale representatives in Bangkok. 2) design training programs of the electric device sale representatives in Bangkok. And 3) evaluate the training programs of the electric device sale representatives in Bangkok. A total of 400 participants of electric device sale representatives in Bangkok. The instrument used in analyzing the data were the using of frequency, percentage, mean, standard deviation, and factor analysis as Exploratory Factor Analysis (EFA).

The results of the study revealed that 1) The training needs of the electric device sale representatives is ranked in the high level. 2) the training programs of the electric device sale representatives are consisted of (1) Integrative Thinking. (2) Planning and Problem Solving Thinking. (3) Management (4) Products & Service (5) Communication and Relation and (6) Teamwork. and 3) the results of the training program evaluation of the electric device sale representatives in Bangkok showed that the training programs efficiency are in the highest level and the efficiency of training methodologies, training activities, and training indicators in the electric device sale representatives are in the highest level.

Keywords: Training, Training Program, Sale Representative

บทนำ

ธุรกิจขายเครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นธุรกิจที่มีจำนวนการจดทะเบียนจัดตั้งเพิ่มสูงขึ้นอย่างชัดเจนรัฐบาลส่งเสริมผ่านโครงการต่าง ๆ เพื่อกระจายรายได้และฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศ รวมถึงการขยายตัวของภาคอสังหาริมทรัพย์ทั้งบ้านและคอนโดมิเนียมจึงทำให้เกิดความต้องการเครื่องใช้ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นตามไปด้วย เนื่องจากเป็น สินค้าจำเป็น ที่ต้องนำมาใช้ในชีวิตประจำวันคาดว่าตลาดเครื่องใช้ไฟฟ้าต่อจากนี้ จะมีการแข่งขัน สูงขึ้น ผู้ประกอบการทั้งรายเดิมและรายใหม่จึงต้องเร่งปรับปรุงกลยุทธ์การจำหน่ายสินค้า ไม่ว่าจะเป็นตัวผลิตภัณฑ์ ราคาสินค้า สถานที่จัดจำหน่าย หรือการส่งเสริมการขาย เพื่อเป็นการสร้างจุดเด่นให้กับสินค้าและดึงดูดผู้บริโภคให้ตัดสินใจเลือกซื้อสินค้าของตัวเองให้มากยิ่งขึ้น (กรมพัฒนาธุรกิจการค้า, 2559)

จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ส่งผลให้นักทรัพยากรมนุษย์จำเป็นต้องเผชิญกับความท้าทายใหม่ ๆ ที่ไม่สามารถอาศัยหลักการบริการแบบเดิม ๆ ได้อีกต่อไปนักทรัพยากรมนุษย์ ต้องมีการเปลี่ยนแปลงกระบวนการหรือแนวคิดใหม่ ๆ ในการทำงานที่แตกต่างไปจากในอดีตอย่างสิ้นเชิง กิจกรรมหรือการปฏิบัติงานของนักทรัพยากรมนุษย์ จะต้องมีการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับบริบทของการบริหารธุรกิจและองค์กรที่เปลี่ยนแปลงไป เพื่อช่วยเพิ่มความสามารถในการแข่งขัน และการอยู่รอดอย่างยั่งยืนขององค์กร การพัฒนาและการส่งเสริมในด้านทรัพยากรมนุษย์เป็นเรื่องที่องค์กรต่างให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในปัจจุบัน และมีแนวโน้มว่าจะมีความสำคัญมากขึ้นไปในอนาคต โดยใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การฝึกอบรม การเรียนรู้ ด้วยตนเอง (เกรียงไกรยศ พันธุ์ไทย, 2554, หน้า 239-240) การฝึกอบรมเป็นกระบวนการที่จัดขึ้นอย่างเป็นระบบ เพื่อพัฒนาบุคลากรให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ โดยมุ่งเน้นให้เกิดความรู้ (knowledge) ความเข้าใจ (understanding) ในการปฏิบัติงาน ให้มีทัศนคติ (attitude) ที่ดีต่องาน ต่อผู้บริหาร และองค์กร ตลอดจนให้เกิดทักษะ (skill) ความชำนาญในงานที่ปฏิบัติ ทั้งนี้ เพื่อให้บุคลากรสามารถปฏิบัติงานในความรับผิดชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงาน

การขายโดยพนักงานขายเป็นสิ่งสำคัญในการติดต่อสื่อสารทางการตลาดอย่างมีประสิทธิภาพ การขายโดยพนักงานขายเป็นสิ่งจำเป็นที่ช่วยผลักดันให้ลูกค้าใช้สินค้าใหม่ เพิ่มยอดขาย และให้ลูกค้าได้รู้ถึงตราสินค้าของบริษัท โดยการขาย ถือว่าเป็นงานทางการตลาดที่มีความสำคัญ ดังคำโบราณกล่าวไว้ว่า “สิ่งต่าง ๆ จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ จนกว่าการขายจะเกิดขึ้น” ซึ่งพนักงานขายจำเป็นต้องมีความรู้ ความสามารถ ทักษะที่จะสามารถใช้ประกอบการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ยุทธนา ธรรมเจริญ และคณะ, 2556)

การพัฒนาพนักงานฝ่ายขายเครื่องใช้ไฟฟ้า โดยวิธีการฝึกอบรมนั้นมุ่งเน้นไปที่การเพิ่มยอดขาย การบริการ และสินค้าเป็นหลัก ซึ่งแต่ละองค์กรมีรูปแบบการฝึกอบรมที่แตกต่างกันไป ซึ่งไม่ครอบคลุมในเนื้อหาตามที่ผู้ปฏิบัติต้องการ ทั้งยังไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ในการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ก่อให้เกิดการล้มเหลวในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในองค์กร และการสิ้นเปลืองทั้งเวลา และงบประมาณในการฝึกอบรมอีกด้วย

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาพนักงานฝ่ายขายเครื่องใช้ไฟฟ้าโดยการสำรวจความต้องการเพื่อให้ทราบถึงความต้องการพัฒนาอย่างแท้จริงของบุคลากร และสร้างรูปแบบเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาพนักงานฝ่ายขายเครื่องใช้ไฟฟ้าซึ่งหากได้ข้อมูลที่เป็นความต้องการในการพัฒนาคนที่แท้จริงของบุคลากร และบริษัทพยายามจะเติมเต็มความต้องการนั้นให้มากที่สุด

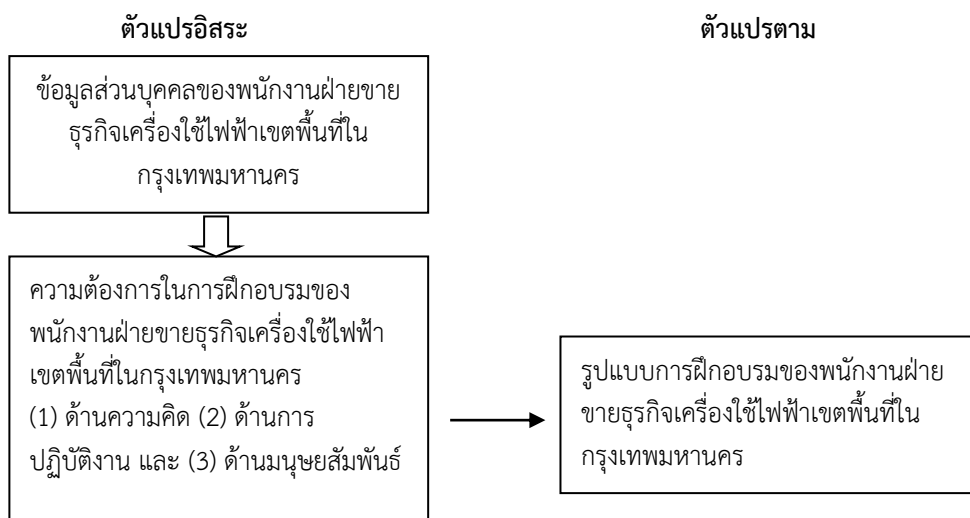
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความต้องการในการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อสร้างรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร

3. เพื่อประเมินรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการในการฝึกอบรม (เพ็ชร ฐปะวิเชตร์, 2554, หน้า 18; สมคิด บางโม, 2553, หน้า 1; Latham & Wexley, 1981, pp. 4-5) ผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ 3 ด้าน คือ (1) ด้านความคิด (2) ด้านการปฏิบัติงาน และ (3) ด้านมนุษยสัมพันธ์ ใช้กรอบแนวความคิดในการวิจัยภาพ

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ส่วนที่ 1 ศึกษาความต้องการการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งทำการสุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้มาจากพนักงานที่ทำงานในห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% รวมถึงกำหนดค่าความคลาดเคลื่อนในการสุ่มไม่เกิน ร้อยละ 5 ได้กลุ่มตัวอย่าง 400 คน จากการเปิดตารางสำเร็จรูปในการคำนวณกลุ่มตัวอย่างของ Yamane (อ้างถึงใน สุวิมล ติรภานันท์, 2555, หน้า 174-175) ที่มีการกำหนดค่า ∞ (Infinity: ∞) คือจำนวนของประชากรที่ไม่แน่นอนของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครทำให้มีความคลาดเคลื่อนของจำนวนประชากร ซึ่งประชากรในที่นี้คือพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร และได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างสำหรับเก็บข้อมูลโดยการสุ่มแบบโควตา อย่างเป็นสัดส่วนของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงถึงจำนวนและกลุ่มตัวอย่าง

ฝ่ายของบุคลากรที่สังกัด	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง แบบเป็นสัดส่วน
บิกซี ซูเปอร์เซ็นเตอร์	323	66
เทสโก้โลตัส	363	74
เดอะมอลล์กรุ๊ป	240	49
เซ็นทรัล	519	106
โฮมโปร	270	55
ไทยวัสดุ	245	50
รวม	1,960	400

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามความต้องการในการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครโดยแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามสภาพส่วนบุคคลของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครมีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบตรวจสอบรายการ (check list) ประกอบด้วย คำถาม 5 ข้อ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาการทำงาน และสถานที่ทำงาน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความต้องการในการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 38 ข้อ ครอบคลุมความต้องการในการฝึกอบรม ทั้งหมด 3 ด้าน ได้แก่ (1) ด้านความคิด (2) ด้านการปฏิบัติงาน (3) ด้านมนุษยสัมพันธ์

แบบสอบถามผ่านการที่ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญ พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงคำนวณค่า IOC (Item of Objective Congruence Index- IOC) ของข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือนิยามตัวแปรได้ค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.5-1.0 และคำนวณค่าความเชื่อมั่นรายข้อได้ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.68-0.96 และค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.964

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปประมวลผล ดังนี้ 1) ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพส่วนบุคคลได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และสถานที่ทำงานใช้วิธีคำนวณ โดยแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ (percentage) 2) ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการการฝึกอบรมพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร ใช้วิธีคำนวณหาค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

ส่วนที่ 2 สร้างรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร

1. รวบรวมข้อมูลจากการศึกษาความต้องการในการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร

2. วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ปัจจัย (factor Analysis) เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบในการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร การศึกษาความสัมพันธ์ของ

ตัวแปรสังเกตด้วยการวิเคราะห์ปัจจัยเชิงสำรวจ (exploratory factor analysis: EFA) ทำการตรวจสอบความสัมพันธ์ของค่าสังเกตด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบหลัก (principal component analysis: PCA) และการวิเคราะห์ปัจจัยร่วม (common factor analysis)

ส่วนที่ 3 ประเมินรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการประเมินรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร คือ จำนวน 7 ท่านโดยแบ่งเป็น 4 กลุ่มดังนี้(1) นักวิชาการด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ จำนวน 2 ท่าน (2) ผู้บริหารด้านทรัพยากรมนุษย์ จำนวน 1 ท่าน (3) ผู้บริหารที่เกี่ยวกับการขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้า จำนวน 2 ท่าน และ (4) พนักงานขายเครื่องใช้ไฟฟ้า จำนวน 2 ท่าน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครมี 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประเมินรูปแบบ ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา ตำแหน่ง ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้อง และสถานภาพ

ส่วนที่ 2 การประเมินรูปแบบทั้งในส่วนของภาพรวมและองค์ประกอบของรูปแบบ

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะต่อรูปแบบ ข้อเสนอแนะและแนวทางในการปรับปรุงรูปแบบ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิเคราะห์เชิงปริมาณ ซึ่งมีการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ (percentage) ค่าคะแนนเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร สรุปการวิจัยดังนี้

1. ผลการศึกษาระดับความต้องการในการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความต้องการในการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร จำแนกเป็นรายด้าน

การฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้า รายด้าน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ ความต้องการ
1. ด้านความคิด	4.04	0.52	มาก
2. ด้านการปฏิบัติงาน	4.08	0.48	มาก
3. ด้านมนุษยสัมพันธ์	4.09	0.48	มาก
รวม	4.07	0.43	มาก

จากตาราง 2 พบว่า พนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครมีความต้องการในการฝึกอบรมโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก 3 ด้าน คือ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านการปฏิบัติงาน และด้านความคิด

2. ผลการศึกษาคำประกอบของรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร จากการหมุนแกนและเลือก Factor Loading ที่มีค่าเกิน 0.5 แล้วจะได้คำประกอบของการฝึกอบรม 6 องค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ประกอบด้วย ตัวแปร 7 ตัว คือ (1) ท่านต้องการพัฒนาทักษะการวางตัวที่เหมาะสม (2) ท่านต้องการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อใช้ในการปฏิบัติงาน (3) ท่านต้องการพัฒนาเพิ่มพูนทักษะด้านภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน เป็นต้น (4) ท่านต้องการพัฒนาทักษะการทำงานเป็นทีม (5) ท่านต้องการพัฒนาทักษะเกี่ยวกับการพูดและการสื่อสารกับลูกค้า (6) ท่านต้องการพัฒนาในด้านการบริหารงานด้านการเงินและบัญชี และ (7) ท่านต้องการเพิ่มพูนทักษะการเป็นผู้นำเพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีและสามารถปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นได้

องค์ประกอบที่ 2 ประกอบด้วยตัวแปร 6 ตัว คือ (1) ท่านต้องการพัฒนาทักษะด้านการให้คำแนะนำหรือปรึกษาเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน (2) ท่านต้องการเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคลได้แก่ การพูด การฟัง และการเขียน (3) ท่านต้องการพัฒนาทักษะเกี่ยวกับกลยุทธ์การสร้างมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในการทำงาน (4) ท่านต้องการมีมุมมองแนวคิดและทัศนคติที่ดีต่อการปฏิบัติงานและเพื่อนร่วมงาน (5) ท่านต้องการพัฒนาทักษะเกี่ยวกับการเจรจาต่อรอง และ (6) ท่านต้องการทักษะในการปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่น ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

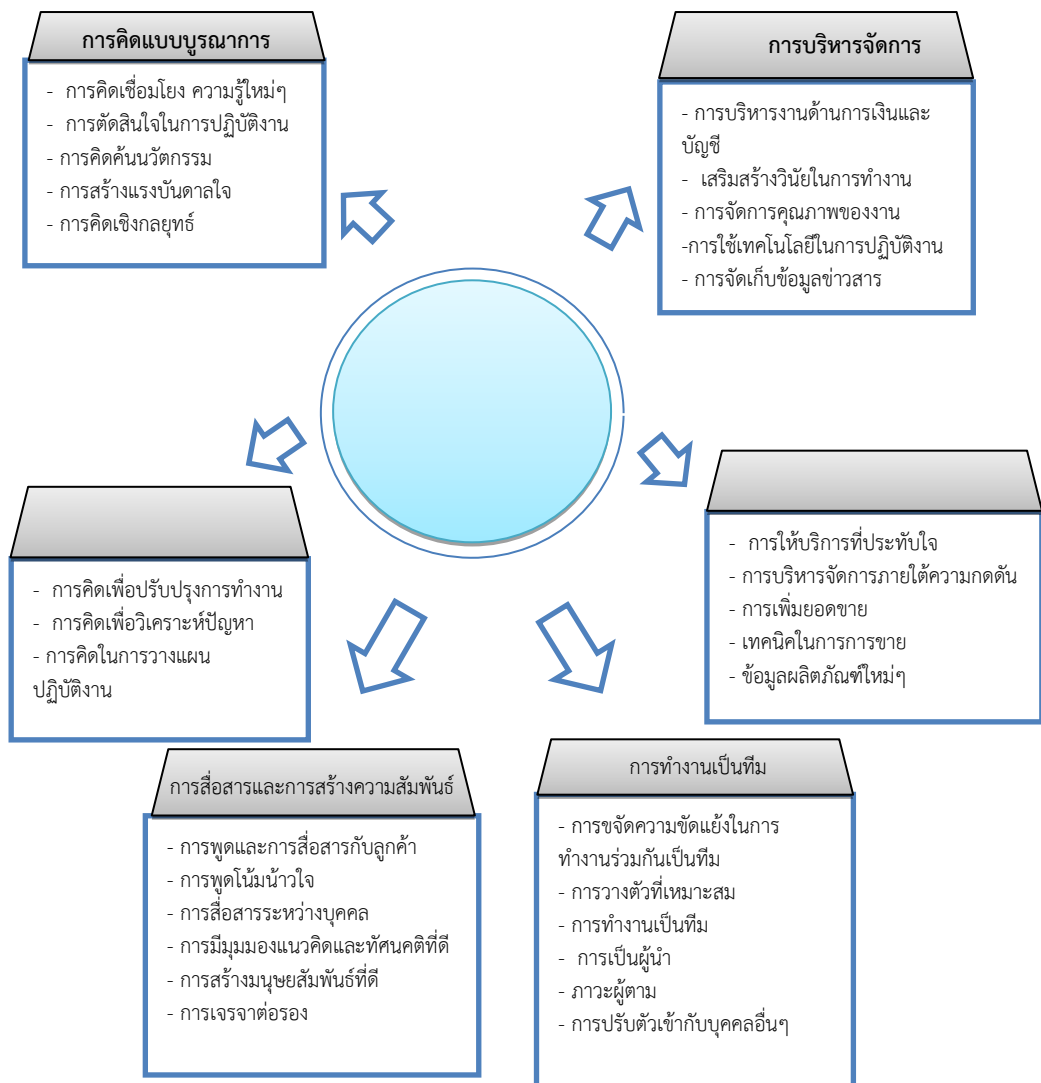
องค์ประกอบที่ 3 ประกอบด้วยตัวแปร 6 ตัว คือ (1) ท่านต้องการพัฒนาความคิดด้านการตัดสินใจในการปฏิบัติงาน (2) ท่านต้องการพัฒนาทักษะด้านการคิดเชื่อมโยง ความรู้ใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการปฏิบัติงานของหน่วยงานได้ (3) ท่านต้องการพัฒนาทักษะด้านการคิดในการวางแผนปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ (4) ท่านต้องการพัฒนาทักษะเกี่ยวกับการคิดค้นนวัตกรรมเพื่อนำมาใช้ในการปฏิบัติงาน (5) ท่านต้องการพัฒนาทักษะด้านการสร้างแรงบันดาลใจเพื่อกระตุ้นการคิดเชิงสร้างสรรค์ และ (6) ท่านต้องการพัฒนาทักษะในการคิดเพื่อวิเคราะห์ปัญหา

องค์ประกอบที่ 4 ประกอบด้วยตัวแปร 4 ตัว คือ (1) ท่านต้องการพัฒนาทักษะ ในการคิดเพื่อการพัฒนา การทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น (2) ท่านต้องการพัฒนาความรู้เกี่ยวกับความคิดเชิงกลยุทธ์ (3) ท่านต้องการพัฒนาทักษะในการคิดเพื่อปรับปรุงการทำงาน และ (4) ท่านต้องการพัฒนาความคิดเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบ

องค์ประกอบที่ 5 ประกอบด้วยตัวแปร 3 ตัว คือ (1) ท่านต้องการพัฒนาเทคนิคในการปฏิบัติงานด้านการขาย (2) ท่านต้องการพัฒนาทักษะด้านการใช้เทคโนโลยีในการปฏิบัติงาน และ (3) ท่านต้องการพัฒนาในการจัดเก็บข้อมูลข่าวสารอย่างมีประสิทธิภาพ

องค์ประกอบที่ 6 ประกอบด้วยตัวแปร 4 ตัว คือ (1) ท่านต้องการพัฒนาด้านการบริหารจัดการภายใต้ความกดดัน (2) ท่านต้องการพัฒนาการให้บริการที่ประทับใจลูกค้า (3) ท่านต้องการพัฒนาทักษะที่เกี่ยวกับการจัดการคุณภาพของงาน และ (4) ท่านต้องการพัฒนาด้านเกี่ยวกับการเพิ่มยอดขาย

จากการศึกษาคำประกอบดังกล่าวผู้วิจัยนำองค์ประกอบมาสร้างรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร ดังภาพ

ภาพ 2 รูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร

3. ผลประเมินรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความเหมาะสมของรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร

ความเหมาะสมของรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร	$\bar{x}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1. ความเหมาะสมของรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครแยกตามองค์ประกอบ	4.71	0.488	มากที่สุด
2. คุณค่าและประโยชน์ที่ได้จากรูปแบบ	4.86	0.378	มากที่สุด
3. การจัดลำดับองค์ประกอบของรูปแบบ	4.57	0.535	มากที่สุด
4. ความครอบคลุมขององค์ประกอบ	4.57	0.535	มากที่สุด
5. ลักษณะของรูปแบบ	4.71	0.488	มากที่สุด
6. ความเหมาะสมของรูปแบบโดยภาพรวม	4.71	0.488	มากที่สุด
รวม	4.69	0.225	มากที่สุด

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยนำเสนอการอภิปรายตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. ผลการศึกษาระดับความต้องการในการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า พนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร มีความต้องการในการฝึกอบรมอยู่ในระดับมากทุกด้าน เรียงลำดับได้แก่ ด้านมนุษยสัมพันธ์ ด้านการปฏิบัติงาน และด้านความคิด ทั้งนี้เนื่องจากพนักงานฝ่ายขายต้องการพัฒนาตนเองในการนำความรู้ ไปปรับใช้กับการทำงานให้มีความเข้าใจ เพิ่มทักษะและทัศนคติที่ดีต่อการทำงาน ส่งผลต่อประสิทธิภาพการทำงานและการบริการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ หัสยา เจริญสุข (2552) ได้มีการศึกษาเรื่องความต้องการในการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายจัดซื้อ บริษัท โคราชเดนกิ จำกัด ผลการวิจัยพบว่า ความต้องการในการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายจัดซื้อ บริษัท โคราชเดนกิ จำกัด โดยรวมแล้วอยู่ในระดับมาก ผลการวิจัยที่ค้นพบครั้งนี้สามารถอภิปรายผลเป็นรายด้าน ได้ดังนี้

1.1 ด้านความคิด พบว่า พนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครมีความต้องการในการฝึกอบรม ด้านความคิด ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากพนักงานขายในปัจจุบันจำเป็นต้องปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง ซึ่งการสร้างแรงบันดาลใจในการคิดสร้างสรรค์ทำให้เกิดนวัตกรรมโดยการปรับเปลี่ยนวิธีการทำงาน การเพิ่มโอกาสในการแข่งขันกับคู่แข่ง และการดึงดูดลูกค้าให้มีความสนใจในตัวสินค้า การเพิ่มยอดขาย และความพึงพอใจในสินค้าและบริการ สอดคล้องกับแนวความคิดของชาญ สวัสดิ์สาส์ (2556, หน้า 48-51) กล่าวว่า การฝึกอบรมเป็นวิธีการพัฒนาบุคคลอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้คนมีคุณภาพ และประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานมากยิ่งขึ้นการฝึกอบรมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญและมีความจำเป็นอย่างมากสำหรับทุกหน่วยงานโดยสาเหตุที่ต้องมีการจัดฝึกอบรม โดยการฝึกอบรมจะช่วยพัฒนาบุคลากร ปรับปรุงความสามารถในการทำงานให้สูงขึ้น ให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ ทัศนคติ รวมถึงมีแนวความคิดหรือวิทยาการใหม่ ๆ ที่ทันสมัยเพื่อสร้างความก้าวหน้าและทันต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ดาวเรือง

สาโตด (2552) ศึกษาเรื่อง ความต้องการฝึกอบรมของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลหัวเฉียว ผลการวิจัยพบว่า 1) พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลหัวเฉียว มีความต้องการฝึกอบรมในระดับมากที่สุด 3 ด้าน เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย ดังนี้ ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ ทักษะด้านความคิด และทักษะด้านเทคนิคการปฏิบัติงาน

1.2 ด้านการปฏิบัติงาน พบว่า พนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครมีความต้องการในการฝึกอบรม ด้านการปฏิบัติงานภาพรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากการทำงานจำเป็นต้องมีระบบการทำงานเป็นขั้นตอนที่ชัดเจน และการวางแผนการทำงานช่วยให้การทำงานได้อย่างเป็นระบบ รวดเร็วและสะดวกและเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับแนวความคิดของ Latham and Wexley (1981, pp.4-5) กล่าวว่า การฝึกอบรมเป็นการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้แก่บุคลากรในแต่ละระดับเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ ระเบียบข้อบังคับ และหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละหน่วยงาน รวมทั้งหลักการบริหาร การจัดการรูปแบบการบริหารของผู้บริหาร เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันตลอดจนการปรับปรุงบุคลากรเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของผู้บริหาร และรวมทั้งเป็นการให้ความรู้ความเข้าใจถึงสภาวะทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม แก่บุคลากรด้วย ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับ ดาวเรือง สาโตด (2552) ศึกษาเรื่อง ความต้องการฝึกอบรมของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลหัวเฉียว ผลการวิจัยพบว่า 1) พยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลหัวเฉียว มีความต้องการฝึกอบรมในระดับมากที่สุด 3 ด้าน เรียงตามลำดับค่าเฉลี่ย ดังนี้ ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ ทักษะด้านความคิด และทักษะด้านเทคนิคการปฏิบัติงาน

1.3 ด้านมนุษยสัมพันธ์ พบว่า พนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครมีความต้องการในการฝึกอบรม ด้านมนุษยสัมพันธ์ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เนื่องจากการขายสินค้าให้แก่ลูกค้า นั้น พนักงานจำเป็นต้องมีทักษะในการเจรจาต่อรอง รวมถึงเทคนิคต่าง ๆ เพื่อปิดการขายได้ และให้ยอดขายให้เพิ่มขึ้น ซึ่งยอดขายเพิ่มขึ้นส่งผลให้พนักงานได้ค่าตอบแทนที่สูงขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ Petryn (2019) ได้กล่าวว่า ความสัมพันธ์ระหว่างพนักงานและผู้บริหารมีคุณค่าอย่างมากในสถานที่ทำงานใด ๆ มนุษยสัมพันธ์เป็นกระบวนการฝึกอบรมพนักงานตอบสนองความต้องการส่งเสริมวัฒนธรรมในที่ทำงานและแก้ไขความขัดแย้งระหว่างพนักงานที่แตกต่างกันหรือระหว่างพนักงานกับฝ่ายบริหาร การทำความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีการที่มนุษย์สัมพันธ์สามารถส่งผลกระทบต่อต้นทุนความสามารถในการแข่งขันและความยั่งยืนทางเศรษฐกิจในระยะยาวของธุรกิจจะช่วยเน้นย้ำถึงความสำคัญของพวกเขา การทำงานร่วมกันของพนักงานและวัฒนธรรมในสถานที่ทำงาน มนุษยสัมพันธ์ในที่ทำงานเป็นส่วนสำคัญของสิ่งที่ทำให้ธุรกิจทำงานได้ พนักงานต้องทำงานร่วมกันบ่อยครั้งในโครงการสื่อสารความคิดและให้แรงจูงใจในการทำงาน หากไม่มีวัฒนธรรมในการทำงานที่มั่นคงและน่าดึงดูดความท้าทายที่ยากอาจเกิดขึ้นได้ทั้งในด้านโลจิสติกส์ของการจัดการพนักงานและผลกำไร ธุรกิจที่มีสถานที่ทำงานที่น่าสนใจและพนักงานที่ได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีมีแนวโน้มที่จะรักษาและดึงดูดพนักงานที่มีคุณสมบัติเหมาะสมส่งเสริมความภักดีกับลูกค้าและปรับตัวได้เร็วขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดที่เปลี่ยนแปลงไป สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทราวดี พัฒนโกศล (2563) ศึกษาเรื่อง การศึกษาความต้องการฝึกอบรมของพนักงานบริษัทอิวาโอเอเมะ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาความต้องการฝึกอบรมของพนักงานบริษัทอิวาโอเอเมะพบว่า มีระดับความต้องการฝึกอบรมในภาพรวมและรายด้าน เรียงตามลำดับได้แก่ ทักษะด้านเทคนิคการปฏิบัติงาน ทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์ ทักษะด้านความคิด และด้านบุคลิกภาพ อยู่ในระดับมากที่สุดทุกด้าน

2. ผลการสร้างรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร สรุปได้ ดังนี้

2.1 สัมพันธภาพและทีมงาน ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ได้แก่ (1) ทักษะการวางตัวที่เหมาะสม (2) บุคลิกภาพ (3) ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ (4) การทำงานเป็นทีม (5) การพูด และการสื่อสารกับลูกค้า (6) การบริหารงานด้านการเงินและบัญชี และ (7) การเป็นผู้นำ เนื่องจากพนักงานขายเครื่องใช้ไฟฟ้าจำเป็นต้องมี

การสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อนร่วมงานในการทำงานและประสานงานเพื่อให้การทำงานเกิดประสิทธิผลมากที่สุด ทั้งนี้พนักงานขายต้องสื่อสารและสร้างสัมพันธภาพกับลูกค้า ในการให้บริการและการขาย ซึ่งเป็นการจูงใจให้ลูกค้าซื้อสินค้า และบริการ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้าและเพิ่มยอดขายให้กับองค์กร สอดคล้องกับแนวความคิดของ (โอภาส กิจคำแหง, 2561, หน้า 33-35) ได้กล่าวว่า การมีมนุษยสัมพันธ์ที่เป็นเลิศ (good human relationship) เป็นบ่อเกิดของความสำเร็จที่แท้จริงเพราะไม่เคยมีพนักงานขายคนใดที่จะสำเร็จในวิชาชีพของการขายโดยปราศจากการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น เพราะการขายเป็นการติดต่อสื่อสารชนิดหนึ่งและความสำเร็จในการเจรจาเพื่อขายของ การที่ลูกค้าหรือผู้มุ่งหวังและพนักงานขาย "เวลาแห่งความสัมพันธ์

2.2 การสื่อสารและการสร้างความสัมพันธ์ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ได้แก่ การให้คำแนะนำหรือปรึกษาเกี่ยวกับการปฏิบัติงาน (2) การสื่อสารระหว่างบุคคล (3) กลยุทธ์การสร้างมนุษยสัมพันธ์ (4) แนวคิดและทัศนคติที่ดีต่อการปฏิบัติงานและเพื่อนร่วมงาน (5) การเจรจาต่อรอง และ (6) การปรับตัวเข้ากับบุคคลอื่น ๆ เนื่องจาก สิ่งจำเป็นสำหรับพนักงานขายในการขายสินค้าและบริการคือการสื่อสาร ซึ่งอาจเป็นการสื่อสารระหว่างพนักงาน และการสื่อสารกับลูกค้าเพื่อให้เกิดความเข้าใจในตัวสินค้า และบริการ รวมไปถึงการสนทนาโต้ตอบการเจรจาซื้อขายสินค้า อันส่งผลให้เกิดการซื้อขายและการบอกต่อในการให้บริการของลูกค้าได้สอดคล้องกับแนวความคิดของ อิศราพันธ์ สนิสุวิรัช และวิภาวี เมืองสุวรรณ (2563) ได้กล่าวว่า พนักงานขายทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมที่สำคัญระหว่างบริษัทกับลูกค้า ซึ่งในบางครั้งพนักงานจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนทั้งสองฝ่าย คือ ฝ่ายผู้ขายและผู้ซื้อ กล่าวคือ ในฐานะที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทนของบริษัท พนักงานขายจะพยายามหาลูกค้ารายใหม่เพิ่มขึ้นแจ้งบอกข่าวสารหรือข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์และบริการของบริษัท เข้าพบลูกค้าเพื่อขายผลิตภัณฑ์เสนอขายผลิตภัณฑ์ใหม่ ตอบข้อซักถามเพื่อขจัดข้อโต้แย้ง เสนอต่อรองราคา เสนอต่อรองราคา และเงื่อนไขและปิดการขาย นอกจากนี้พนักงานขายยังทำหน้าที่จัดหาบริการให้ลูกค้า ทำการวิจัยตลาดและเก็บข้อมูล และจัดทำรายการสั่งซื้อ เป็นต้น

2.3 การพัฒนาความคิดในการทำงาน ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ได้แก่ (1) การตัดสินใจในการปฏิบัติงาน (2) การคิดเชื่อมโยง ความรู้ใหม่ ๆ (3) การคิดในการวางแผนปฏิบัติงาน (4) การคิดค้นนวัตกรรม (5) การสร้างแรงบันดาลใจ และ (6) การคิดเพื่อวิเคราะห์ปัญหา เนื่องจากการทำงานจำเป็นต้องมีการคิดเพื่อการพัฒนาและ ปรับปรุงคุณภาพของงาน ซึ่งการคิดริเริ่มจะพัฒนาการทำงานจำเป็นต้องมีสิ่งจูงใจหรือแรงบันดาลใจในการพัฒนาการทำงานให้มีประสิทธิภาพ โดยที่พนักงานจะต้องเรียนรู้และนำความรู้ที่ได้มาปรับใช้กับการทำงาน โดยการคิดสร้างสรรค์ผลงานเพื่อให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับแนวความคิดของ สันญา เคนาภูมิ และเสาวลักษณ์ โกศลกิตติอมพร (2560) ได้สรุปว่า การวางแผนเป็นกระบวนการเกี่ยวกับการคิดและการตัดสินใจหาทางเลือกที่ดีที่สุดในการปฏิบัติงานโดยการเลือกใช้ปัจจัยต่าง ๆ เพื่อให้การดำเนินงานในอนาคตเป็นไปอย่างเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพสูงสุด ส่วนกระบวนการวางแผนที่สำคัญ ได้แก่ การวิเคราะห์สถานการณ์ การกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมาย การกำหนดทางเลือกในการแก้ไขปัญหา การประเมินเป้าหมายและทางเลือก การเลือกเป้าหมาย และแผนงาน การจัดทำแผนและแผนประจำปี การดำเนินตามเป้าหมายและแผนงาน การติดตามความก้าวหน้าและการควบคุม และการประเมินผลแผน นอกจากนี้ เครื่องมือสำหรับการวางแผนประกอบด้วย การพยากรณ์ การหาจุดเด่น การให้มีส่วนร่วมในการวางแผน การใช้ภาพ และการใช้ที่ปรึกษาวางแผน

2.4 การคิดแบบบูรณาการ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ได้แก่ (1) การคิดเพื่อการพัฒนาการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น (2) ความคิดเชิงกลยุทธ์ (3) การคิดเพื่อปรับปรุงการทำงาน และ (4) การแก้ไขปัญหาอย่างเป็นระบบ เนื่องจากพนักงานขายเครื่องใช้ไฟฟ้าต้องติดต่อกับลูกค้าหรือประสานงานกับเพื่อนร่วมงานจึงจำเป็นต้องมีการคิดอย่างเป็นระบบเพื่อไม่ให้เกิดการผิดพลาดในการทำงาน ในบางครั้งการทำงานอาจเกิดปัญหาหรือ

ล่าช้าทำให้เกิดผลเสียต่อการทำงานทำให้พนักงานจึงต้องคิดปรับปรุงระบบการทำงานเพื่อสามารถทำงานตามที่คาดหวังไว้ได้ สอดคล้องกับแนวความคิดของ สมใจ ลักษณะ (2552) ได้กล่าวว่า ประสิทธิภาพในการทำงานที่ประสิทธิภาพให้สำเร็จตามที่วางเป้าหมายไว้ จำเป็นต้องให้สูญเวลาและเสียพลังงานน้อย ซึ่งจะทำงานได้เร็วและมีคุณภาพ พนักงานที่มีประสิทธิภาพในการทำงาน เป็นพนักงานที่ตั้งใจในการทำงานอย่างเต็มความสามารถ ใช้กลยุทธ์และวิธี หรือเทคนิคต่าง ๆ ในการสร้างผลงาน อันเป็นผลงานที่มีคุณภาพ เป็นที่น่าพอใจ โดยสิ้นเปลืองต้นทุนค่าใช้จ่าย พลังงาน และเวลาน้อยที่สุด

2.5 การบริหารจัดการ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ได้แก่ (1) เทคนิคในการปฏิบัติงานด้านการขาย (2) การใช้เทคโนโลยีในการปฏิบัติงาน และ (3) การจัดเก็บข้อมูลข่าวสาร เนื่องจากพนักงานขายเครื่องใช้ไฟฟ้าต้องบริการลูกค้าและขายสินค้าแล้ว การบริหารจัดการเกี่ยวกับการจัดเก็บข้อมูลให้เป็นระบบและการใช้ข้อมูลเหล่านั้นในการทำงาน รวมถึงการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อช่วยในการทำงานและประกอบการขาย อันเป็นโอกาสในการการแข่งขันทางการตลาด สอดคล้องกับแนวความคิดของ โอภาส กิจคำแหง (2561, หน้า 32-33) ได้กล่าวว่า พนักงานขายทำงานที่ไม่เกี่ยวข้องกับงานขาย (non-selling activities) ได้แก่ การทำรายงาน เป็นการเตรียมรายงานประจำวัน ประจำสัปดาห์ และประจำเดือน ข้อมูลรายงานมักจะประกอบด้วยค่าใช้จ่าย จำนวนครั้งของโทรศัพท์ที่ใช้ ยอดขายที่ได้ ระยะทางที่ใช้เดินทาง ข้อมูลคู่แข่ง ข้อมูลกำหนดต่าง ๆ ทางธุรกิจ การขอบริการที่ลูกค้าแจ้งมา จำนวนลูกค้าที่ขายไม่ได้ และอื่น ๆ ทั้งยังหาข้อมูลและเก็บรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการให้สินเชื่อให้กับบริษัทเพื่อประเมินหาอัตราสินเชื่อที่เหมาะสม ซึ่งบางบริษัทสามารถให้อำนาจกับพนักงานขายในการกำหนดสินเชื่อในระดับหนึ่ง และ การเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่บริษัทคาดหวังให้พนักงานขายได้พัฒนาความรู้เพิ่มเติม เกี่ยวกับบริษัท สินค้า และปัญหาต่าง ๆ ของลูกค้า

2.6 การขายและการบริการ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย ได้แก่ (1) การบริหารจัดการภายใต้ความกดดัน (2) การให้บริการที่ประทับใจลูกค้า (3) การจัดการคุณภาพของงาน และ (4) การเพิ่มยอดขาย เนื่องจาก พนักงานขายที่ด้นนั้นจะต้องบริการด้วยใจ โดยให้ลูกค้าเกิดความพอใจในตัวสินค้าและบริการ อันเป็นผลให้ลูกค้ากลับมาใช้บริการหรือซื้อสินค้าอีกครั้ง รวมถึงการบริหารจัดการในการทำงานให้มีคุณภาพตามที่องค์กรต้องการ สิ่งสำคัญของพนักงานขายเครื่องใช้ไฟฟ้าคือการเพิ่มยอดขายเพื่อผลค่าตอบแทนของพนักงานยังส่งผลต่อองค์กรอีกด้วย สอดคล้องกับแนวความคิดของ ยุทธนา ธรรมเจริญ และคณะ (2556) ได้กล่าวว่า หน้าที่เฉพาะของการขายโดยพนักงานขายอาจแบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ การแสวงหาลูกค้า (prospecting for customers) พนักงานขายจะเริ่มงานโดยการบ่งชี้หรือกำหนดคุณลักษณะของผู้ซื้อที่เป็นไปได้หรือผู้ซื้อคาดหวัง แล้วใช้ความพยายามในการหาที่ตั้งและติดต่อกับผู้ซื้อเหล่านั้น การสร้างลูกค้า (creative customers) การสร้างลูกค้าจะสำเร็จได้ต่อเมื่อได้ให้ข้อมูลข่าวสารแก่ลูกค้าที่แสวงหามาและจงใจให้ลูกค้าซื้อสินค้าและบริการ ดังนั้นจึงจำเป็นที่พนักงานขายต้องรู้จักสินค้าและบริการของตนเป็นอย่างดี รวมถึงรู้จักผลิตภัณฑ์ของคู่แข่งเป็นอย่างดีด้วย จะได้สามารถบอกลูกค้าได้ถึงความแตกต่างของผลิตภัณฑ์ของตนกับคู่แข่งเพื่อสามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้อย่างดี และการรักษาลูกค้าให้คงไว้ (keeping customers) การซื้อซ้ำของลูกค้าเป็นตัวกำหนดกระแสรายได้ของบริษัท พฤติกรรมการซื้อซ้ำจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อลูกค้ามีความพอใจหลังการซื้อครั้งแรก ดังนั้นพนักงานขายจึงต้องมีการติดต่อกับลูกค้าหลังการขายเพื่อให้มั่นใจได้ว่าลูกค้ามีความพอใจและได้รับบริการหลังการขายที่เหมาะสมทั้งนี้ลูกค้าที่มีความพึงพอใจเป็นสิ่งสำคัญเพราะพวกเขาจะทำการโฆษณาสินค้าหรือบริการโดยการบอกต่อด้วยความเต็มใจ

3. ผลการประเมินรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร พบว่า

3.1 ความเหมาะสมของรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น พบว่า รูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานครมีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ คุณค่าและประโยชน์ที่ได้จากรูปแบบ เนื่องจากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเห็นถึงรูปแบบในการฝึกอบรมของพนักงานขายเครื่องใช้ไฟฟ้า สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการทำงานในองค์กรได้จริง สอดคล้องกับแนวความคิดของ ชีรวินน์ นิเจนตร (2560) กล่าวว่า ในการสร้างและพัฒนาแบบที่ดียิ่งจะต้องได้มาจากแนวคิดของทฤษฎี ที่แสดงถึงความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรต่างๆ เพื่ออธิบายถึงโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงเหตุผลของเรื่อง ที่ศึกษาได้ครอบคลุมและชัดเจน ซึ่งรูปแบบที่ดีจะต้องผ่านการทดสอบหรือตรวจสอบก่อนนำไปใช้จริง เนื่องจากจุดมุ่งหมายที่สำคัญของการสร้างรูปแบบ คือ การทดสอบหรือตรวจสอบรูปแบบที่สร้างขึ้นมาว่ามีความถูกต้องเหมาะสมและสอดคล้องกับการนำรูปแบบไปใช้ประโยชน์ต่อไปหรือไม่

3.2 ความเหมาะสมของวิธีการ/กิจกรรม/ตัวชี้วัดการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดเมื่อพิจารณาเป็นรายประเด็น โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ลำดับ ได้แก่ ข้อมูลผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ การบริหารงานด้านการเงินและบัญชี และการใช้เทคโนโลยีในการปฏิบัติงาน เนื่องจากวิธีการ/กิจกรรม/ตัวชี้วัดการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร แสดงให้เห็นถึงวิธีการที่ชัดเจน โดยมีรายละเอียดกิจกรรมประกอบ เพื่อให้สามารถดำเนินกิจกรรมตามที่วางเป้าหมายไว้ ทั้งนี้ได้กำหนดตัวชี้วัดในการฝึกอบรมเพื่อการประเมินผลการฝึกอบรมให้เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ สอดคล้องกับแนวความคิดของ วรณัน พินิจดี (2558, หน้า 23) กล่าวว่า การฝึกอบรม หมายถึงการให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม (กลุ่มเป้าหมาย) ผ่านกระบวนการ กิจกรรมต่าง ๆ และเทคนิคต่าง ๆ เช่นการสอน การบรรยาย การสาธิต การฝึกปฏิบัติ เป็นต้น เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม มีความรู้ เกิดทักษะ มีการปรับเปลี่ยนและเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่ดีขึ้น และเป็นการสร้างการพัฒนาตนเองเฉพาะทาง เช่น ทักษะการสอนงาน ทักษะการนำเสนอ ทักษะการบังคับบัญชา การพัฒนาทักษะความเป็นผู้นำ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยรูปแบบการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายขายธุรกิจเครื่องใช้ไฟฟ้าเขตพื้นที่ในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ส่งเสริมให้มีการจัดฝึกอบรมหลักสูตรที่เหมาะสมตามความต้องการของพนักงานขายเพื่อสามารถนำความรู้มาปรับใช้ในการทำงานได้จริง
2. ส่งเสริมให้องค์กรติดตามผลหลังจากการฝึกอบรมของพนักงาน เพื่อเป็นการประเมินผลการจัดการฝึกอบรมและ
3. ด้านความคิด ส่งเสริมให้พนักงานเกิดความตระหนักในการคิดในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อปรับปรุงการทำงานให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
4. ด้านการปฏิบัติงาน ส่งเสริมให้พนักงานมีความรู้ความเข้าใจ และทักษะเกี่ยวกับสินค้าและบริการมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมพัฒนาธุรกิจการค้า. (2559). **ธุรกิจขายเครื่องใช้ไฟฟ้า**. ค้นเมื่อ ธันวาคม 15, 2559, จาก <http://magazine.dbd.go.th/magazine>.
- เกรียงไกรยศ พันธุ์ไทย. (2553). กลยุทธ์การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เชิงบูรณาการ: ภัยแห่งความเป็นเลิศ. **วารสารพัฒนบริหารศาสตร์**, 51(3), 239-257.
- เพ็ชรวิรุฬห์. (2554). **เทคนิคการจัดฝึกอบรมและการประชุม**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดวงกมลพับลิชชิง.
- สมคิด บางโม. (2553). **เทคนิคการฝึกอบรมและการประชุม**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วิทย์พัฒน์.
- ชาญ สวัสดิ์สาสิ. (2556). **คู่มือฝึกฝึกอบรมมืออาชีพ เทคนิคการฝึกอบรมและการจัดสถานที่ประชุม/ฝึกอบรม**. นนทบุรี: สำนักพิมพ์สวัสดิการสำนักงาน ก.พ..
- ดาวเรือง สาโดด. (2552). **ความต้องการฝึกอบรมของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลหัวเฉียว**. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชีวัน นิจเนตร. (2560). การวิจัยพัฒนารูปแบบทางสังคมศาสตร์และการศึกษา. **วารสารราชภัฏสุราษฎร์ธานี**, 4(2), 71-101.
- ยุทธนา ธรรมเจริญ, เสาวภา มีถาวรกุล, เขียว โรจนแสง, สหสโรจน์ โรจนเมธา, ประภาศรี สวัสดิ์อำไพรักษ์, ฉัตรชัย ลอยฤทธิภูมิไกร, วิเชียร เลิศโกคานนท์ และวุฒิชาติ สุนทรสมย์. (2556.) **สัมมนาการจัดการการตลาด (Seminar in Marketing Management) (พิมพ์ครั้งที่ 4)**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.
- สุวิมล ตีรกันันท์. (2555). **ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์สู่การปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์.
- ภัทรารัตน์ พัฒนงโกศล. (2563). การศึกษาความต้องการฝึกอบรมของพนักงานบริษัทอ้าวไอเมะ. **วารสารการพัฒนาศาสตร์มนุษย ฉบับพิเศษปี 2563**, 95-106.
- โอภาส กิจคำแหง. (2561). **ศิลปการขาย**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ธิดารัตน์ สนิสุวิงษ์ และวิภาวี เมืองสุวรรณ. (2563). **การขายโดยบุคคล**. ค้นเมื่อ มกราคม 10, 2564, จาก <https://sites.google.com/site/hlakkartlad14/bth-thi-3>.
- วรรณ พินิจดี. (2558). **7 กระบวนการที่จำเป็นสำหรับนักฝึกอบรมมืออาชีพ**. นนทบุรี: บัดดี้ ครีเอชั่น.
- สมใจ ลักษณะ. (2552). **การพัฒนาประสิทธิภาพในการทำงาน**. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- สัญญา เคนาภูมิ และเสาวลักษณ์ โกศลกิตติอัมพร. (2560). กรอบแนวคิดการศึกษาวางแผนและการบริหารแผน. **วารสารการแพรวาภาพสนธิ์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์**, 4(2), 389-411.
- หัสยา เจริญสุข. (2552). **ความต้องการในการฝึกอบรมของพนักงานฝ่ายจัดซื้อบริษัท โคราชเดนมิก จำกัด**. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- Latham, G. and Wexley, K. (1991) **Developing and Training Human Resources in Organization**. New York: Harper Collins Publishers.
- Petryn, M. (2019). **The Importance of Human Relations in the Workplace**. Retrieved April 16, 2020, from <https://smallbusiness.chron.com/importance-human-relations-workplace-23061.html>.

**การใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีม
ของนักศึกษาครู มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี**
**Use Simulation Situation to Develop Teamwork Skills Of the Student
Teachers of Thepsatri Rajabhat University**

สรชัย ชูชีพ¹
Sunchai Chucheeep

Received: June 10, 2021 Revised: June 27, 2021 Accepted: June 29, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับทักษะด้านการทำงานเป็นทีมก่อนและหลังการใช้สถานการณ์จำลอง 2) ศึกษาระดับความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาครูชั้นปีที่ 4 จำนวน 53 คน ที่ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 2 ชุด ได้แก่ แบบประเมินความรู้ความเข้าใจซึ่งมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.80 – 1.00 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.983 และแบบสอบถามความคิดเห็นซึ่งมีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาเท่ากับ 0.80 – 1.00 และค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.824 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า 1) ความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับทักษะด้านการทำงานเป็นทีม หลังทำกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์จำลองสูงกว่าก่อนทำกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีม ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: สถานการณ์จำลอง, ทักษะด้านการทำงานเป็นทีม, นักศึกษาครู

¹ อาจารย์ ดร., คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี e-mail: sunchai.c@lawasri.tru.ac.th

Abstract

The objectives of this research were 1) compare the cognition of students about the teamwork skills between before and after use simulation situations. 2) Study the satisfaction with teaching and learning management of students by use simulation situations to develop teamwork skills. The sample was 53 student teachers obtained by purposive sampling. The instruments used in this research were 2 questionnaires including a cognition assessment form with 0.80-1.00 content validity and 0.983 reliability and an opinion questionnaire with 0.80-1.00 content validity and 0.824 reliability. The data were analyzed by average, standard deviation, and paired sample t-test.

The research result showed that: 1) The cognition of students about the teamwork skills after use simulation situation was higher than before at significant level .05. 2) The satisfaction with teaching and learning management of students by use simulation situations to develop teamwork skills overall was at the highest level.

Keywords: simulation situation, teamwork skills, student teacher

บทนำ

การทำงานบางอย่าง ต้องอาศัยการทำงานร่วมกันจึงจะประสบความสำเร็จ เนื่องจากทุกคนมีความสามารถ แต่ความสามารถของทุกคนมีจำกัด การนำความสามารถของทุกคนมารวมกันจึงเกิดผลงานขึ้น อีกทั้งงานบางอย่างต้องการความคิดที่ริเริ่มสร้างสรรค์ จึงต้องการคนมาทำงาน ด้วยการคิดร่วมกัน งานจึงออกมาสำเร็จ องค์กรที่สามารถสร้างทีม พัฒนาทีม ให้ทำงานร่วมกันได้ องค์กรนั้นจะเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ทีมงานที่ดี จึงส่งผลให้งานเกิดประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลต่อองค์กร ช่วยลดความสูญเสียขององค์กรได้ (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, 2559) สิ่งเหล่านี้เรียกว่าการทำงานเป็นทีม ซึ่งเป็นการร่วมกันทำงานของสมาชิกที่มากกว่า 1 คน โดยที่สมาชิกทุกคนนั้นจะต้องมีเป้าหมายเดียวกันจะทำอะไรแล้วทุกคนต้องยอมรับร่วมกัน มีการวางแผนการทำงานร่วมกัน การทำงานเป็นทีมมีความสำคัญในทุกองค์กร การทำงานเป็นทีมจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเพิ่มประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการทำงาน การทำงานเป็นทีม โดยจะมีบทบาทสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของงานที่ต้องอาศัยความร่วมมือของกลุ่มสมาชิกเป็นอย่างดี (สำนักงานคณะกรรมการมาตรฐานการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น, 2561)

นอกจากนี้ สมาชิกของทีมงานที่ดีควรมีความรับผิดชอบงานในหน้าที่ของตนและของกลุ่ม เป็นผู้รู้จักฟัง รู้จักพูด และแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่ม ยอมรับฟังและเคารพความคิดเห็นของสมาชิกในทีม เคารพมติของกลุ่มและป้องกันมิให้เบี่ยงเบนมติของกลุ่มออกไป เป็นผู้เสียสละ อาสาช่วยทำงานทุกด้าน กล้าแสดงความคิดเห็น สามารถแสดงบทบาทและหน้าที่สำคัญของตนในฐานะสมาชิกทีมที่ได้รับมอบหมายงานจากหัวหน้าทีม ปฏิบัติงานด้วยความรับผิดชอบให้บรรลุเป้าหมายของทีมงาน ให้ความร่วมมือในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เป็นผู้ตามที่ดี ตั้งใจจริงในการทำงาน คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม และ ความสำคัญของตนเองต่อความสำเร็จของทีมงาน (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, 2559)

จะเห็นว่าการทำงานเป็นทีมที่มีความรับผิดชอบร่วมกันสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดีนั้น การทำงานเป็นทีมมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยขับเคลื่อนงานนั้นให้บรรลุผล ซึ่งมีวิธีการที่หลากหลายในการพัฒนาทีมงานให้มีประสิทธิภาพ และหนึ่งในนั้นคือการฝึกฝนโดยใช้สถานการณ์จำลอง โดยที่การสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีโอกาสดูฝึกทักษะกระบวนการต่าง ๆ จำนวนมาก เช่น กระบวนการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น กระบวนการสื่อสาร กระบวนการตัดสินใจ กระบวนการแก้ปัญหา และกระบวนการคิด เป็นต้น และเป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูงมาก ผู้เรียนได้เรียนอย่างสนุกสนานการเรียนรู้นี้มีความหมายต่อตัวผู้เรียน (ทศนา แชนณี, 2552)

ด้วยเหตุนี้การทำงานเป็นทีมจึงถือเป็นทักษะประเภทหนึ่งในหลาย ๆ ประเภทของ soft skills ที่มีลักษณะพิเศษตรงที่ใช้ในการทำงานร่วมกับทักษะอื่น ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการทำงานต่าง ๆ ดังนั้นมนุษย์ในอนาคต จะต้องมีความรู้ความสามารถที่จำเป็นในการดำรงชีวิตในศตวรรษที่ 21 ซึ่งทักษะการทำงานเป็นทีมนี้ จะช่วยให้ทุกคนสามารถใช้ความรู้ความสามารถที่ตนเองมีอยู่ ในการทำงานร่วมกับผู้อื่น เพื่อให้เกิดประสิทธิผล และประสิทธิภาพที่สูงที่สุดในการทำงานได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาครูที่จะต้องออกไปปฏิบัติงานในฐานะผู้ประกอบวิชาชีพครูในอนาคตที่จะต้องทำงานเป็นทีมร่วมกับครูคนอื่น ๆ ในการพัฒนาเด็กนักเรียนให้เป็นกำลังสำคัญของชาติต่อไป ผู้วิจัยจึงทำการวิจัยนี้เพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีมโดยใช้สถานการณ์จำลองขึ้น เพื่อฝึกฝนนักศึกษาครูให้มีความพร้อมในการทำงานร่วมกับผู้อื่นในสถานศึกษาต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับทักษะด้านการทำงานเป็นทีมก่อนและหลังการใช้สถานการณ์จำลอง

2. เพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการวิจัยในครั้งนี้คือ นักศึกษาครูชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จำนวน 217 คน ที่เรียนรายวิชาชีพร่วมกับผู้วิจัยในภาคการศึกษาที่ 1/2561 และกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยได้แก่ นักศึกษา สาขาวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีจำนวน 53 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบไปด้วย แบบประเมินความรู้ความเข้าใจของนักศึกษา เกี่ยวกับทักษะด้านการทำงานเป็นทีม และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการใช้สถานการณ์จำลอง เพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีม โดยเครื่องมือทั้ง 2 ชุด เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ที่มีค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC) อยู่ระหว่าง 0.80 - 1.00 ทั้งสองฉบับ และกิจกรรมการฝึกทักษะด้านการทำงานเป็นทีมโดยใช้สถานการณ์จำลอง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการดำเนินงานออกเป็น 6 ขั้นตอน ได้แก่

3.1 ผู้วิจัยทำการศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับทักษะด้านการทำงานเป็นทีมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ก่อนการใช้สถานการณ์จำลองในการจัดกิจกรรม โดยใช้แบบสอบถาม

3.2 ผู้วิจัยทำการให้ความรู้เกี่ยวกับทักษะการทำงานเป็นทีมให้กับนักศึกษา โดยการบรรยายทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง การยกกรณีศึกษาด้านการปฏิบัติงานในหน้าที่ครู และกรณีต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับการทำงานเป็นทีม

3.3 ผู้วิจัยทำการจัดกิจกรรมกระบวนการกลุ่มโดยใช้สถานการณ์จำลอง โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 8 - 9 คน จำนวน 6 กลุ่ม โดยมีสถานการณ์จำลองที่แตกต่างกันออกไป และนักศึกษาแต่ละกลุ่มจะต้องร่วมมือกันโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับการทำงานเป็นทีมมาทำการประยุกต์ใช้เพื่อแก้ปัญหาตามเงื่อนไข และข้อกำหนดของสถานการณ์นั้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของสถานการณ์ที่กำหนด

3.4 ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลของแต่ละกลุ่มจากการสังเกตพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละกลุ่ม แล้วทำการสรุปเป็นบันทึกข้อมูลและสังเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบความเรียง แล้วทำการให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) แก่นักศึกษา เพื่อให้รับทราบข้อดี ข้อด้อย ของแต่ละคนในสถานการณ์ที่ต้องทำงานเป็นทีม เพื่อนำไปพัฒนานตนเองในอนาคตต่อไป

3.5 ผู้วิจัยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลระดับของความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับทักษะด้านการทำงานเป็นทีมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง หลังการใช้สถานการณ์จำลองในการจัดกิจกรรม โดยใช้แบบสอบถาม

3.6 ผู้วิจัยทำการสอบถาม ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีม โดยใช้แบบสอบถาม

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับทักษะด้านการทำงานเป็นทีมก่อนและหลังการใช้สถานการณ์จำลอง โดยใช้การทดสอบที และทำการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีม โดยใช้

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทำการเขียนรายงานผลการวิจัย โดยเขียนผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามจากนักศึกษา ผู้วิจัยจะทำการแบ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1. การเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับทักษะด้านการทำงานเป็นทีมก่อนและหลังการใช้สถานการณ์จำลอง

ตาราง 1 แสดงการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับทักษะด้านการทำงานเป็นทีมก่อนและหลังการใช้สถานการณ์จำลอง

ความรู้ความเข้าใจ	$\bar{X}$	S.D	N	t	p
ก่อนทำกิจกรรม	2.77	0.65	53	42.53	.000*
หลังทำกิจกรรม	4.61	0.51	53		

* $p \leq .05$

จากตาราง 1 พบว่า ความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับทักษะด้านการทำงานเป็นทีม หลังทำกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์จำลองสูงกว่าก่อนทำกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีม

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีม

ประเด็นความคิดเห็น	ความคิดเห็น (n=53)		ระดับความคิดเห็น
	$\bar{X}$	S.D	
1. วิธีการถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับทักษะการทำงานเป็นทีมของผู้สอน	4.66	0.48	มากที่สุด
2. การอธิบายวิธีการทำกิจกรรมสถานการณ์จำลองที่ใช้ในการพัฒนาทักษะของผู้สอน	4.72	0.45	มากที่สุด
3. สถานการณ์ที่กำหนดไว้ในกิจกรรมเหมาะสมกับเนื้อหาที่สอน	4.68	0.51	มากที่สุด
4. ระยะเวลาที่มีให้ใช้ในการตัดสินใจในสถานการณ์ที่กำหนดมีความเหมาะสม	4.74	0.49	มากที่สุด
5. การบริหารจัดการกิจกรรมมีความเหมาะสมรอบรู้	4.62	0.56	มากที่สุด
ภาพรวม	4.68	0.50	มากที่สุด

จากตาราง 2 พบว่า ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลอง เพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีม ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.68$, S.D.= 0.50) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านแล้วพบว่าด้านที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ ระยะเวลาที่มีให้ใช้ในการตัดสินใจในสถานการณ์ที่กำหนดมีความเหมาะสม ($\bar{X} = 4.74$, S.D.= 0.49) รองลงมาคือ การอธิบายวิธีการทำกิจกรรมสถานการณ์จำลองที่ใช้ในการพัฒนาทักษะของผู้สอน ($\bar{X} = 4.72$, S.D.= 0.45) และสถานการณ์ที่กำหนดให้ในกิจกรรมเหมาะสมกับเนื้อหาที่สอน ($\bar{X} = 4.68$, S.D.= 0.51) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ การบริหารจัดการกิจกรรมมีความเหมาะสมราบรื่น ($\bar{X} = 4.62$, S.D.= 0.56)

อภิปรายผล

1. การเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับทักษะด้านการทำงานเป็นทีม หลังทำกิจกรรมโดยใช้สถานการณ์จำลองสูงกว่าก่อนทำกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งการที่ผลการทดสอบความรู้ความเข้าใจหลังการใช้กิจกรรมพัฒนามีค่าเฉลี่ยที่สูงขึ้น น่าจะเป็นเพราะ กิจกรรมที่ใช้เป็นกิจกรรมเสริมนอกเหนือจากบทเรียนปกติที่ทำให้ผู้เรียนไม่มีความกดดัน และสนุกไปกับกิจกรรมสถานการณ์จำลองที่ช่วยให้มีการคิด มีการสื่อสารกับเพื่อนร่วมทีม ช่วยกันตัดสินใจหาทางออกที่เหมาะสมที่สุดในสถานการณ์ที่กำหนดให้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ อุมพร ทองรักษ์ (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่อง พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบเกมที่ส่งผลต่อทักษะการทำงานเป็นทีมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา EEG221 ระบบดิจิทัลและการออกแบบวงจรตรรกะ ซึ่งทำการศึกษากับนักศึกษาสาขาวิศวกรรมไฟฟ้า คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีทักษะการทำงานเป็นทีมได้ดีขึ้นจากการสำรวจพฤติกรรมในการทำงานเป็นทีม ส่วนมากมีความสามัคคี มีความกระตือรือร้นในการเรียนตลอดเวลา มีความสนใจในการเรียนไม่เบื่อหน่าย เพราะมีกิจกรรมที่สนุกสนาน เร้าความสนใจ มีการให้รางวัล อีกทั้งเป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับผู้เรียนที่เรียนอ่อน ให้สามารถกล้าแสดงออกและยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุชาติ ทิพย์มนตรี (2558) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการใช้สถานการณ์จำลองแบบมีบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ ซึ่งทำการศึกษากับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษา การสื่อสาร และธุรกิจ ซึ่งผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจหลังการเรียนโดยใช้สถานการณ์จำลองสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .000 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ัญญา จุลศิริ และคนอื่น ๆ (2562) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลของการจัดการเรียนรู้ที่ใช้สถานการณ์จำลองต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติทักษะการช่วยฟื้นคืนชีวิตขั้นสูงของนักศึกษาพยาบาลศาสตรบัณฑิต ซึ่งทำการศึกษากับนักศึกษาพยาบาลศาสตรบัณฑิตชั้นปีที่ 3 ซึ่งลงทะเบียนเรียนวิชาปฏิบัติการพยาบาลบุคคลที่มีปัญหาสุขภาพ 3 ปีการศึกษา 2557 โดยผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติทักษะการช่วยฟื้นคืนชีวิตขั้นสูงหลังใช้สถานการณ์จำลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าก่อนใช้สถานการณ์จำลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจะเห็นได้ว่า เกมหรือสถานการณ์จำลองนั้นช่วยให้ผู้เรียนมีความสนใจในกิจกรรมที่ทำมากกว่าการเรียนเนื้อหาวิชาตามปกติเพียงอย่างเดียว และเมื่อต้องดำเนินการตามกิจกรรมที่ต้องแก้ปัญหาเป็นกลุ่มแล้ว ผู้เรียนก็จะเกิดทักษะการทำงานเป็นทีมมากขึ้นไปด้วย

2. ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะด้านการทำงานเป็นทีม ในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด แต่รายข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ การบริหารจัดการกิจกรรมมีความเหมาะสมราบรื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าจำนวนนักศึกษามีจำนวนค่อนข้างเยอะสำหรับสถานการณ์จำลอง และมีการแบ่งเป็นกลุ่ม ๆ หลายกลุ่มโดยการจับสลาก ทำให้ในบางกลุ่มมีสมาชิกอยู่นอกกลุ่มเพื่อนสนิทบ้าง บางกลุ่มมีสมาชิกที่เป็นเพื่อนสนิทกันบ้าง จึงมีผลกับการทำงานเป็นทีมพอสมควร ทั้งในเรื่องของการแสดง

ความคิดเห็น และการสื่อสาร จึงทำให้มีทั้งกลุ่มที่ปฏิบัติตามกิจกรรมได้ดีและกลุ่มที่มีข้อติดขัดบางประการ ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (2559) ที่ได้ระบุถึงการพัฒนาทีมงานให้เกิดความยั่งยืน เอาไว้ว่า การทำงานที่ต้องเกี่ยวข้องกันหลายฝ่ายนั้นอาจมีผลกระทบต่อกันจนก่อให้เกิดความแตกแยก การไม่ร่วมมือร่วมแรง ทีมงานอ่อนแอลง จนอาจส่งผลกระทบต่อการทำงานเป็นทีม ซึ่งแนวทางในการลดปัญหาในการลดปัญหาในการทำงานเป็นทีม คือ สร้างบรรยากาศที่ดีในการทำงาน มีการสื่อสารกันอย่างชัดเจนไม่ปิดบังกัน มอบหมายงานก็ต้องมีความชัดเจนแน่นอนไม่เปลี่ยนไปมา ยอมรับในความแตกต่างของสมาชิกในทีม เนื่องจากคนเราเกิดมามีความแตกต่างกัน ดังนั้นการทำงานเป็นทีมให้ประสบความสำเร็จ จึงควรมีการคำนึงถึงการพัฒนาทีมงานด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นที่มีต่อระยะเวลาที่มีให้ใช้ในการตัดสินใจในสถานการณ์ที่กำหนดมีความเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ดังนั้น ในการพัฒนาบุคคลให้เกิดทักษะการทำงานเป็นทีม ควรจะต้องมีการกำหนดระยะเวลาในการมอบหมายงานให้มีความเหมาะสม เพื่อให้ทีมได้มีการใช้เวลาในการปรึกษาหารือกันเต็มที่เพื่อทำงานนั้น ๆ ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพและเกิดความร่วมมือจากทุกฝ่าย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป

2.1 จากผลการวิจัยพบว่าการบริหารจัดการกิจกรรมมีความเหมาะสมราบรื่น มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด เนื่องจากความสนิทสนมของสมาชิกภายในกลุ่มมีความผันผวนกันในแต่ละกลุ่มปะปนกันไป ในการทดลองที่มีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่างจึงควรทำการทดลองทั้งกลุ่มที่ทำการสุมและกลุ่มที่ให้นักศึกษาได้คัดเลือกสมาชิกในกลุ่มกันเองแล้วนำมาทำการเปรียบเทียบผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นเพื่อลดความคลาดเคลื่อนของผลการวิจัยให้มากที่สุด

2.2 ควรมีการศึกษากการพัฒนาทักษะอื่น ๆ ที่มีประโยชน์กับการดำรงชีวิตและปฏิบัติงานของนักศึกษาครูในอนาคต โดยทำการบูรณาการเข้ากับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาให้เหมาะสมกับบริบทของรายวิชาและตัวนักศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- ทิตนา แคมณี. (2552). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชาดา ทิพย์มนตรี. (2558). ประสิทธิภาพของการใช้สถานการณ์จำลองแบบมีบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ. สุราษฎร์ธานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี.
- สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. (2559). การสร้างทีมงานที่มีประสิทธิภาพ. สืบค้น ตุลาคม 19, 2561, จาก <https://www.ocsc.go.th/sites/default/files/document/ocsc-2017-eb01.pdf>.
- สำนักงานคณะกรรมการมาตรฐานการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น. (2561). การทำงานเป็นทีม. สืบค้น ตุลาคม 19, 2561, จาก <http://www.local.moi.go.th/team.html>.
- อัญชนา จุลศิริ, ัญพร ชื่นกลิ่น, ผกามาศ พิธรากร และคมสัน แก้วระยยะ. (2562). ผลของการจัดการเรียนรู้ที่ใช้สถานการณ์จำลองต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองในการปฏิบัติทักษะการช่วยฟื้นคืนชีวิตขั้นสูงของนักศึกษาพยาบาลศาสตรบัณฑิต. เพชรบุรี: วิทยาลัยพยาบาลพระจอมเกล้าจังหวัดเพชรบุรี.
- อุมาพร ทองรักษ์. (2553). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบเกมที่ส่งผลต่อทักษะการทำงานเป็นทีมและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรายวิชา EEG221 ระบบดิจิทัลและการออกแบบวงจรตรรก. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.

การพัฒนาการจำอักษรจีน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว
ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
The Improvement of the Mandarin Chinese Alphabets Memorization
of Chinese Major Students in Thepsatri Rajabhat University by Using
a Chinese Single-Structured Alphabet Writing Learning Package

สุกัญญา ทองแห้ว¹
Sukanya Thonghaew

Received: June 6, 2021 Revised: June 29, 2021 Accepted: June 30, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการจำอักษรจีน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว ในรายวิชาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน และศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน จำนวน 24 คน เครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดทำชุดฝึกทักษะการจำอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียวจำนวน 5 ชุด แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการจำอักษรจีน แบบโครงสร้างอักษรเดียว แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ด้านการจำอักษรจีน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนที่มีต่อชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามเท่ากับ 0.75 มาดำเนินการวิจัย และทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสูตรสถิติที่ใช้ในการทดสอบคือ T-test แบบ one sample test

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีทักษะการจำอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียวดีขึ้น สามารถเขียนตัวอักษรจีนได้อย่างถูกต้องตามหลักการเขียน รวมถึงสามารถบอกความหมายและที่มาของตัวอักษรจีนได้อย่างถูกต้องแม่นยำ ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษายหลังการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียวสูงกว่าก่อนใช้ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 นักศึกษามีความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว ถึงร้อยละ 93.8 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: อักษรจีน, ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน, โครงสร้างอักษรเดียว

¹ อาจารย์, สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี
e-mail: jinjinghong@hotmail.com

Abstract

The researcher intends to study the methods, techniques or innovations using as the tool to enhance students' Chinese alphabets memorization to effectively promote and develop Chinese language learning and teaching. The study aims to improve the Chinese major students' Chinese alphabets memorization by using of a Chinese single-structured alphabet writing learning package in a Basic Chinese Alphabets course as well as to determine the students' satisfaction toward the learning package. The samples were twenty-four Chinese major students. The researcher invented the five learning packages to enhance the students' memorizing skills of Chinese single-structured alphabets as research tools. The Chinese single-structured alphabets memorizing lesson plans, a Chinese single-structured alphabets memorizing achievement test, and the satisfaction questionnaire toward the use of the learning package were also employed to collect the data, Index of Item-Objective Congruence (IOC) 0.75. The data were analyzed using percentage, mean, standard deviation and one sample t-test.

The results suggested that the student gained the improvement on their Chinese single-structured alphabets memorizing skill. They could correctly write the Chinese alphabets based on the principles, and could explain the meaning and the origin of the alphabets. This development led to the improvement of the students' learning achievement that they gained the higher scores than their pretest with the statistical significance at .05. Moreover, the students held the very high level of satisfactions toward the learning package at 93.8 percent.

Keywords: Chinese alphabets, Chinese characters writing skills package, Chinese single-structured alphabets

บทนำ

ภาษาจีนถือเป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดในโลก อีกทั้งยังเป็นภาษาที่มีความเก่าแก่และมีวิวัฒนาการยาวนานหลายพันปี ถึงแม้ว่าภาษาจีนจะเป็นภาษาที่มีสำเนียงการพูดที่หลากหลาย ไม่ต่างไปจากภาษาอื่น ๆ ทั่วโลกที่แปรเปลี่ยนไปตามภูมิภาค แต่จุดเด่นของภาษาจีนที่ยังคงความเป็นภาษาจีนเอาไว้ได้อย่างชัดเจนก็คือ อักษรจีน ซึ่งอักษรจีนเหล่านี้มีวิวัฒนาการมาจากอักษรภาพของคนในสมัยโบราณ ระบบการเขียนตัวอักษรจีนนั้นได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญหลายต่อหลายครั้ง ตามการพัฒนาของสังคมในแต่ละยุคสมัย เริ่มจากอักษรกระดองเต่า 甲骨文 มาจนถึงอักษรไขว้ 楷书 ซึ่งถือเป็นต้นแบบของอักษรจีนที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

ตัวอักษรจีนแบบเดียวคือตัวอักษรจีนที่ประกอบขึ้นจากเส้นขีด ซึ่งแต่ละเส้นขีดไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เช่น 人、山、毛、水、木 โดยส่วนใหญ่มีที่มาจากตัวอักษรภาพเหมือนและตัวอักษรบ่งชี้เรื่องราวที่สืบทอดมาตั้งแต่ยุคโบราณกาล การเรียนรู้ตัวอักษรเหล่านี้จึงมีเพียงวิธีเดียวคือการท่องจำ แม้ตัวอักษรประเภทนี้จะมีจำนวนไม่มากนัก แต่ก็มีความสำคัญ เพราะไม่เพียงแต่ทำหน้าที่เป็นตัวอักษรแบบเดียว ขณะเดียวกันยังทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบหนึ่งของตัวอักษรแบบผสม ตัวอย่างเช่น ตัวอักษรที่ใช้ 木 เป็นส่วนประกอบข้างมีมากถึง 400 กว่าตัว เมื่อเราทำความเข้าใจตัวอักษรแบบเดียวที่ใช้บ่อยเหล่านี้ได้ การเรียนรู้ตัวอักษรจีนประเภทอื่น ๆ ก็จะไม่ใช่ว่าเรื่องยากอีกต่อไป (จาง จิ่ง, 2552)

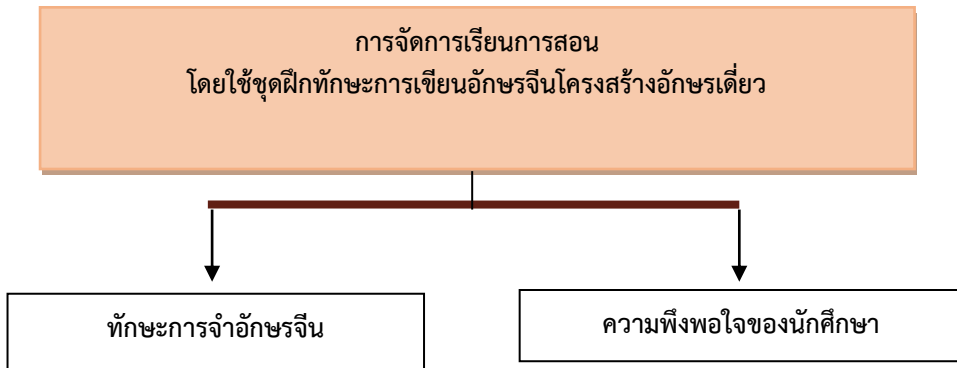
ทักษะการเขียนอักษรจีนถือเป็นพื้นฐานสำคัญที่จำเป็นสำหรับการเรียนภาษาจีน แต่ผู้เรียนภาษาจีนส่วนใหญ่กลับมีความคิดว่าตัวอักษรจีนนั้นเขียนยาก เรียนรู้ยาก และจำยาก ต้องใช้ระยะเวลานานในการเรียนรู้และทำความเข้าใจ เนื่องจากอักษรจีนเป็นอักษรที่มีเส้นขีดจำนวนมาก มีวิธีการสร้างตัวอักษรที่หลากหลาย มีโครงสร้างที่สลับซับซ้อน และมีหลักการเขียนที่หลากหลาย ทำให้ยากต่อการจดจำ ทั้งนี้การเขียนภาษาไม่ถูกต้องตามรูปแบบของตัวอักษรจีน อาจทำให้การสื่อสาร การท่องจำคำศัพท์ภาษาจีน หรือการอ่านภาษาจีน เกิดความคลาดเคลื่อนได้ จากการสอนในนักเรียนชั้นที่ผ่านมา ผู้วิจัยสังเกตเห็นได้ว่ามีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ยังเขียนตัวอักษรจีนไม่ถูกต้องตามรูปแบบ และใช้วิธีการวาดรูปออกมาให้คล้ายคลึงกับตัวอักษรจีนแทน ซึ่งไม่ใช่ วิธีที่ถูกต้อง (นภัสสร พรหมทา, 2560)

จากข้อมูลดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนรายวิชา ภจ 2105207 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน จึงมีแนวความคิดและสนใจที่จะศึกษาแนวทาง นวัตกรรมหรือเทคนิคต่าง ๆ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน ช่วยเติมเต็มการจัดการเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ มีความพึงพอใจและประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาจีน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน มาใช้เป็นเครื่องมือช่วยในการจัดการเรียนการสอน โดยได้ทำการคัดเลือกตัวอักษรจีนโครงสร้างเดียวที่บ่อย ๆ และมักใช้เป็นส่วนประกอบของอักษรจีนโครงสร้างผสมต่าง ๆ มาใช้เป็นเนื้อหาของชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างเดียว ตลอดจนศึกษาค้นคว้าหาวิธีที่จะทำให้นักศึกษาสามารถจำอักษรจีนได้เพื่อนำมาใช้ออกแบบชุดแบบฝึกทักษะให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์การเรียนรู้และความสนใจของผู้เรียน โดยมุ่งหวังให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจและสามารถจดจำอักษรจีนโครงสร้างเดียวได้อย่างแม่นยำ สามารถนำความรู้ไปอธิบายและปรับใช้กับการเรียนรายวิชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจำอักษรจีน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ในรายวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาการพัฒนาการจำอักษรจีน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มีวิธีการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้ การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้แผนการจัดการเรียนการสอนและแบบประเมินการปฏิบัติ (performance assessment form)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ที่ลงทะเบียนเรียน ภาจ 2105207 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน ภาคการศึกษาที่ 1/2563 จำนวน 24 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่ใช้ในการศึกษาเรื่อง การพัฒนาการจำอักษรจีน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการจำอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ประกอบด้วย

2.1 แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ด้านการจำอักษรจีน แบบโครงสร้างอักษรเดียว ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ในรายวิชา ภาจ 2105207 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบด้วยวิธีการ คำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เท่ากับ 0.75 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.99 จำนวน 15 ข้อ คะแนนเต็ม 15 คะแนน

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการจำอักษรจีน แบบโครงสร้างอักษรเดียว ในรายวิชา ภาจ 2105207 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน จำนวน 5 แผน

2.3 ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว แบ่งออกเป็น 5 หมวด ได้แก่

2.3.1 อักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียวหมวดร่างกายมนุษย์ 口 目 耳 心 手足

2.3.2 อักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียวหมวดธรรมชาติ 日 月 水 火 土 田

2.3.3 อักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียวหมวดพืช 木 米 禾 甘 瓜 兰

2.3.4 อักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียวหมวดสัตว์ 马 羊 鸟 龟 牛 鱼

2.3.5 อักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวหมวดสัญลักษณ์ 一 二 上下本末

กิจกรรมในแบบทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว มี 1) อธิบายที่มาและความหมายของตัวอักษรจีน 2) ความหมายและการออกเสียงของตัวอักษรจีน 3) จำนวนขีดและลำดับขีดของตัวอักษรจีน 4) ฝึกอ่านตัวอักษรและคำศัพท์ที่มีตัวอักษรเดี่ยวนั้นๆเป็นส่วนประกอบ 5) ฝึกหัดคัดจีนตามลำดับขีด 6) ฝึกจำอักษรจีนจากรูปภาพ 7) เลือกคำตอบที่ถูกต้อง 8) เติมเส้นขีดของตัวอักษรที่หายไป

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อชุดฝึกทักษะการจำอักษรจีน แบบโครงสร้างอักษรเดี่ยว ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีในรายวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลจากการใช้ชุดการสอนผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.1 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากแบบประเมินทักษะการจำอักษรจีนโครงสร้างเดี่ยว ก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว รายวิชา กว 2105207 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน (Pre-test) จำนวน 15 ข้อ 15 คะแนน ใช้เวลา 15 นาที

3.2 จัดการเรียนการสอนตามแผนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว จำนวน 5 สัปดาห์โดยสัปดาห์ที่ 1 ใช้แผนการสอนที่ 1 อักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวหมวดร่างกายมนุษย์ ในระยะเวลา 2 คาบเรียน สัปดาห์ที่ 2 จัดการเรียนการสอนโดยใช้แผนการเรียนที่ 2 อักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวหมวดธรรมชาติ ใช้เวลา 2 คาบเรียน สัปดาห์ที่ 3 ใช้แผนการสอนที่ 3 อักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวหมวดพืช ในระยะเวลา 2 คาบเรียน สัปดาห์ที่ 4 ใช้แผนการสอนที่ 4 อักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวหมวดสัตว์ในระยะเวลา 2 คาบเรียน สัปดาห์ที่ 5 ใช้แผนการสอนที่ 5 อักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวหมวดสัญลักษณ์ระยะเวลา 2 คาบเรียน และทดสอบอีก 1 คาบเรียน รวมทั้งหมด 11 คาบ

3.3 ดำเนินการเก็บข้อมูลจากแบบประเมินทักษะการจำอักษรจีนโครงสร้างเดี่ยว ก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว (Pre-test) จำนวน จำนวน 15 ข้อ 15 คะแนน ใช้เวลา 15 นาที

3.4 ประเมินผลทักษะทักษะการจำอักษรจีนโครงสร้างเดี่ยว ของนักศึกษาหลังใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว (Post-test) จำนวน จำนวน 15 ข้อ 15 คะแนน ใช้เวลา 15 นาที

3.5 ดำเนินการวัดความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว รายวิชา กว 2105207 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน

3.6 ทำการวิเคราะห์ สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลและประเมินผลจากคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวของนักศึกษา โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักหาค่า T-test เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนที่ได้ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว

4.2 แบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรีที่มีต่อการการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว รายวิชา กว 2105207 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ย

น้อยที่สุด ให้คะแนน 1 คะแนน

น้อย	ให้คะแนน 2 คะแนน
ปานกลาง	ให้คะแนน 3 คะแนน
มาก	ให้คะแนน 4 คะแนน
มากที่สุด	ให้คะแนน 5 คะแนน

โดยกำหนดเกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักศึกษา ดังนี้

4.51 - 5.00	มากที่สุด
3.51 - 4.50	มาก
2.51 - 3.50	ปานกลาง
1.51 - 2.50	น้อย
1.00 - 1.50	น้อยที่สุด

ผลการวิจัย

1. ผลการประเมินการพัฒนาทักษะการจำอักษรจีน แบบโครงสร้างอักษรเดียวของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ในรายวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน

ตาราง 1 ผลการประเมินทักษะการจำอักษรจีน แบบโครงสร้างอักษรเดียวของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ในรายวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน

จำนวน นักศึกษา (คน)	คะแนนเฉลี่ย		คะแนนเฉลี่ย		t-test
	ก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน		หลังใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน		
	โครงสร้างอักษรเดียว		โครงสร้างอักษรเดียว		
	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	
24	7.58	2.39	13.91	0.90	11.70*

* $P < .05$, $df = (24-1)$, $t = 2.680$

จากตาราง 1 พบว่าคะแนนการทดสอบทักษะการจำตัวอักษรจีน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน โครงสร้างอักษรเดียว ของกลุ่มตัวอย่าง ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน ในรายวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอักษรจีน จำนวน 24 คน มีค่าเฉลี่ยคะแนนประเมินทักษะก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน โครงสร้างอักษรเดียว เท่ากับ 7.58 (7.58 ± 2.39) และหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน โครงสร้างอักษรเดียว มีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น 13.91 (13.91 ± 0.90)

2. ผลประเมินความพึงพอใจของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ที่มีต่อชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดียว

ตารางที่ 2 ตารางผลประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ที่มีต่อชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว

รายการความคิดเห็น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. เนื้อหาที่กำหนดในชุดฝึกทักษะมีความเหมาะสมกับผู้เรียน	4.50	0.67	มาก
2. ชุดฝึกทักษะมีคำชี้แจงและคำแนะนำที่เข้าใจง่าย	4.50	0.67	มาก
3.ชุดฝึกทักษะช่วยให้นักศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจในบทเรียนได้ยิ่งขึ้น	4.50	0.67	มาก
4. ชุดฝึกทักษะมีความหลากหลาย น่าสนใจและสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้	4.50	0.67	มาก
5. ชุดฝึกทักษะมีการลำดับความยากง่ายของเนื้อหาอย่างเหมาะสม	4.75	0.45	มากที่สุด
6. ภาษาในชุดฝึกทักษะชัดเจนเข้าใจง่าย	4.75	0.45	มากที่สุด
7. ชุดฝึกทักษะมีขนาดตัวอักษรที่เหมาะสมพร้อมภาพประกอบสวยงาม	4.83	0.38	มากที่สุด
8. ชุดฝึกทักษะช่วยให้นักศึกษาสามารถเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวได้อย่างถูกต้อง	4.91	0.28	มากที่สุด
9. ชุดฝึกทักษะช่วยให้นักศึกษาสามารถจำอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวได้อย่างแม่นยำ	4.83	0.38	มากที่สุด
10. นักศึกษามีความสุขกับการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ	4.83	0.38	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.69	0.14	มากที่สุด
คิดเป็นร้อยละ		93.80	

จากการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ที่มีต่อชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวพบว่านักศึกษามีความพึงพอใจหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.69$) คิดเป็นร้อยละ 93.80 ซึ่งนักศึกษาโดยส่วนใหญ่มีความเห็นว่าชุดฝึกทักษะช่วยให้นักศึกษาสามารถเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวได้อย่างถูกต้อง ($\bar{X} = 4.91$) รองลงอันดับสองเห็นว่า ชุดฝึกทักษะมีขนาดตัวอักษรที่เหมาะสม พร้อมภาพประกอบสวยงาม สามารถจำอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยวได้อย่างแม่นยำ นักศึกษามีความสุขกับการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ($\bar{X} = 4.83$) อันดับสามเห็นว่า ชุดฝึกทักษะมีการลำดับความยากง่ายของเนื้อหาอย่างเหมาะสม ภาษาในชุดฝึกทักษะชัดเจนเข้าใจง่าย ($\bar{X} = 4.75$) และอันดับสุดท้ายเห็นว่า เนื้อหาที่กำหนดในชุดฝึกทักษะมีความเหมาะสมกับผู้เรียน มีคำชี้แจงและคำแนะนำที่เข้าใจง่าย มีความหลากหลาย น่าสนใจและสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ช่วยให้นักศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจในบทเรียนได้ยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 4.50$)

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาการพัฒนาทักษะการจำตัวอักษรจีน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ในรายวิชา ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับ

อักษรจีน จำนวน 24 คน พบว่าการทดสอบทักษะการจำตัวอักษรจีน โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน โครงสร้างอักษรเดี่ยว ของกลุ่มตัวอย่าง ก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว เท่ากับ $7.58 (7.58 \pm 2.39)$ ส่วนคะแนนเฉลี่ยหลังการจัดการเรียนรู้ โดยใช้สถานการณ์จำลองมีค่าเฉลี่ยสูงขึ้น $13.91 (13.91 \pm 0.90)$ แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน โครงสร้างอักษรเดี่ยว สามารถพัฒนาทักษะการจำตัวอักษรจีนของนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เนื่องจากเนื้อหาที่นำมาใช้ในการใช้ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน เป็นตัวอักษรโครงสร้างอักษรเดี่ยว ซึ่งเป็นอักษรที่มีจำนวนเส้นขีดไม่มาก เป็นตัวอักษรที่ใช้อยู่บ่อยๆ และเป็นส่วนประกอบของตัวอักษรที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน จึงง่ายต่อการจดจำ ซึ่งสอดคล้องกับ(เหียนจิงเหวิน, 2558, หน้า 40-41) ที่กล่าวไว้ว่าในช่วงแรกที่เรียนภาษาจีน ควรพยายามจดจำตัวหนังสือที่มาจากอักษรภาพ เพราะเกือบทั้งหมดเป็นตัวเดียว เขียนง่าย และมีจำนวนไม่มาก แต่ถูกนำมาใช้เป็นส่วนประกอบของตัวหนังสือประเภทอื่น ๆ อย่างกว้างขวาง ดังนั้นการเข้าใจตัวหนังสือประเภทนี้ไม่เพียงแต่สามารถทำให้นักเรียนสร้างความคุ้นเคยกับตัวหนังสือจีนได้เร็วขึ้นและเข้าในระบบการเขียนของภาษาจีนให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ยังทำให้รู้สึกสนุกสนานและเพลิดเพลินกับระบบการเขียนแปลกใหม่ชนิดนี้ และที่สำคัญที่สุด ยังสามารถช่วยให้ผู้เรียนจำตัวหนังสือตัวอื่น โดยเฉพาะตัวหนังสือผสมได้ง่ายขึ้นอีกด้วย นอกจากนี้ชุดฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีนตัวอักษรโครงสร้างอักษรเดี่ยวนี้มีการเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยาก เนื้อหาที่กำหนดในชุดฝึกทักษะมีความเหมาะสมกับระดับความรู้ภาษาจีนของผู้เรียน และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนของรายวิชาดังกล่าว อีกทั้งชุดฝึกทักษะมีคำชี้แจงและคำแนะนำที่เข้าใจง่ายยังมีขนาดตัวอักษรที่เหมาะสม พร้อมภาพประกอบสวยงาม ช่วยให้นักศึกษาเกิดความรู้ความเข้าใจและสนใจเนื้อหาในบทเรียนมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ

2. จากการประเมินความพึงพอใจประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ที่มีต่อชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีนโครงสร้างอักษรเดี่ยว โดยภาพรวมนักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด ถึงร้อยละ 93.80 ทั้งนี้อาจเนื่องจากแบบฝึกทักษะมีความน่าสนใจ มีการอธิบายลักษณะและกฎเกณฑ์ของตัวอักษรจีน รวมถึงที่มาของตัวอักษร พร้อมยกตัวอย่างประกอบทำให้ง่ายต่อการจดจำ อีกทั้งตัวอักษรและภาษาในแบบฝึกชัดเจนเข้าใจง่าย มีภาพประกอบสวยงาม มีการเรียงลำดับขั้นตอนการฝึกจากง่ายไปยาก แบบฝึกทักษะแต่ละชุดมีความหลากหลาย น่าสนใจและสอดคล้องตามจุดประสงค์การเรียนรู้ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถรู้และเข้าใจถึงที่มา คำอ่านและความหมายของคำศัพท์ ตลอดจนสามารถการเขียนตัวอักษรจีนได้อย่างถูกต้อง และสามารถจดจำตัวอักษรจีนได้มากขึ้น สามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ง่ายและรวดเร็วขึ้น ส่งผลต่อการเรียนภาษาจีนในรายวิชาอื่น ๆ นักศึกษามีความสุขกับการเรียนภาษาจีนมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 ควรพัฒนาหรือประยุกต์ชุดฝึกทักษะการเขียนอักษรจีน ให้มีระดับขั้นที่สูงขึ้น และมีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวอักษรโครงสร้างประสม ซึ่งเป็นตัวอักษรที่ใช้มากที่สุดในการเรียนภาษาจีน จะสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับการจำอักษรจีนของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถพัฒนาการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนให้มีพัฒนาการที่ดียิ่งขึ้น

1.2 ควรมีการพัฒนาแอปพลิเคชัน ส่งเสริมการเรียนรู้อักขระดั้งเดิมและตัวย่อของอักษรจีนที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งการออกเสียงและความหมายผ่านเกม เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับการเขียนตัวอักษรจีนมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

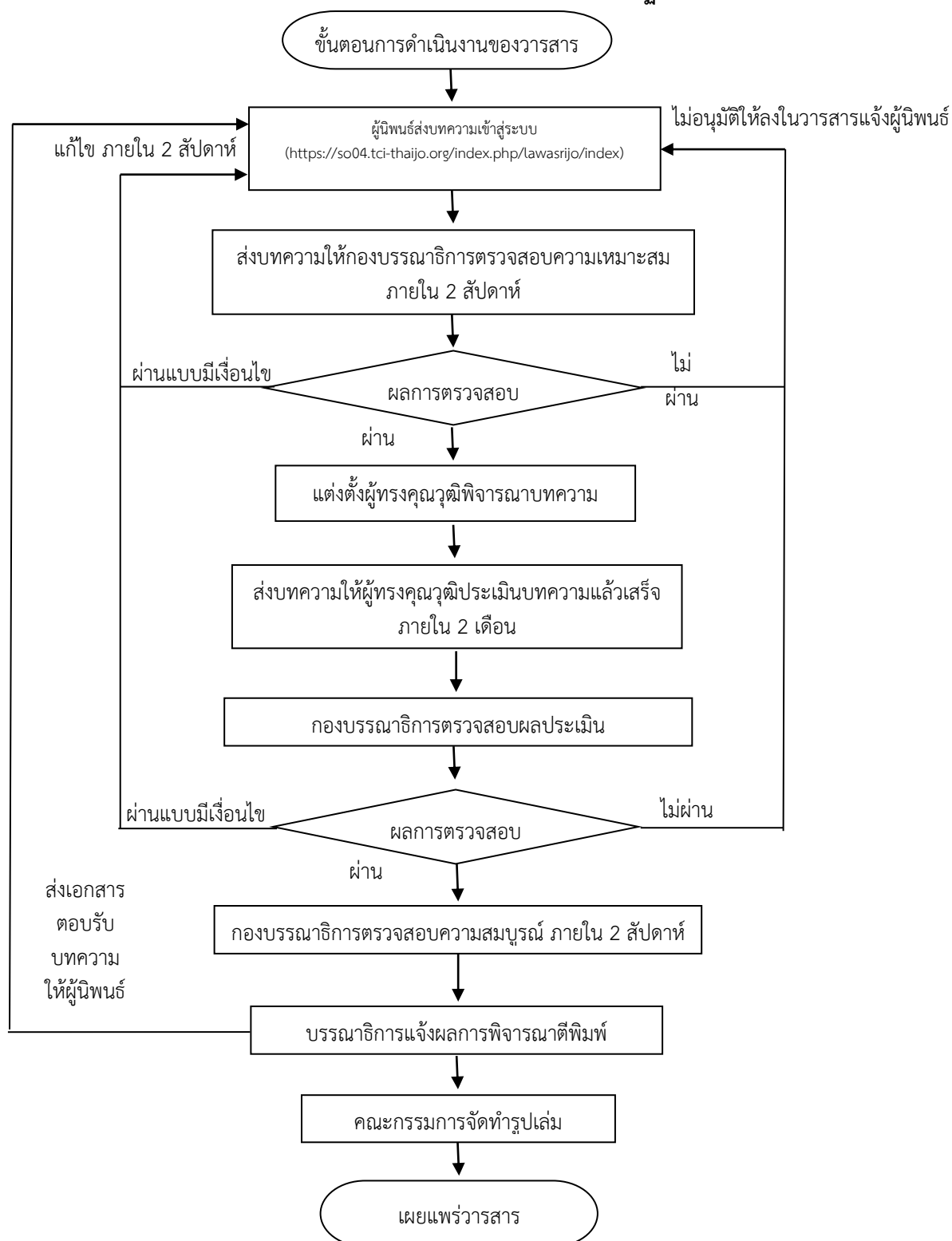
2.1 ในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาปัญหาและปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ตัวอักษรจีนของนักศึกษาให้ครอบคลุมทุกระดับชั้น รวมถึงศึกษาวิธีการแก้ไขปัญหามีความหลากหลายและเหมาะสมกับระดับความรู้ของนักศึกษาในแต่ละระดับชั้นมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- จาง จิ่ง. (2552). ไม่ยาก...จดจำอักษรจีน. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- นภัสสร พรหมทา. (2560). การพัฒนาทักษะการเขียนตัวอักษรจีนโดยใช้แบบฝึกเขียนตัวอักษร และการ
听写 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศรีตระกูลวิทยา.
- หลี่ หยาง. (2554). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนตัวอักษรจีนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.
นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เหียน จิ่งเหวิน. (2558). รอบรู้ภาษาจีน: จู๊กจ๊กจ้อจิ้น เล่ม 1 ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2. นนทบุรี: สหมิตรพรินต์ติ้ง
แอนด์พับลิชชิ่ง.

ภาคผนวก

ขั้นตอนการดำเนินงานวารสารละศรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

คำแนะนำสำหรับผู้เขียนที่สนใจ

วารสารละศรี เป็นวารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ผลงานวิจัยและบทความวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ศึกษา ของคณาจารย์ นักวิชาการและนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งภายในและภายนอกสถาบัน โดยมีขอบเขตเนื้อหาในสาขาวิชาทางด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ การศึกษา บริหารธุรกิจ การจัดการ การท่องเที่ยวและบริการ

1. เกี่ยวกับผลงานที่จะรับ

1. เป็นบทความในกลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การศึกษา บริหารธุรกิจ การจัดการ การท่องเที่ยวและบริการ
2. บทความที่ส่งมาต้องไม่เคยเผยแพร่ หรือกำลังเสนอตีพิมพ์ในวารสาร รายงาน หรือสิ่งตีพิมพ์อื่นใดมาก่อน
3. ต้นฉบับต้องมีบทความทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
4. เนื้อหาบทความ หรือข้อคิดเห็นที่พิมพ์ในวารสารเป็นความคิดเห็นของผู้เขียนเท่านั้น กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย
5. ต้นฉบับต้องได้รับการกลั่นกรองจากกองบรรณาธิการ และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 2 คน ก่อนการตีพิมพ์

2. ประเภทของบทความที่ลงตีพิมพ์ในวารสาร

วารสารละศรี วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี ตีพิมพ์บทความประเภทต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 บทความวิชาการ (Article)
- 2.2 สารนิพนธ์ต้นฉบับหรือบทความวิจัย (Research Article)
- 2.3 บทความปริทัศน์ (Review Article)

3. การเตรียมต้นฉบับ

3.1 บทความทุกเรื่องต้องมีชื่อเรื่อง ชื่อผู้เขียนทุกคน บทความย่อ คำสำคัญทั้งภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ในบทความวิชาการ บทความปริทัศน์ และบทวิจารณ์หนังสือ ประกอบด้วย บทนำ (Introduction) เนื้อหา (Substance) และบทสรุป หรือบทส่งท้าย (Conclusion) สำหรับบทความวิจัย ประกอบด้วย บทนำ (Introduction) วัตถุประสงค์การวิจัย (Objectives) ระเบียบวิธีการวิจัย (Research Methodologies) ผลการวิจัย (Bibliography) ข้อเสนอแนะ (Suggestion) และกิตติกรรมประกาศ (Acknowledgments)

3.2 ต้นฉบับที่จัดส่ง บทความต้องพิมพ์เป็นตัวพิมพ์ดีด โดยใช้ชุดแบบอักษร (Font) ชนิดไทยสารบรรณ (TH Sarabun PSK) ทั้งหมด จัดกันหลังตรง และมีระยะห่างระหว่างบรรทัดหนึ่งช่อง (Double Spacing) ตลอดเอกสาร พิมพ์หน้าเดียวลงบนกระดาษพิมพ์สันขนาดบีห้า (B5) พิมพ์ให้ห่างจากขอบกระดาษด้านบน 1 นิ้ว ด้านซ้าย, ด้านขวา และด้านล่าง 0.75 นิ้ว พร้อมใส่หมายเลขกำกับทางมุมขวาบนทุกหน้าบทความไม่ควรยาวเกิน 10 หน้ากระดาษพิมพ์สัน โดยนับรวมภาพประกอบและตาราง

3.3 การจัดต้นฉบับ

3.3.1 ชื่อเรื่อง ต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จัดแนวข้อความกึ่งกลาง โดยใช้ตัวอักษรขนาด 18 Point ตัวหนา

3.3.2 ชื่อผู้เขียน ต้องมีทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ จัดแนวข้อความชิดขวา โดยใช้ตัวอักษรขนาด 14 point ตัวธรรมดา หากมีผู้เขียนหลายคน ใส่เครื่องหมายจุลภาค (,)

3.3.3 รายละเอียดบทความ

1) หัวข้อ จัดแนวข้อความชิดซ้าย โดยใช้ตัวอักษรขนาด 14 point ตัวหนา

2) เนื้อหา จัดแนวข้อความกระจายแบบไทย โดยใช้ตัวอักษรขนาด 14 point ตัวธรรมดา

3.3.4 บทคัดย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ (บทสรุป สำหรับบทความปริทัศน์) มีความยาวไม่เกิน 300 คำ ผู้เขียนควรกำหนดคำสำคัญ (Keyword) ของเรื่องไม่เกิน 5 คำ

3.3.5 เอกสารอ้างอิง ใช้ในการอ้างอิงตามแนวเอพีเอ (APA – American Psychological Association) เอกสารที่นำมาอ้างอิงควรได้มาจากแหล่งที่มีการตีพิมพ์ชัดเจน อาจเป็นวารสาร หนังสือหรือแหล่งข้อมูลอินเทอร์เน็ตก็ได้ ทั้งนี้ผู้เขียนเป็นผู้รับผิดชอบความถูกต้องของเอกสารอ้างอิงทั้งหมดในการตีพิมพ์บทความที่มีการอ้างอิงไม่ถูกต้องจะไม่ได้รับการส่งต่อเพื่อพิจารณาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจนกว่าการอ้างอิงเอกสารจะได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง (รูปแบบการอ้างอิงดูจากการอ้างอิงเอกสารท้ายเล่ม)

3.3.6 ถ้ามีภาพประกอบ กราฟ หรือตาราง ที่ใส่ประกอบไว้ในเนื้อเรื่อง ต้องมีชื่อ คำอธิบายที่มาของภาพ และเลขกำกับภาพ ตัวอักษรที่ใช้ต้องเป็นตัวอักษรชนิดเดียวกับที่ใช้ในบทความ ขนาดตัวอักษร 14 point

3.3.7 ความยาวทั้งหมดของบทความรวมทั้ง ภาพ ตารางและเอกสารอ้างอิง ไม่ควรเกิน 20 หน้า

3.3.8 ประวัติผู้เขียน ประกอบด้วย ชื่อผู้เขียน ที่อยู่ผู้เขียน ประวัติการศึกษาผู้เขียน ตำแหน่งงาน หน่วยงานที่สังกัด และที่อยู่จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

3.3.9 ผู้เขียนต้องส่งต้นฉบับที่เป็นเอกสารจำนวน 1 ชุด และส่งผ่านระบบออนไลน์ในรูปแบบ Word และ PDF มายังไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ don.city4194@gmail.com

4. จัดส่งมายัง

4.1 สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี 321 ถนนนารายณ์มหาราช ตำบลทะเลชุบศร อำเภอเมือง จังหวัดลพบุรี 15000 โทรศัพท์/โทรสาร 0-3661-1201

4.2 ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ don.city4194@gmail.com

การจัดรูปแบบหน้ากระดาษวารสารดะศรี มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

ระยะขอบ บน 1”

*****ตั้งค่าน้ำกระดาษ ขนาด B5
(7.17”×10.12”)*****

ภายนอก 0.75”

ภายใน 0.75”

ล่าง 0.75”

ชื่อบทความภาษาไทย
ชื่อบทความภาษาอังกฤษ
(ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวหนา ขนาดอักษร 18)

ชื่อผู้นิพนธ์ภาษาไทย*
ชื่อผู้นิพนธ์ภาษาอังกฤษ
(ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวหนา ขนาดอักษร 14)

บทคัดย่อ
(ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวหนา ขนาดอักษร 14)

เนื้อหาของบทความ ใช้ รูปแบบอักษร TH SarabunPSK ขนาดอักษร 14 ความยาวของบทคัดย่อ ภาษาไทย ไม่เกิน 300 คำ โดยให้เขียนเป็นร้อยแก้ว เน้นเฉพาะเนื้อหาที่สำคัญ ให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ วิธีการ ผลและวิจารณ์ หรือข้อเสนอแนะอย่างย่อ (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ขนาดอักษร 14)

คำสำคัญ: (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวหนา ขนาดอักษร 14) ควรเลือกคำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับบทความ ไม่เกิน 5 คำ เป็นภาษาไทย ซึ่งตรงกับคำสำคัญในภาษาอังกฤษ เช่น รูปแบบบทความ, ขนาดตัวอักษร, รูปแบบตัวอักษร (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ขนาดอักษร 14)

* ยศ/ตำแหน่งทางวิชาการ, สาขาวิชา หน่วยงานต้นสังกัด (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวธรรมดา ขนาดอักษร 12)

ABSTRACT

(ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวหนา ขนาดอักษร 14)

ความยาวของบทคัดย่อภาษาอังกฤษ ไม่เกิน 300 คำ และต้องตรงกับบทคัดย่อภาษาไทย (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ขนาดอักษร 14)

Keywords: (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ตัวหนา ขนาดอักษร 14) ควรเลือกคำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับบทความ ไม่เกิน 5 คำ เป็นภาษาอังกฤษ ต้องตรงกับคำสำคัญในภาษาไทย (ใช้ตัวอักษร TH SarabunPSK ขนาดอักษร 14)

บทนำ

อธิบายถึงความเป็นมาของเรื่องที่วิจัย ความสำคัญของปัญหาที่ทำการศึกษาวิจัย ใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย กระชับ และชัดเจน การใช้คำย่อ ต้องมีคำสมบูรณ์ไว้ในครั้งแรกก่อน เนื้อหาของตัวเรื่องควรมีรายละเอียดดังต่อไปนี้ ความยาวไม่เกิน 1 หน้ากระดาษ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (ควรระบุเป็นข้อๆ)

วิธีดำเนินการวิจัย

อธิบายขั้นตอนการวิจัยด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย โดยกล่าวถึงแหล่งข้อมูล ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย

อธิบายถึงสิ่งที่ได้จากการศึกษาหรือวิจัย ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล และการแสดงผลการทดสอบสมมติฐาน และการวิจารณ์ผลการวิจัย ซึ่งการรายงานผลการวิจัยและการวิจารณ์นั้น ควรยึดวัตถุประสงค์ และสมมติฐานของการวิจัยเป็นหลัก เพื่อชี้ให้เห็นว่าผลการวิจัยได้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างไรบ้างและสอดคล้องกับสมมติฐานที่วางไว้หรือไม่อย่างไร โดยเสนอหลักฐานข้อมูลอย่างเป็นระเบียบและเข้าใจง่าย

(กรณีมีตาราง)

ตาราง 1 เนื้อหาที่เป็นตารางและคำอธิบายสามารถใช้เป็นรูปแบบ 1 คอลัมน์ ได้ตามความเหมาะสม

(n=30)

หัวข้อ	ขีดเส้น 2 เส้น
	ขีดเส้น 1 เส้น
รวม	ขีดเส้น 1 เส้น
	ขีดเส้น 2 เส้น

(กรณีมีภาพ)

ภาพ 1 ชื่อภาพ

(ที่มา: ✓)

อภิปรายผล

ควรอธิบายถึงผลที่ได้รับจากการศึกษาหรือวิจัย ว่าเป็นไปตามสมมติฐานหรือไม่ ควรอ้างถึงทฤษฎี หรือ ผลการศึกษาของผู้อื่นที่เกี่ยวข้องประกอบ

ข้อเสนอแนะ

อธิบายถึงการนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ประโยชน์ หรือข้อเสนอแนะปัญหาที่พบในการวิจัย

เอกสารอ้างอิง

(ดูรูปแบบการอ้างอิงแทรกในเนื้อหาและการเขียนเอกสารอ้างอิง)

***หากต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี

321 ถนนราชมรรคา ต.ทะเลชุบศร อ.เมืองลพบุรี จ.ลพบุรี 15000

โทรศัพท์/โทรสาร 0-3661-1201

Email: don.city4194@gmail.com

รูปแบบการอ้างอิงแทรกในเนื้อหาและการเขียนเอกสารอ้างอิง

การอ้างอิงแทรกในเนื้อหา (Citations in text)

1. ใช้รูปแบบการอ้างอิงแทรกในเนื้อหาแบบ APA Style (The Publication Manual of the American Psychological Association)

2. การลงรายการอ้างอิงแทรกในเนื้อหา เป็นการอ้างอิงแหล่งที่มาของข้อความไว้ในเครื่องหมายวงเล็บ () แทรกในเนื้อหา ในรูปแบบดังนี้ (เครื่องหมาย √ แสดงถึงการเคาะ 1 ครั้ง เวลาลงรายการอ้างอิงแทรกในเนื้อหา และรายการเอกสารอ้างอิงไม่ต้องใส่ลงไป)

- ผู้แต่งที่เป็นคนไทย ใส่ ชื่อ-ชื่อสกุล โดยไม่ต้องใส่คำนำหน้านาม ยศ หรือ ตำแหน่งทางวิชาการ
- ผู้แต่งชาวต่างประเทศ ใส่เฉพาะนามสกุลและตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,)

(ชื่อ-นามสกุลผู้แต่ง,ปีที่พิมพ์,หน้าที่ใช้อ้างอิง)

3. ถ้ามีการกล่าวถึงชื่อผู้แต่งไว้แล้ว ให้ใส่วงเล็บต่อจากชื่อผู้แต่ง โดยในวงเล็บไม่ต้องระบุชื่อผู้เขียนซ้ำอีก สำหรับชื่อชาวต่างประเทศให้ใส่นามสกุลของผู้แต่ง โดยสามารถอ้างอิงได้ 2 วิธี คือ ถ้าระบุนามสกุลในเนื้อหา ให้ระบุปีที่พิมพ์ในวงเล็บ

ลมูลวิรัตน์กร(2540,หน้า105)
Watson(1992,พ.89)

4. เอกสารภาษาต่างประเทศที่นำมาอ้างอิงมากกว่า 1 หน้า ใช้ตัวอักษรย่อ pp.

(Jensen,1991,พ.8)
(Jensen,1991,พ.8-15)

5. ถ้ามีผู้แต่ง 2 คน และไม่เกิน 5 คน ให้ลงชื่อผู้แต่งทั้งหมดตามลำดับรายการที่ปรากฏ คนคนที่ 1-5 ด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) และคนรองสุดท้ายกับคนสุดท้าย คั่นด้วยคำว่า “และ” สำหรับภาษาไทย ส่วนภาษาอังกฤษใช้ “&”

(นวลจันทร์วิรัตน์กร,ชุตินาถวิจิตร,และมารศรีศิริวัชร,2539,หน้า75)
(William,Kates,&Devies,1995,พ.61)

6. ถ้ามีผู้แต่ง เกิน 5 คนหรือตั้งแต่ 6 คนขึ้นไป ให้ใส่เฉพาะผู้แต่งคนแรก และตามด้วยคำว่า “และคนอื่นๆ” สำหรับภาษาไทย ส่วนภาษาอังกฤษใช้คำว่า “et al.”

(อุบลบุญชู,และคนอื่นๆ,2539,หน้า 37)
(Heggs,etVal.,1999,พ. 4-7)

7. สิ่งพิมพ์ที่ไม่ปรากฏชื่อผู้แต่ง ใช้ชื่อเรื่องแทนชื่อผู้แต่ง

(การพัฒนาสุขนิสัย, 2548, หน้า 77)

(Organization Management, 2011, pp.53-54)

8. ข้อความที่นำมาอ้างอิง พบแหล่งที่ใช้อ้างอิงมากกว่า 1 แหล่ง สามารถเขียนไว้ในวงเล็บเดียวกันได้ โดยใช้เครื่องหมาย อัฒภาค (;) คั่นแต่ละงานและเรียงตามลำดับของชื่อผู้แต่ง

(นวลจันทร์ รัตนกร, 2539, หน้า 37; มารศรี ศิริรักษ์, 2552, หน้า 75; เยาวภา โตทรัพย์, 2554, หน้า 2)

(Heggs, 1999, p.7; Kates, & Devies, 2004, pp.23-26)

9. การอ้างอิงเอกสารจากอินเทอร์เน็ต กรณีที่นำเนื้อหาจากอินเทอร์เน็ต

(ชื่อผู้แต่ง, ปีพิมพ์, ย่อหน้า...)

(สุดแดน วิสุทธิลักษณ์, 2548, ย่อหน้า 3)

(Gorman, 2000, para.3)

การเขียนเอกสารอ้างอิง

1. เครื่องหมาย "✓" แสดงถึงการเว้นระยะ 1 เคาะ เวลาลงรายการรายการเอกสารอ้างอิงไม่ต้องใส่ลงไป
2. หากรายการใดไม่มี ไม่ต้องลงรายละเอียดในบรรณานุกรม ให้ลงรายการถัดมา
3. การลงรายการผู้แต่ง ผู้แต่งอาจเป็นได้ทั้งบุคคลหรือสถาบัน
 - ถ้าเป็นบุคคลประเภทสามัญชน >> ตัดคำนำหน้านาม นาย, นาง, นางสาว ดร. นายแพทย์ พล.อ. ผศ. รศ.
 - ถ้าผู้แต่งเป็นชาวต่างประเทศ >> เขียนชื่อสกุลขึ้นก่อน ค้นด้วยเครื่องหมายจุลภาค ตามด้วย ชื่อต้น (First name) และ ชื่อกลาง (ถ้ามี)
 - ถ้าผู้แต่งมีบรรดาศักดิ์ หรือนันดรศักดิ์หรือสมณศักดิ์ >> กลับเอาบรรดาศักดิ์ไว้หลังชื่อกับนามสกุล ค้นด้วยเครื่องหมายจุลภาค (.)
 - ถ้าผู้แต่งเป็นสถาบัน >> ให้บันทึกชื่อสถาบันนั้น ๆ โดยเรียงลำดับจากหน่วยงานใหญ่ไปหาหน่วยงานย่อย ค้นด้วยชื่อหน่วยงานด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.)
4. ผู้แต่งที่มีฐานะเป็นบรรณาธิการ ให้ลงชื่อผู้แต่ง แล้วตามด้วยเครื่องหมายมหัพภาค (.) และวงเล็บอักษรย่อ บก. (ย่อมาจาก บรรณาธิการ) สำหรับหนังสือภาษาไทย หรือ Ed. หรือ Eds. (ย่อมาจาก editor(s)) สำหรับหนังสือภาษาต่างประเทศ

ประวิทย์/สุวิชัย.ว(บก.).
 เอี่ยมพร/สกุลแก้ว, วและวสุนธรา/ทับทิมแท้.ว(บก.).
 Ford,วGeorgeVS.ว(Ed.).
 Jordan,วRobertsVJ,ว&วPeter,วTaylor,วA.ว(Eds.).
5. การลงรายการซื้อหนังสือ
 - ชื่อหนังสือให้พิมพ์ด้วยตัวหนาและไม่ขีดเส้นใต้
 - ชื่อหนังสือที่เป็นภาษาต่างประเทศ ให้ขึ้นต้นอักษรตัวแรกของทุกคำด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ และกรณีมีชื่อเรื่องรอง ให้พิมพ์ตามหลังเครื่องหมายมหัพภาคคู่ (:) เช่น

New Jersey: A Guide to Its Past and Present.

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิปัญญาไทยกับการพัฒนาชนบท: กรณีศึกษาจังหวัดพิษณุโลก
6. การลงรายการครั้งที่พิมพ์ ให้ลงรายการตั้งแต่การพิมพ์ครั้งที่ 2 เป็นต้นไป แล้วใส่ไว้ในเครื่องหมายวงเล็บ (...)

(พิมพ์ครั้งที่ 2). (พิมพ์ครั้งที่ 3). (พิมพ์ครั้งที่ 4).
 (2nd ed). (3rd ed). (4th ed).
7. หนังสือไม่ปรากฏ สถานที่พิมพ์ สำนักพิมพ์ และปีที่พิมพ์

ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์ (ม.ป.ป.) = (n.d.)
 ไม่ปรากฏสถานที่พิมพ์ สำนักพิมพ์ (ม.ป.ท.) = (n.p.)

ชื่อผู้แต่ง.ว(ปีที่พิมพ์).วชื่อหนังสือว(ครั้งที่พิมพ์).ว(ม.ป.ท.).:วสำนักพิมพ์.
 ชื่อผู้แต่ง.ว(ปีที่พิมพ์).วชื่อหนังสือว(ครั้งที่พิมพ์).วสถานที่พิมพ์:ว(ม.ป.ท.).
 ชื่อผู้แต่ง.ว(ม.ป.ป.).วชื่อหนังสือว(ครั้งที่พิมพ์).วสถานที่พิมพ์:วสำนักพิมพ์.
 ชื่อผู้แต่ง.ว(ม.ป.ป.).วชื่อหนังสือว(ครั้งที่พิมพ์).ว(ม.ป.ท.).

8. หากไม่สามารถพิมพ์จบได้ภายใน 1 บรรทัด ให้ขึ้นบรรทัดใหม่โดยย่อหน้าเข้ามา 7 ตัวอักษร (7 เคาะ)

หทัยา กองจันทิก. (ม.ป.ป.). ฉลากโภชนาการคืออะไร. สืบค้น มกราคม 27, 2543, จาก
http://www.tda.moph.go.th/tda/html/product

9. เรียงตามลำดับอักษร ก-ฮ A-Z และแยกภาษาไทยกับภาษาต่างประเทศออกจากกัน

10. กรณีที่ผู้แต่งมีชื่อ-สกุลซ้ำกัน ให้เรียงตามปีน้อยไปมาก และในบรรทัดต่อไปให้พิมพ์ชื่กลาง 7 ครั้ง แล้วตามด้วย _____. และใส่รายละเอียดชื่อเรื่อง และอื่น ๆ ตามปกติ

รูปแบบการเขียนเอกสารอ้างอิง

1. หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง.(ปีที่พิมพ์).ชื่อหนังสือ(ครั้งที่พิมพ์).สถานที่พิมพ์:สำนักพิมพ์.

หมายเหตุ:

ชื่อหนังสือ (พิมพ์ครั้งที่) กรณีมีพิมพ์ครั้งที่ในวงเล็บต่อท้าย ไม่ต้องใส่เครื่องหมายมหัพภาค (.)

ชื่อหนังสือ. ต้องใส่เครื่องหมายมหัพภาค (.) กรณีไม่มี (พิมพ์ครั้งที่) ต่อท้าย

บันทึกถึงดวงดาว (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.

บันทึกถึงดวงดาว. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.

สำเนา ขจรศิลป์, บุญเรียง ขจรศิลป์, สมประสงค์ น่วมบุญลือ, สุริยา เสถียรกิจอำไพ, และบุญสม อีรวณิชกุล.

(2541). การพัฒนารูปแบบค่ายอาสาพัฒนาของนักศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักงานปลัด

ทบวงมหาวิทยาลัย.

Jones, M. (2002). *Social Psychology of Prejudice*. New Jersey: Prentice Hall.

2. วารสาร

ผู้เขียนบทความ.(ปีที่พิมพ์,เดือน).ชื่อบทความ.ชื่อวารสาร,ปีที่หรือเล่มที่(ฉบับที่), หน้าที่ตีพิมพ์บทความ.

วิกุล แพทย์พาณิชย์. (2545, มีนาคม). ธุรกิจแฟรนไชส์. เนชั่นสุดสัปดาห์, 4(8), 8-11.

Bowen, J. (2005, April). FRBR coming soon to your library?. *Library Resources & Technical Services*, 49(3), 175-188.

3. บทความในหนังสือพิมพ์

ชื่อผู้แต่ง.(ปีที่พิมพ์,เดือน/วันที่).ชื่อบทความ.ชื่อหนังสือพิมพ์,ปีที่หรือเล่มที่(ฉบับที่), หน้าที่ตีพิมพ์บทความ.

นิธิ เอียวศรีวงศ์. (2544, มีนาคม 23). พม่ากับยาเสพติด. มติชน, 20(121), หน้า 6.

ปัญหาขยะในเมืองเชียงใหม่. (2546, 15 สิงหาคม). ไทยนิวส์, 12(23), หน้า 8.

Schwartz, J. (1993, September 30). Obesity affects economic, social status. *The Washington Post*, 30(134), p. A1.

4. วิทยานิพนธ์

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อวิทยานิพนธ์. ระดับวิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัยหรือสถาบัน.

หมายเหตุ: ระดับวิทยานิพนธ์ปริญญาโท ใช้คำว่า วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต หรือ Master's thesis ปริญญาเอกใช้คำว่า วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต หรือ Doctoral Dissertation สำหรับวิทยานิพนธ์ภาษาต่างประเทศ หลังระดับวิทยานิพนธ์ให้ใส่เครื่องหมายจุลภาค (,) แล้วจึงตามด้วยชื่อมหาวิทยาลัย

กิ่งแก้ว จันโถมศึก. (2547). ผลการเรียนรู้เชิงพุทธิพิสัยของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยใช้สื่อประสมประกอบการดำเนินเรื่องผ่านคอมพิวเตอร์ช่วยสอน. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
McKenna, J. C. (1999). Sustainable Ethnic Tourism in Northern Thailand. Master's Thesis, University of Alberta

5. รายงานการวิจัย

ชื่อผู้แต่ง. (ปีที่พิมพ์). ชื่อหนังสือ (ครั้งที่พิมพ์). สถานพิมพ์: สำนักพิมพ์.

สุขุม พรหมเมืองคุณ. (2546). รายงานการวิจัย เรื่อง ความต้องการพัฒนาความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของผู้นำท้องถิ่นในจังหวัดขอนแก่น. เลย: มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.

6. การสัมภาษณ์

6.1 บทสัมภาษณ์โดยตรง

ผู้ให้สัมภาษณ์. (ปี, เดือน/วันที่ที่สัมภาษณ์). ตำแหน่งหรือที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้. สัมภาษณ์.

มา มั่งมูล. (2557, กรกฎาคม 11). ผู้ใหญ่บ้าน. สัมภาษณ์.

6.2 บทสัมภาษณ์ที่นำมาตีพิมพ์

ผู้ให้สัมภาษณ์. (ปี, เดือน/วันที่ที่สัมภาษณ์). ตำแหน่ง (ถ้ามี). สัมภาษณ์. ชื่อวารสาร, ปีที่ (ฉบับที่), หน้า.

ทฤษฎี ขาวสวนเจริญ. (2557, กรกฎาคม 7). อธิติกรรมปศุสัตว์. สัมภาษณ์. ไทยรัฐ, 50(1254), หน้า 5.

7. สารสนเทศจากเว็บไซต์

ชื่อผู้แต่งหรือชื่อหน่วยงาน. (ปีที่พิมพ์). ชื่อเรื่อง. สืบค้น เดือน/วัน/ปี, จาก URL.

หัตยา กองจันทิก. (2552). ฉลากโภชนาการคืออะไร. สืบค้น มกราคม 27, 2553, จาก

Chiang Mai University. (n.d.). Academic Support and Services Units. Retrieved September 1, 1999, from <http://www.erin.gor.au>